

Giới thiệu Yêu Nhầm Nam Chủ

Giang Thu Ánh tự biết bản thân không tài không sắc, bèn kiên quyết lựa chọn chiến thuật sâu gao, tận lực tránh xa nam chủ, cải biến kết cục của đá lót đường. Nàng là cô nàng sống ở thời hiện đại nhưng lại vô tình bị xuyên không về thời cổ đại vào vai một người phụ nữ chưa ngoa.

Số phận luôn luôn trêu người. Nàng tận lực tránh tránh tránh, trong lúc vô tình lại dây dưa không ngớt với một thân phận khác của hân. Nhưng nàng thật không ngờ hân lại là nam chủ mà nàng muốn tránh né.

Khi tình cảm đã có thì liệu nàng có thu lại được hay không hay bị lôi kéo vào những chuyện liên quan tới hân mời các bạn đón đọc truyện Yêu Nhầm Nam Chủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Kinh thành giang gia

Triệu quốc.

Hiên đế triều đại, mưa thuận gió hòa, quan ảm dân an.

Kinh thành là đại viện của thiên tử, tự nhiên vô cùng phồn hoa.

Đế kinh chia thành năm khu. Chính giữa là hoàng cung. Phía bắc tập trung phủ đệ của quan viên từ tam phẩm trở lên. Phía đông có con sông Hoài, là nơi yên hoa. Phía nam phần nhiều là đại trạch phủ hộ. Bình dân bách tính chủ yếu sống ở phía tây.

Lớn nhất tại nam khu là Giang gia. Giang gia tuy xuất thân từ diêm thương, nhưng địa vị so với những đại phú hộ bình thường lại cao quý hơn rất nhiều, chính là nhờ gia chủ Giang Tư Viễn. Cách đây gần hai mươi năm, khi tiên đế mới lên ngôi, loạn trong giặc ngoài, chính Giang Tư Viễn là người xuất thủ, dùng đại lượng tiền tài để trợ giúp tân đế, trở thành đệ nhất công thần, được ban miễn tử kim bài, có thể nói là phong quang vô hạn.

Giang Tư Viễn có bốn người con, ba nam một nữ. Con trai cả Giang Tư Minh là ngũ phẩm thượng khanh, vài năm nay đang được hoàng đế tin dùng. Con trai thứ Giang Tư Chiêu phụ trách sản nghiệp của gia tộc, quanh năm bên ba bên ngoài. Con trai út Giang Tư Kinh năm nay mới hai mươi ba tuổi, từ nhỏ lãnh văn yếu, từ nửa năm trước đã ngao du giang hồ.

Giang gia phủ đệ vô cùng rộng lớn, chia thành nhị uyển tứ viện.

Lúc này đây tại Bắc viện...

Xoảng~~~

Vị phu nhân từ xa đã nghe thấy tiếng đồ vỡ phát ra từ khuê phòng của nữ nhi, bèn cau mày, tăng thêm tốc độ, chỉ thêm một lát đã tới nơi. Bà mở cửa ra, nhũn nhũn vào phòng. Trong phòng ngổn ngang những mảnh sứ. Nha hoàn Tiểu Đào mặt mày xanh mét, co rúm người nơi góc phòng.

"Tiểu Đào, người ra ngoài" - Vị phu nhân nhẹ giọng đuổi nha hoàn rồi tiến lại gần thiếu nữ ngồi giữa phòng. "Thanh nhi, động tĩnh của con quá lớn rồi."

Thiếu nữ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mặt mày thanh tú tươi sáng, nhưng đôi mắt lại ánh lên tia nhìn hằn học, đang cắn cắn môi dưới, nhìn thấy vị phu nhân thì quay người lại: "Mẫu thân, nữ nhi không cam lòng."

"Ta biết con không cam lòng. Chính ta cũng không cam lòng." Vị phu nhân lạnh giọng. "Thế nhưng con định để đại phòng tam phòng biết được tâm tình của mình? Đây có phải cách ta dạy con?"

Biết mẫu thân phát hỏa, thiếu nữ vội vàng lau nước mắt: "Mẫu thân, nữ nhi biết sai, lần sau..."

"Không có lần sau."

"Ân... nữ nhi hiểu được, tuyệt sẽ không có lần sau, mẫu thân xin bớt giận."

Vị phu nhân thở dài, khẽ gật đầu. Bà biết, con gái mình mới mười bốn tuổi, rất nhiều việc còn chưa thành thục. Việc lần này đối với nàng, quả là một sự thất vọng lớn. Vừa vỗ về con gái, bà vừa mím môi, đôi mắt lạnh chứa đầy sự tàn độc.

Giang Như Ngọc, Giang Thu Ánh, chúng ta còn chưa xong đâu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Giang Thu Ảnh (1)

Ta là Giang Thu Ảnh.

Trước đây ba ngày là Giang Thu Ảnh, hiện tại cũng vẫn là Giang Thu Ảnh.

Có điều, Giang Thu Ảnh ba ngày trước vẫn còn ở thế kỷ 21. Mà Giang Thu Ảnh ta hiện nay.... haizzzzz..... là tứ tiểu thư của Giang gia.

Ta phải mất trọn ba ngày để xác định được, ta đây chính là xuyên qua vào trong sách. Nói rõ thêm một chút, chính là quyển tiểu thuyết mà ta đang xem.

Ba ngày trước, ta bất ngờ nhận được một hộp thư qua đường bưu điện. Không người gửi. Không nhãn nhũ. Chỉ có một quyển sách bìa cũ vàng. Lật lật vài trang, ta bắt đầu có hứng thú hơn, vì có một nữ phụ trong truyện trùng tên với mình - Giang Thu Ảnh.

Giang Thu Ảnh là con gái thứ hai của Giang Tử Minh, ở Giang gia đứng hàng thứ tư, phía trên có ba vị tỷ tỷ. Giang gia đến đời này thịnh âm, nhị phòng chỉ sinh nữ nhi, tính ra Giang gia chủ có đến chín người chất nữ.

Giang Thu Ảnh ở Giang gia có địa vị tương đối đặc biệt. Mẹ nàng năm xưa vốn là một nữ tử giang hồ, vì có ơn cứu giá nên được tứ hôn cho Giang Tử Minh. Bà chỉ biết giờ grom tuốt kiếm, hoàn toàn không hiểu việc nội viện, sau khi vào cửa cũng không được sủng ái. Sau khi sinh Giang Thu Ảnh thì mất. Ngự y nói, thân thể bà yếu đi do ngăn đỡ giúp Hoàng đế một đao. Hoàng đế nghe vậy thập phần thương tiếc, bèn thu Giang Thu Ảnh làm nghĩa nữ, phong làm Hoài Nhân quận chúa.

Bởi vậy, Giang Thu Ảnh tại Giang gia muốn gió được gió, muốn mưa có mưa, lâu dần dưỡng thành tính cách chua ngoa ngang ngược không xem ai vào mắt.

Nữ chính Giang Như Ngọc, người cũng như tên, xinh đẹp vô song, thông minh tuyệt đỉnh, là điển hình của tuýp nữ chủ có bàn tay vàng. Chỉ tiếc là thứ xuất, tại Giang gia ban đầu không có địa vị, sau đó dẫm lên vô số đá kê chân nữ phụ, thành công đạt tới vị trí tối cao...

Ách, ha ha, đó là ta đoán, là ta đoán thôi.

Sự thật là, ta mới đọc qua đoạn giới thiệu, biết được nữ chính Giang Như Ngọc, nam chính Tam hoàng tử Độc Cô Tuyết. Tác giả dành rất nhiều ca từ mỹ miều để giới thiệu độ thâm tình của nam chủ. Nào là, vì nàng ta có thể làm tất cả. Nào là, phụ cả thể gian bất phụ nàng.... blah blah... Có điều, ta vừa mới đọc được vài trang, cảm thấy đói bụng, bèn mang quả táo ra gọt. Kết quả, đứt tay khiến một giọt máu rơi vào trong sách. Ta ngất đi, khi tỉnh lại thì đã ở đây.

Thực cầu huyết !

Con mẹ nó hết sức cầu huyết !

Người ta xuyên qua được biết diễn biến, nắm được kết cục, làm chủ được tình hình. Còn ta - cái gì cũng mù tịt. Đến vai diễn của mình chết lúc nào cũng không hay, ta cảm thấy thực bi ai a.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Giang Thu Ảnh (2)

Ta thực hâm mộ những ai xuyên qua thành kẻ ngốc.

Xuyên qua làm kẻ ngốc không hề có hạn chế. Người nói sai, không ai thắc mắc. Người hành động ngớ ngẩn, không ai để ý. Người khác hẳn "người" ngày trước, cũng không ai nghi ngờ. Tóm lại chính là, dù người có kỳ quặc cỡ nào, trong mắt kẻ khác cũng là đương nhiên. Vì người là kẻ ngốc. Bất người giống người bình thường, đó mới đích thực là điều ngu ngốc.

Giang Thu Ảnh đương nhiên không phải kẻ ngốc - đó chính là bi ai của ta.

Ba ngày trước, Giang gia nữ nhi tất cả lên du thuyền, ra giữa sông Hoài thì gặp sự cố, một bên thuyền bị vỡ. Có hai người bị rơi xuống nước, là Giang Thu Ảnh và Giang Như Ngọc.

Nước hồ tháng mười rất lạnh, rơi xuống lâu, có thể không chỉ đơn giản là bị cảm.

Một người là đệ nhất mỹ nữ của Giang gia. Một người điêu ngoa, nhân duyên kém cỏi nhưng lại có địa vị đặc thù. Nói tình cờ? Hừ! Quý mới tin! Ta không phải quý, đương nhiên không tin.

Dù ai là tác giả sự cố kia, ít nhất cũng đã thành công một nửa. Giang Thu Ảnh thật đã chết. Về phần Giang Như Ngọc, thật tiếc cho hấn, nàng ta đã có bàn tay vàng bảo vệ, tự nhiên hóa nguy thành an.

Ta xuyên vào thân thể Giang Thu Ảnh, nằm lý trên giường đã ba ngày, gặp qua vài vị danh y, có cả một vị thái y, đủ thấy thân phận Quận chúa này cũng không đến nỗi hữu danh vô thực. Ít nhất, Hoàng đế trên cao vẫn còn chú ý đến ta. Điều này làm ta cảm thấy an ủi không ít.

Ba ngày này, ta đã trải qua vô số cảm xúc khác nhau. Từ hốt hoảng ban đầu, đến lo lắng trần trọc, cuối cùng ta cũng nghĩ ra được đối sách.

Phượng châm hiện tại của ta chính là : biến thành sâu gạo, tránh xa rắc rối.

"Tiểu Mai..." - ta nhẹ giọng gọi.

"Tiểu thư, nô tỳ ở đây." - Tiểu Mai nhanh nhẹn bước vào. Nàng là nha hoàn theo ta từ nhỏ, năm nay mười sáu tuổi.

"Người đỡ ta dậy." - Nằm mãi nằm mãi, ta cũng sắp chán đến chết rồi. Đầu óc đã thông suốt, ta tự nhiên muốn vận động.

"Tiểu thư, thái y nói thân thể của người..." - Tiểu Mai không dám cãi lời, chạy qua đỡ ta dậy, nhưng vẫn ngập ngừng mở miệng.

Ta biết nàng lo lắng cho ta. Ở đây ta chỉ có một mình, được người khác quan tâm như vậy, cảm giác tốt hơn nhiều lắm. Bất giác ta mỉm cười : "Cảm ơn người, ta không sao."

Con mẹ nó! Đây là xảy ra chuyện gì?

Ta mới nói một câu, Tiểu Mai đã tái mặt, vội vàng quỳ xuống, tay không ngừng vả miệng :

"Tiểu thư, nô tỳ biết sai, nô tỳ không dám dạy bảo người, nô tỳ biết sai..."

Ta nhìn nàng tự tát đến đỏ cả miệng, trong khoảnh khắc nhất thời cứng người, một lúc sau mới phản ứng lại được. Coi đi coi đi. Giang Thu Ảnh a Giang Thu Ảnh, bình thường người làm người thế nào vậy, mới thế thôi đã khiến nha hoàn thân tín sợ đến mất mặt, đủ thấy từ điêu ngoa đánh đá còn chưa xứng tầm a...

Ta thờ dài, tiến lên đỡ Tiểu Mai : "Ta không trách gì người. Ta cảm ơn người là thực. Ta biết người lo cho ta."

Mẹ nó! Ta biết ngay mà! Tiểu Mai lại giương to đôi mắt sợ hãi nhìn ta. Bởi vậy mới nói, xuyên qua không dễ dàng nha.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhắm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: GIANG BĂNG THANH (1)

Mất gần nửa canh giờ để trấn an điều chỉnh cảm xúc cho Tiểu Mai, ta mệt đến vã mồ hôi. Tại sao không có tiểu thuyết xuyên qua nào đề cập đến việc nha hoàn cũng khó đỡ dành như vậy?

Thân thể này bị nhiễm lạnh rất nặng, đã đi một vòng qua Quý môn quan rồi quay trở lại, ta vất vả lê bước đến trước gương đồng.

Nói thật là, ba ngày nay tâm trạng hỗn loạn, ta còn chưa kịp nhìn xem gương mặt này tròn méo ra sao. Trong nguyên tác, Giang Thu Ảnh dung mạo bình thường, so với nữ tử Giang gia còn có thể coi là xú nữ. Ta bất mãn vô cùng. Vì sao người ta xuyên qua thành tuyệt thế mỹ nhân, còn ta lại là một kẻ tầm thường?

Ta hồi hộp nhìn vào gương.

Con mẹ nó! Xấu ở điểm nào?

Gương mặt tròn, đôi mắt to đen, mũi nhỏ, da trắng hồng. Ta thử cười. Ừ, không tệ! Nụ cười sáng bừng. Nếu đặt ở hiện tại, khuôn mặt siêu cu-te này tuyệt đối có thể trở thành hot girl lòng lẫy. Có điều đây là dị giới... ừm... ta buồn bực... nếu quan điểm về cái đẹp của nơi này giống thời phong kiến ở địa

cầu, thì ta quả thực không được liệt vào hàng mỹ nhân.

Mặc kệ, ta không nghĩ nữa. Chỉ biết ta cảm thấy rất tự tin với nhan sắc này, thế là ổn rồi.

"Tiểu thư, nô tỳ giúp người trang điểm" - Tiểu Mai rụt rè lên tiếng. Nàng hình như rất sợ ta, nói đúng hơn là sợ Giang Thu Ảnh.

Ta nhắm mắt lại cho nàng trang điểm. Một lúc lâu sau, Tiểu Mai vui vẻ lên tiếng : "Xong rồi thưa tiểu thư."

Ta mở mắt ra, hốt hoảng khi nhìn thấy trong gương đồng là khuôn mặt trắng bệch phẫn, đôi môi đỏ chót. "Tiểu Mai, người giỡn ta? Đây là cái gì? Phong cách gei-sha?"

Tiểu Mai gấp gáp, giọng nói đã có vẻ muốn khóc : "Tiểu thư, nô tỳ vẫn làm như mọi lần, theo ý thích của người mà."

Ta ngao ngán. Đây là loại gu thẩm mỹ gì? Ta bắt Tiểu Mai lấy khăn mặt đến, lau thật sạch lớp hóa trang kinh dị, tự mình lục lọi. Ta thấy rất nhiều loại cao, có một loại mùi rất giống cao dưỡng da trang điểm có thành phần tự nhiên của ta ở kiếp trước, suy nghĩ một chút rồi bôi vào. Lại thêm một chút hồng cánh sen lên môi. Nhìn gương cười một cái. OK! Vậy là xong.

"Tiểu thư, như vậy là xong sao?" - Tiểu Mai có vẻ vô cùng ngạc nhiên.

"Ừm, như vậy thôi. Người thấy sao?"

"Nô tỳ cảm thấy... nô tỳ cảm thấy có chút nhạt, nhưng cũng rất đẹp."

Ta bật cười. Tiểu Mai rõ ràng là nịnh bợ ta, nhìn mặt nàng cũng biết là đang nói dối. Ta cong môi chưa kịp phản bác thì bên tai vang lên thanh âm ôn nhu :

"Tứ muội."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: GIANG BĂNG THANH (2)

Tứ muội".

Trước mắt ta, một thiếu nữ chừng mười lăm tuổi mặc thanh y. Hoa nhan nguyệt mạo, mâu hàm thu thủy, mi nhược viễn sơn, nhu mỹ phiêu dật. Trong đầu ta hiện lên một loạt mỹ từ dành cho nàng. Nàng không đẹp câu hồn đoạt phách, mà theo một cách dịu dàng tự nhiên, lại mong manh như liễu rủ trong gió.

Thật xấu hổ, ta có cái tật háo sắc, mỹ nhân trước mặt làm ta đứng hình mấy phút. Đến khi định thần lại thì nàng đã tiến đến gần làm ta có chút lúng túng. Nàng gọi ta tứ muội, vậy đương nhiên sẽ là một trong ba vị tiểu thư đứng đầu Giang gia.

Vấn đề là, ta không biết nàng là ai nha.

Ta bèn dứt khoát lấy tình chế động, không thèm mở miệng nửa câu. Dựa theo tính cách ngông cuồng của Giang Thu Ảnh, có lẽ hàng ngày cũng không để tỷ tỷ thân tộc vào mắt. Quả nhiên, tiểu mỹ nhân không hề có chút ngạc nhiên nào với sự vô lễ của ta, nàng nở nụ cười nhẹ như gió xuân : "Tứ muội, ta có thể ngồi sao?"

Ta khẽ gật đầu.

Tiểu Mai nhanh nhẹn kéo ghế, lại với tay rót một ly trà nóng : "Mời tam tiểu thư".

Tam tiểu thư? Giang gia tam tiểu thư Giang Băng Thanh, là con gái của Giang Tử Chiêu, mẹ đẻ là Vân di nương, trước đây nghe nói cũng là tài nữ. Giang Băng Thanh tính thông cảm kỳ thi họa, tính tình dịu dàng hiểu lễ nghĩa, nhân duyên rất tốt. Chính vì vậy, tuy là thứ xuất nhưng nàng ta tại Giang gia vẫn có chút địa vị.

Ta làm bầm. Mẹ kế tác giả chỉ giới thiệu như vậy, nhưng có là đồ ngu mới tin tưởng. Vì sao a? Cho ta xin đi. Nàng ta không phải thánh mẫu nữ chính, tỏa sáng như vậy làm gì? Tám chín phần là một nữ phụ phản diện trong ngoài bất nhất, miệng nam mô mà bụng bỏ dao găm.

Giang Băng Thanh đáng thương, tại lần đầu gặp gỡ đã vinh hạnh được ta thăng cấp lên vô số lần, trở thành một kẻ nguy hiểm. Ta lúc này còn chưa biết, ta đánh bậy đánh bạ nghi ngờ nàng ta, trong đầu đã hình thành cảnh giác, về sau lại cứu mạng ta không chỉ một lần.

Chuyện sau để sau kể, còn lúc này kẻ nguy hiểm đó đang rung rung nước mắt :

"Tứ muội, tỷ tỷ quả thực rất lo lắng... khụ khụ... nhìn thấy người rơi xuống nước, ta hận không thể... khụ khụ..."

Ta trong đầu cảm thán. Quả nhiên là mỹ nhân, đến ho cũng đẹp mắt như vậy, cũng làm người rung động như vậy. Lâm Đại Ngọc khi xưa có lẽ cũng đến thế này mà thôi.

Tiểu Mai bên cạnh ta rụt rè lên tiếng : "Tiểu thư... người có lẽ vẫn chưa biết. Ngày đó, tam tiểu thư đã nhảy xuống nước cứu người a..."

WTF?

Ta trở mặt, đầu óc chưa kịp chuyển động lời nói đã vọt ra ngoài : "Hả? Là nàng ta đem ta cứu lên?"

"Khụ khụ... tỷ tỷ thực xấu hổ. Hôm đó ta thấy muội cùng Lục muội rơi xuống, trong lòng gấp gấp... khụ khụ khụ... cũng chưa kịp suy nghĩ bèn nhảy xuống, nhưng mà... khụ khụ khụ..."

Nói đi nói lại nửa ngày, cũng chưa thấy nói được chuyện gì quan trọng. Ta bĩu môi, càng cảm thấy Giang Băng Thanh thật ra đang diễn trò. Không chịu nổi cảnh nàng ta ra vẻ đáng thương, ta xua tay : "Người đã vấp và như vậy, còn đến chỗ ta làm cái gì?"

"Ta... ta... tỷ tỷ chỉ muốn thăm muội... tỷ tỷ lo lắng..." - giọng nói đã mang theo hơi nước.

"Tứ tiểu thư, người thật quá đáng. Tiểu thư nhà chúng ta quan tâm đến các người như vậy, vì các người mà toàn thân nhiễm lạnh. Đại phu nói, tiểu thư phải nằm trên giường dưỡng bệnh..." - nha hoàn đứng sau Giang Băng Thanh hình như không kiên nhẫn thêm được nữa, bực bội mở miệng.

Ta trừng mắt, nàng ta vội vàng im miệng.

Giang Băng Thanh vội vàng kéo tay nha hoàn, nhìn ta :

"Tứ muội đừng giận nàng, nàng không hiểu chuyện. Là ta có lỗi, mấy ngày nay thật muốn sang thăm muội... khụ khụ... hiềm nỗi ta... khụ khụ... hôm qua nghe đại phu nói muội đã khá hơn nhiều, bèn qua đây nhìn. Quả nhiên muội thần sắc rất tốt. Ta cũng đang muốn đến thỉnh an tổ mẫu, muội thì sao?"

Ta giật mình. Thỉnh an?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: THỈNH AN

Thỉnh an dường như là một chuyện tình không thể trốn tránh.

Ta từng xem qua vô số tiểu thuyết xuyên không, nơi nào cũng có thỉnh an. Người người thỉnh an, ngày ngày thỉnh an. Không phải là đi nương độc ác, thì cũng là tổ mẫu khắc nghiệt. Không phải biểu tỷ ác độc, thì cũng là đường muội xấu xa. Sau đó sẽ là những màn PK gia đình gà bay chó sủa...

Thực con mẹ nó rắc rối.

Ta vò đầu bứt tai tìm đối sách. Trốn tránh tất nhiên không được rồi nha, mặt lòng trường bối là không đất dung thân đó. Còn đâm đầu theo lao thì, ách... nói thật là ta chưa đủ tự tin đâu.

Ta nhú mày. Giang Băng Thanh đã đi trước, ta nếu như hôm nay không đến gặp lão bà bà kia cũng không ổn. Ta không tin tưởng Giang Băng Thanh, tổng cảm thấy nàng ta không phải kẻ lương thiện. Cái này không phải con mắt nhìn người của ta đã đến cảnh giới xuất thần, chỉ gặp một lần đã thấu tâm gan. Đây hoàn toàn là trực giác dựa trên kinh nghiệm đọc tiểu thuyết ngôn tình của ta. Nói thẳng chính là, ta không tin mẹ kế tác giả nhân rồi đến mức tạo ra một thánh mẫu nữ phụ. Vừa rồi nàng ta đã gặp qua ta mạnh khỏe, nếu như bây giờ ta trốn tránh không đi, ai mà biết được nàng ta sẽ thù hận đến mức gì.

Ta sửa sang lại, kêu Tiểu Mai búi một kiểu tóc đơn giản rồi bước khỏi khuê phòng.

Giang phủ rộng lớn vô cùng, ta mất hơn một khắc mới đi được đến đại viện. Từ xa đã nghe thấy tiếng nói cười, oanh oanh yến yến riu rít vô cùng.

Ta chợt nhớ ra, Giang phủ có cả thầy chín đứa cháu gái. Có câu, ba người đàn bà thì thành một cái chợ, ở đây xem ra tập hợp đủ thành một siêu thị nha.

Ta chậm rãi bước vào. Tất cả chợt im lặng.

"Tôn nữ thỉnh an tổ mẫu. Con tới muộn, kính xin người trách phạt."

Ta hơi cúi đầu, khe đào mất một vòng. Trong phòng ngoài Giang lão phu nhân còn có năm thiếu nữ, ba người trẻ tuổi ta, hơn người còn lại nhỏ hơn hẳn. Có điều, hiện tại ta không nhận biết được ai, im lặng vẫn là thượng sách.

"Người là quận chúa ngàn vàng, thân thể lại không khỏe, mau về nghỉ ngơi đi thôi, tránh cho bà già này bị trách phạt." - thanh âm thực lạnh nhạt.

Ta thờ dãi trong lòng, quả nhiên là chán ghét.

"Là lỗi của Ảnh nhi, khiến tổ mẫu lo lắng." - Ta giả ngu.

"Người hôm nay sao lại biết điều như vậy?"

"Trước đây là Ảnh nhi sai, Ảnh nhi thành tội với người." - Tiếp tục giả ngu.

Ta có thể cảm thấy Giang lão phu nhân hơi sững sờ. Một lúc sau, bà thờ dãi : "Thôi, hiếm khi người có lòng như vậy, ta sao có thể hẹp hòi. Người đâu, còn không mau lấy ghế cho tứ tiểu thư?"

Ta cúi đầu cảm tạ rồi ngồi xuống, bắt đầu quan sát. Giang lão phu nhân ngồi chính giữa phòng, một thân cảm y. Bà tuy nhiều tuổi nhưng bảo dưỡng rất tốt, thoạt nhìn còn tưởng chưa quá tứ tuần. Ngồi bên tay phải chính là Giang Băng Thanh. Nàng ta che miệng cười :

"Tứ muội đến thật vừa lúc. Mọi người biết ta mới qua chỗ muội, còn đang hỏi han không thôi đây."

"Đúng vậy đúng vậy, tam tỷ vừa rồi còn nói tứ tỷ chưa khỏi phong hàn, hôm nay một lần nữa không tới thỉnh an tổ mẫu, ta thực lo lắng a." - vừa lên tiếng là một nữ tử áo hồng, môi khẽ nhếch lên, nhìn về phía Giang Băng Thanh.

Ta nhìn về phía thiếu nữ áo hồng. Nàng ta chỉ khoảng mười ba tuổi, gương mặt thanh tú vẫn còn nét thơ ngây, tuy nhiên lời nói ra lại có ám chỉ rõ ràng. Bất quá trình độ còn non, ý tứ chia rẽ quá lộ liễu.

Về phần Giang Băng Thanh nói những gì, ta một chút cũng không quan tâm.

Ta quay sang Giang lão phu nhân :

"Tổ mẫu, Ảnh nhi thực sự mệt mỏi. Nhưng đã vài ngày không thỉnh an người, Ảnh nhi trong lòng cảm thấy áy náy không yên. Hơn nữa, con còn có việc muốn nói với người a".

"Sao? Thật sự là chuyện hiếm gặp. Người hôm nay làm ta ngỡ ngàng không ít. Nói đi. Là có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: LẦN ĐẦU DIỄN TRÒ TẠI DỊ GIỚI

Hồi tổ mẫu, là chuyện lâu thuyền bị đắm mấy ngày trước." - Ta nói thật chậm, đảo mi vòng quanh, cố thu hết phản ứng của chúng nhân vào mắt. "Lâu thuyền Giang gia ta nổi danh vững chắc, đâu thể nói vỡ liền vỡ, kêu chìm là chìm. Trong này có nguyên do."

Giang lão phu nhân nhíu mày. Ta tin tưởng điều đơn giản này bà ta đã biết, nhưng chắc hẳn bà không ngờ ta lại nói như vậy.

Giang Băng Thanh tay cầm ly trà run rẩy kịch liệt.

Thiếu nữ áo hồng mặt mày hoảng hốt.

Một thiếu nữ áo xanh không có biểu hiện khác thường, nhưng đôi mắt tỏ rõ sự nghi hoặc.

Một thiếu nữ khác há to miệng ngạc nhiên.

Hai nữ hài còn nhỏ về mặt giống nhau, đều là mờ mịt.

Giang lão phu nhân hiển nhiên nhận ra không khí bất thường, vội cao giọng : "Hò nháo. Người đây là đang nói cái gì?"

Ta cố diễn ra một bộ mặt ngây thơ nhất có thể :

"Hồi tổ mẫu, con nói sự thực a. Ai cũng biết, tất cả lâu thuyền của Giang gia đều do Đoan Mộc gia làm ra. Đoan Mộc gia là đế quốc đệ nhất thế gia về chế tạo thuyền, nào có loại hàng phế phẩm. Thuyền của họ còn có thể ra khơi, sao bỗng dưng lại chìm trên sông lặng? Việc có người động tay động chân, là chính Diêm Vương lão nhân gia tiết lộ cho Ảnh nhi. "

Ta trong lòng hồi hộp vô cùng, nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra thản nhiên. Khi nãy trên đường tới đây, ta đã để ý thấy một gian Phật đường rất rộng, bên trong quét tước sạch sẽ, hương khói bảng lảng. Ta đánh cuộc, Giang lão phu nhân là người tin quý thần.

Quả nhiên, bà giật mình, gương mặt không giấu được sự khiếp sợ : "Người... người... người có biết mình đang nói cái gì hay không?"

"Tổ mẫu mình xét, Ảnh nhi sao dám bịa đặt chuyện như vậy. Ảnh nhi lần này rơi xuống nước, thực sự đã đi dạo một vòng qua Quỷ môn quan, gặp được Diêm Vương lão nhân gia. Ngài (Diêm Vương) nói, những năm gần đây tổ mẫu làm nhiều việc thiện, Ngài đều thấy cả. Nay con bị hại, đúng ra đã không quay lại được dương thế. Thế nhưng Ngài lại nói, mệnh cách của con gắn liền với tổ mẫu, con ra đi rồi người sẽ..."

"Nói xằng nói bậy." - Giang lão phu nhân quát lên.

Ta trong lòng căng thẳng vô cùng, giọng nói đã có chút run rẩy : "Ảnh nhi không dám. Ảnh nhi cũng biết chuyện này thật khó tin. Diêm Vương lão nhân gia còn nói với con, tổ mẫu bị đau lưng rất nặng. Ngài còn truyền dạy cho con một phương pháp để người giảm bớt được đau đớn..."

Giang lão phu nhân chờ người ra. Bà có tật ở lưng đã nhiều năm, ngoại trừ Thảm ma ma không còn người khác biết được. Thảm ma ma theo bà từ nhỏ, là người thân tín vô cùng, khẳng định không thể tiết lộ với Giang Thu Ảnh. Chẳng lẽ năng ta thật sự....?

Nhìn gương mặt thoát trắng thoát xanh của Giang lão phu nhân, ta biết mình may mắn đoán trúng rồi. Ta đương nhiên không được thần thánh báo mộng gì cả. Khi nãy đứng ở bên ngoài quan sát, thấy lão phu nhân dáng ngồi hơi gượng gạo cứng nhắc, ta trong đầu đã có chú ý. Sau đó tình cờ thấy bà ta khi cúi xuống mặt hơi nhăn lại, rất giống biểu hiện của mẹ ta ở hiện đại.

Mẹ ta bị thoát vị đĩa đệm.

Trước đây ba ba của ta làm nghề xây dựng, thường xuyên không có mặt ở nhà. Mẹ ta gánh vác rất nhiều thứ, lâu dần toàn bộ vùng thắt lưng, sườn đều thoái hóa. Ta thương mẹ, cố tình học cho được thủ pháp bấm huyệt đặc biệt của Vương lão nhà bên. Không ngờ bây giờ lại có thể dùng đến.

Lão phu nhân hơi đắn đo, rồi cũng ra lệnh cho tất cả những người khác ra về, chỉ còn mình ta ở lại. Ta đặc biệt chú ý đến Giang Băng Thanh. Nàng ta ngoài mặt tươi cười, nhưng móng tay lại bấm chặt vào thịt. Ta càng tin tưởng nhận định của mình, Giang Băng Thanh nhất định là một vai phụ phản diện, đề phòng nàng ta là một hành động khôn ngoan.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: NGUYÊN BẢN NỮ CHÍNH LÊN SÀN

Tổ mẫu, người thoải mái à?" - Giang Thu Ảnh chậm rãi bấm lần lượt các huyệt thận du, can du, hoàn khiêu, thừa phù, phong thị, ủy trung. Lực đạo nhàng, động tác thành thực.

Đây đã là ngày thứ năm, nàng vừa hết canh tư đã chạy qua đại viện, là người đầu tiên thỉnh an Giang lão phu nhân, rồi tranh thủ bấm huyệt cho bà. Giang lão phu nhân lúc đầu còn e dè, song vì nàng hồ ngôn loạn ngữ một hồi thần thần quý quý khiến bà hồ đồ, không dám thẳng thừng từ chối. Sau một hồi lại cảm nhận được đau đớn sau lưng nhạt đi rõ rệt, bà hết sức vừa lòng, thái độ đối với nàng vì thế cũng chuyển biến không ít.

"Àn àn... thoải mái..." - Bà nhắm mắt hưởng thụ. "Từ nha đầu, tay nghề của con thực khá."

"Nào có. Tất cả là nhờ thủ pháp của thần nhân, con chỉ học được chút da lông mà thôi." - Giang Thu Ảnh cười tí, ngoài mặt khiêm tốn nhưng trong bụng thầm đắc ý không thôi.

Đùa sao, nhớ năm đó nàng phải tốn sức chín trâu hai hổ mới học được phương pháp này của Vương lão nhà bên. Vương lão là ai a? Chính là giáo sư đầu ngành về xương khớp đó. Cả đời ông nghiên cứu bệnh thoát vị, đọc qua vô số tài liệu, kinh qua không biết bao nhiêu thực nghiệm, mới đúc rút được phương pháp này. Hồi ấy, ti vi báo đài còn ca ngợi đó là "công trình nghiên cứu của tiên nhân" nha.

Thảm ma ma bên cạnh Giang lão phu nhân cũng cười :

"Đúng a. Nhờ phúc của lão phu nhân mà tứ tiểu thư gặp được kỳ duyên, lão nô cũng được dính chút quang đây."

Thảm ma ma là thân nô tài quen việc nặng nhọc, tuổi tác đã cao, đương nhiên đau nhức không ít. Tứ tiểu thư nhiều ngày trước được Diêm đại lão gia truyền thụ cho thủ pháp kỳ diệu, lại không keo kiệt chút nào dạy lại cho con dâu bà, khiến bà mỗi tối được hưởng thụ không ít. Cũng vì thế mà bà nhìn tứ tiểu thư càng ngày càng thuận mắt, cảm thấy nàng là người tốt nhất Giang gia thế hệ này.

"Thảm ma ma đừng khách sáo. Ngài là tâm phúc của tổ mẫu, Ảnh nhi tự nhiên kính trọng vạn phần, một chút thủ pháp này không tính là gì."

"Từ nha đầu càng ngày càng hiểu chuyện. Đến đến, lại bóp cho ta thêm một lần." Giang lão phu nhân khẽ cười. "Còn cái câu chuyện kỳ kỳ quái quái hôm

qua, lão bà bà ta cũng hồi hộp muốn nghe tiếp đó."

"A? Là chuyện đó sao?" - Giang Thu Ảnh cười cười, tay vẫn thành thực bấm vào huyết tức tam lý. "Lại nói đến Tôn Ngộ Không sau khi bị Đường Tăng hiểu lầm, đuổi về Hoa Quả Sơn..."

Khi Giang Như Ngọc đến nơi, thấy trước mắt là khung cảnh bà bà cùng cháu gái nói cười thập phần hòa hợp. Nàng nhũn mảy. Đã tiểu thư Giang Thu Ảnh từ khi nào lại biết nhẹ nhàng như vậy? Từ khi nào biết nịnh bà bà?"

Nàng bước vào, cúi người hàng lễ : "Tôn nữ đến thỉnh an tổ mẫu."

Nghe được thanh âm thánh thót êm tai đến cực điểm, Giang Thu Ảnh ngưng cười, quay đầu lại. Vừa nhìn, nàng cơ hồ khẳng định, nữ chủ đã thượng đài.

Thiếu nữ đang uyển chuyển đi vào chỉ chừng mười ba mười bốn tuổi nhưng đã có phong phạm của tuyệt thế mỹ nhân. Nàng ta mặc váy tím, khoác bên ngoài là áo lụa trắng, đơn giản mà mỹ lệ.

Giang lão phu nhân thu hồi lại gương mặt tươi cười, ngay lập tức đã nói giọng nghiêm trang :

"Là Như Ngọc? Bệnh tình của ngươi? Ta nghe đại phu nói ngươi nhiễm phong hàn thực nặng. Đã khỏi hẳn sao?"

"Ngọc nhi đã khiến tổ mẫu lo lắng rồi. Ngọc nhi thân mình tốt lắm." Giang Như Ngọc khẽ cười.

"Ừm, được thế ta cũng bớt lo." Giang lão phu nhân không nóng không lạnh.

Giang Thu Ảnh bên cạnh khẽ nhũn mảy. Xem ra vị nữ chủ này cũng không được lòng bà bà nha.

Nàng trong đầu đang vẽ lên cảnh tượng tuyệt sắc nữ chủ lại bị một nữ phụ điều ngoa cùng một nữ phụ thâm trầm cả hai trong tối ngoài sáng chèn ép, lại thêm bà bà khác nghiệt. Hào khổ cực nha! Kế tiếp là những tình huống cầu huyết lấy đi thương xót của tập đoàn soái ca...

Trong lúc Giang Thu Ảnh còn đang mơ mơ màng màng, những người khác đã lần lượt tới thỉnh an.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: CHƯƠNG 9

Giang Thu Ảnh phiền chán liếc nhìn một phòng oanh yến. Đại phòng nhị phòng còn có tam phòng nữ nhân, cả thầy gần hai mươi người, ta ta ngươi ngươi, cười cười nói nói, làm nàng có chút đau đầu. Nhìn đi nhìn đi, các người gương mặt thì tươi cười, nhưng đều là tiểu lý tàng đao, đưa qua đây lại cũng đều là hạ bệ kẻ khác. Giang Thu Ảnh kiếp trước kiếp này đều là người thẳng tính, nàng khinh thường những kẻ trong ngoài bất nhất.

"Từ nha đầu, ngươi đang suy nghĩ gì đó?" - Giang lão phu nhân liếc ra phía sau, thấy Giang Thu Ảnh hồn vía đi mất, liền háng giọng.

"A? Tổ mẫu, con... con có chút nhức đầu..."

"Một môi? Vậy ngươi về phòng nghỉ ngơi cho khỏe, không cần đứng ở đây."

Giang lão phu nhân giọng nói tuy cứng nhắc, nhưng nghe kỹ lại thấy ẩn giấu một tia quan tâm nhân nhật, không qua được những nữ nhân trong phòng. Một vài cặp mắt lóe lên suy tư, vài cặp mắt khác lại thấp thoáng nét tàn nhẫn. Thật may là đồng chí Giang Thu Ảnh vốn không phải người có tâm cơ thâm trầm. Nàng như trút được gánh nặng, vội vàng cúi người tạ ơn, rồi ôm hông rời khỏi.

Thời gian trôi nhanh, nàng đã ngốc tại Giang phủ được ba tháng, coi như cũng có hiểu biết sơ bộ về xung quanh.

Nơi này không gian và thời gian đều không được ghi nhận trong lịch sử. (Lời tác giả : dĩ nhiên, ngươi là xuyên vào tiểu thuyết a...) Thần Ân đại lục, Nhật Nguyệt vương triều, hoàng đế tên gọi Độc Cô Hiên.

Thân thể này mười bốn tuổi, tại Giang gia chất nữ đứng hàng thứ tư, trên có ba tỷ tỷ, dưới có năm muội muội. Giang gia âm thịnh dương cực suy, đến nay còn chưa có người thừa kế, là tâm bệnh của Giang lão phu nhân.

Trích dẫn:

(Lời tác giả: Cho phép ta giới thiệu một cách hệ thống chất nữ của Giang gia để độc giả tiện theo dõi. Như đã giới thiệu tại chương 1, Giang gia đứng đầu là Giang Tử Viễn cùng vợ (Giang lão phu nhân). Có 3 con trai lần lượt là Giang Tử Minh, Giang Tử Chiêu và Giang Tử Kinh - chính là đại phòng, nhị phòng, tam phòng.

Đại phòng có :

- Dòng chính : Giang Thu Nguyệt (cháu gái cả)

- Thứ xuất : Giang Thu Ảnh (thứ 4), Giang Như Ngọc (nữ chính gốc trong truyện - thứ 6). Giang Thu Ảnh do có mẹ từng cứu hoàng đế, nên tuy là thứ xuất lại có địa vị cao, được phong quận chúa, tiền đề cho sự điều ngoa đánh đá của nàng.

Nhị phòng có :

- Dòng chính : Giang Băng Thanh (thứ 3), Giang Ngọc Khiết (thứ 2 - bệnh chết từ nhỏ, sẽ nói qua vào một chương sau)

- Thứ xuất : Giang Cẩm Ninh (thứ 5)

Giang gia có 9 chất nữ, những người còn lại hoặc không quan trọng hoặc còn nhỏ không đầu đã được gì, tác giả không giới thiệu thêm. Ách, thực ra là chưa nghĩ ra tên, haha...

Năm nay thời tiết đặc biệt lạnh. Mới tháng mười một nhưng tuyết đã phủ trắng sân. Giang Thu Ảnh sợ lạnh nên mỗi ngày ngoài việc thỉnh an, thời gian còn lại đều làm con sâu lười bên cạnh lò sưởi, không ngủ thì cũng là mơ mơ màng màng. Nàng năm nay mới mười bốn tuổi, còn hai năm nữa mới là cặp kê theo phong tục tại đây. Nữ chính Giang Như Ngọc mới tròn mười ba, tức là còn ba năm. Nàng còn thời gian suy tính để tránh xa nam chủ nhà, không gặp không gặp, qua mùa đông này rồi hãy nói.

Giang Thu Ảnh không biết, tại Giang gia sắp xảy ra một biến cố lớn, trực tiếp thay đổi số mệnh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Giang tam gia trở về

Ngày tuyết ngừng rơi, mặt trời le lói chiếu vài tia ấm áp nhàn nhạt. Tâm trạng Giang Thu Ảnh đặc biệt tốt, hứng trí bừng bừng chạy ra ngoài sân nện người tuyết.

"Tiểu Mai... nhanh lên a~~~~" - Giang Thu Ảnh hai mắt tỏa sáng nhìn mảng sân trắng xóa. Nàng kiếp trước kiếp này đều sợ lạnh, nhưng lại cực yêu nện ông già tuyết, thực sự là mâu thuẫn vô cùng. May mắn nơi này có một loại tiểu lô, đem bỏ vào trong áo rất rất là ấm, nên nàng mới dám chạy ra ngoài.

"Tiểu thư...." Nha hoàn Tiểu Mai chậm rì rì theo sau. "Ách xì~~~~. Tiểu thư, rất lạnh nha."

"Ngốc. Không lạnh thì tuyết đã tan ra hết rồi, nào còn đó cho người chơi đùa?"

"...." Tiểu Mai đau khổ. Tiểu thư, nô tỳ vốn không hề muốn chơi nha. Ai da, thực lạnh, lạnh có thể chết người đó...

"Đến đến... cùng ta nện nện..."

"Tiểu thư, cục tròn tròn này là gì vậy?"

"Là cái đầu."

"Vậy cục to hơn kia?"

"Là thân nha."

"Tiểu thư, nô tỳ chưa từng thấy qua vật gì kỳ quái như vậy.."

"Thì mới nói người ngốc nha. Đây gọi là người tuyết."

"Tiểu thư, thế nào là người tuyết?"

"Ừm... người tuyết chính là.... ai ui, không phải không phải. Đó là mũi nha, không phải là tai, người tiểu nha đầu này gần lộn rồi...."

"Ha ha....."

Giang Thu Ảnh cùng nha hoàn chơi đến bất đắc dĩ nhạc hồ. Nàng không hề biết rằng, Giang gia vừa đón một vị khách. Người đó đứng cách nàng không xa, lặng lẽ quan sát chủ tớ hai người, bạc môi vẽ lên một nụ cười.

(tác giả : haha... đoán xem sẽ là ai nào)

"Tứ tiểu thư, tứ tiểu thư..."

"A? Có chuyện gì vậy?" Giang Thu Ảnh đang nhiệt tình ném tuyết bị cắt ngang, không khỏi có chút mất hứng. Nàng quay đầu lại, là nha hoàn đại viện.

"Tứ tiểu thư, Giang tam gia vừa mới hồi gia. Lão phu nhân kêu nô tỳ tới nói với các vị tiểu thư chuẩn bị, tối nay sẽ mở tiệc tẩy trần cho tam gia."

"Là như vậy à? Ân, ta đã biết. Ngươi báo lại với tổ mẫu, ta nhất định tới sớm."

Nha hoàn kia đi rồi, Giang Thu Ảnh không còn muốn chơi tiếp, liền đi vào chuẩn bị.

Giang tam gia, nàng phải gọi là tam thúc, tên Từ Kính, năm nay mới hai mươi lăm tuổi, là con trai út của Giang lão gia tử. Từ nhỏ trọng võ khinh văn, Giang Từ Kính chỉ tại giang hồ, thường xuyên ra ngoài du ngoạn. Cách đây ba năm, dưới sự cưỡng ép của phụ mẫu, đã thành thân với thiên kim tiểu thư của Liễu gia thành nam, là một gia tộc kinh doanh vải vóc có tiếng.

Vị tam thẩm này Giang Thu Ảnh đã gặp qua nhiều lần nhưng không có ấn tượng lắm, chỉ thấy nàng cũng có nhan sắc. Nghe nói phu phụ hai người tạm gọi là tâm đầu ý hợp. Bất quá, Giang Từ Kính chỉ ở nhà nửa năm rồi lại xuất môn theo đám bạn giang hồ, từ đó đến nay đã hơn hai năm. Lần này gặp lại, tiểu biệt thăng tân hôn, không chừng sẽ có một nhi tử mập mạp a...

Điều Giang Thu Ảnh dự đoán, tiếc là không xảy ra. Giang Từ Kính đi một về ba, mang theo một nữ nhân cùng một đứa nhỏ chưa thôi nôi. Tin tức này nhanh chóng truyền khắp Giang phủ, tựa một tảng đá ném vào, xé tan mặt nước phẳng lặng tại Giang gia, làm hiện lên bao dòng chảy ngầm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhắm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: GƯƠM ĐAO TRÊN BÀN ĂN

Giang Thu Ảnh nghe được tin tức kia trên đường đến đại viện. Nàng vốn là người đơn giản, chỉ hơi bất ngờ, cũng không nghĩ gì nhiều. Dễ hiểu nha, người ta đàn ông sung sức, ra ngoài hơn hai năm, đương nhiên kiếm chỗ giải quyết nhu cầu. Thời đại này khuyến khích vợ nhỏ, không phải bóc bánh trả tiền, chuyện dân về đứa con nít cũng có thể hiểu được. Ừ, có thể hiểu được - Giang Thu Ảnh nghĩ nghĩ, đầu gật gật.

Khi nàng đến đại viện, bên trong muốn bao nhiêu vui mừng thì có bấy nhiêu.

Giang lão phu nhân ngồi ở chính giữa, ôm trong lòng một đứa nhỏ trắng trẻo, trên mặt đầy ý cười. Đứng bên cạnh là một lục y nam tử, anh tuấn nghiêm nghị, hẳn là Giang Từ Kính. Xung quanh là một phòng nữ nhân.

"Tổ mẫu, hình như con tới hơi muộn." - Giang Thu Ảnh cười cười, vén váy bước vào.

Giang lão phu nhân mấy ngày này nhìn nàng thực thuận mắt, hiện tại tâm trạng đang thêm vui vẻ, liền đưa tay vẫy vẫy : "Tứ nha đầu đến rồi? Tối tới, coi đứa nhỏ, là hài tử của tam thúc ngươi đây."

Giang Thu Ảnh cười tí mắt, theo bản năng nhìn qua nam tử áo xanh, lại thấy gương mặt hắn không xuất hiện chút biến hóa nào. Là phụ thân, ai không vui sướng khi nhắc đến con trai mình? Vậy mà người này đến nhếch mi cũng không có. Kẻ máu lạnh, không nên tiếp xúc nhiều - Giang Thu Ảnh thầm đưa ra nhận xét.

"Tam thúc, người hào" - dù sao cũng là trưởng bối, chào hỏi vẫn là phải có.

Trong mắt Giang Từ Kính lóe lên tia ngạc nhiên. Nha đầu này, khi nào thì hiểu chuyện như vậy? Nhớ hai năm trước, nàng còn thật ngông cuồng điều ngoa. Giờ nhìn nàng cười ngọt ngào, lại có chút giống Nguyệt nhi. Nguyệt nhi của ta, giờ nàng sống ra sao....

Đi? Vị tam thúc này có chút lạ. Giang Thu Ảnh lấy làm kỳ quái. Nàng chào hỏi đàng hoàng nha. Hắn không thèm đáp lại cũng thôi, sao về mặt bỗng dưng đắm chiều rồi mơ mơ màng màng, thực khó hiểu, còn nhìn nàng với ánh mắt rất lạ nữa.

Nhìn đến nữ nhân ngồi bên cạnh phía còn lại của Giang lão phu nhân, Giang Thu Ảnh cười làm quen : "Vị này, chắc là tam thẩm thẩm?"

Một phòng im bật.

"Ngươi... ngươi...?" - một nữ nhân khác, vốn đang yên vị tại một chỗ cách đó khá xa đứng bật dậy.

Giang lão phu nhân cau mày.

Nữ nhân được Giang Thu Ảnh chào hỏi gương mặt hồng lên, len lén nhìn Giang Từ Kính, phát hiện hắn không hề để tâm, buồn bã quay lại.

Đáng thương Giang Thu Ảnh ngốc nghếch không biết mình vừa lỡ lời. Nàng chợt nhìn thấy gương mặt đắc ý của Giang Băng Thanh, lại thấy ánh mắt khó hiểu của Giang Như Ngọc, vừa chợt dạ đã nghe thấy giọng nói nghiêm khắc của Giang lão phu nhân :

"Hò nháo! Còn không mau tạ lỗi với tam thẩm của người?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: GUƠM ĐAO TRÊN BÀN ĂN (2)

Ặc ! Ta vừa làm sai cái gì ? - Giang Thu Ảnh hai mắt tròn lên, có cảm giác đầu to bằng cái đầu.

Toi rồi toi thật rồi ! Nàng cuối cùng cũng nghĩ ra. Nàng vừa mới gọi nữ nhân kia là tam thẩm a. Đây hoàn toàn là quen miệng. Vợ của chú không gọi là thím thì gọi là cái gì? Giang Thu Ảnh kháng nghị trong bụng. Vừa rồi nàng không nhớ ra, tại thời đại này nàng chỉ được xưng hô như vậy với chính thê của Giang Tử Kính mà thôi. Nữ nhân vừa giận dữ đứng dậy chính là Liễu Gia Phù, "tam thẩm" đích thực.

"Tô mầu... tam thẩm... ta..." - Giang Thu Ảnh khóc không ra nước mắt, căn bản chưa kịp nghĩ ra cách chống chế.

Đều nói trẻ nhỏ nhạy cảm quả không sai. Đứa nhỏ trong lòng Giang lão phu nhân cảm nhận được không khí căng thẳng, liền khóc lên. Giang lão phu nhân lập tức vứt việc trách mắng Giang Thu Ảnh ra khỏi đầu, tập trung nệm nịu tôn nhi bảo bối. Có điều càng dỗ hần càng khóc, bà đành đưa hần sang cho mẹ đẻ, hần vẫn không chịu nín. Một phòng nữ nhân xúm vào người một câu ta một câu dỗ dành, lại vẫn không thể khiến hần ngừng khóc.

Nói ra cũng thực kỳ quái, khi Giang Thu Ảnh đưa tay vuốt vuốt má hần, hần liền nín bật.

"Đứa nhỏ này có thiện cảm với tứ tiểu thư a." - Thẩm ma ma bên cạnh Giang lão phu nhân vội chớp cơ hội nói đỡ cho Giang Thu Ảnh.

"Hần là vậy. Vừa rồi là hần giải vây cho nàng đây." - Nhị phu nhân Chu thị cười cười.

"Ảnh nhi mới vừa rồi lỡ lời là thực. Bất quá, Tô muội muội sinh nhi tử cho Giang gia cũng không già, cấp cho nàng một danh phận là việc nên làm." - là giọng Đại phu nhân. Tô muội muội trong lời nói của nàng ta chính là nữ nhân đi cùng Giang Tử Kính, tên gọi Tô Trinh.

"Hừ!" Tam phu nhân Liễu thị cắn răng. "Ta tuyệt không chấp nhận đã chừng kia."

Lời nói của Liễu thị khiến Giang lão phu nhân sa sầm mặt. Tổ chất gia đầu kém như Giang Thu Ảnh cũng nhận ra không ổn, đừng nói đến Đại Nhị hai phòng. Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân ta nhìn người người nhìn ta, trong mắt không giấu được ý cười.

"Liễu thị !" - Giang lão phu nhân đập bàn, tức đến thở dốc. Tuy rằng tôn nhi này không phải do chính thê tam nhi sinh ra, nhưng đó có là gì? Giang gia âm thịnh, nàng chờ đợi đứa cháu này đã lâu lắm rồi. Bất kể mẫu thân hần là ai cũng tuyệt đối không thay đổi được sự thật, hần đã thành nghịch lân của bà.

"Ây da, tam đệ muội người bót phát hóa, trước đề mẫu thân quyết định nha." - Nhị phu nhân tùm tùm khuyên bảo, thực chất là đổ dầu vào lửa. Lão phu nhân còn chưa mở lời, người không đồng ý cái gì? Đây còn không phải là không coi bà bà ra gì a?

Liễu Gia Phù khi còn ở nhà mẹ đẻ đã quen được nuông chiều, không có gì là không dám nói. Vào cửa Giang gia được ba năm lại một mình một viện, tự nhiên không kiêng nể gì. (tác giả: nhắc lại một chút, Giang Tử Kính thích ngao du giang hồ, mãi mới chịu lấy vợ, lấy rồi không bao lâu lại đi. Vậy nên tam phu nhân một mình một viện, không tranh chấp với ai)

"Mẫu thân, con dâu chi là lo sợ phu quân nhất thời hồ đồ, bị làm mờ mắt. Nữ nhân kia nhìn qua cũng biết xuất thân không sạch sẽ, ai dám chắc nàng ta không có ý đồ gì?"

"Này..." Giang lão phu nhân ngập ngừng. Liễu thị nói những lời này, thật ra đúng nỗi lòng bà. Nữ nhân Tô Trinh kia, bà vừa nhìn đã biết là nữ tử yên hoa, vạn nhân chung gối. Ngộ nhớ...

Giang lão phu nhân đưa mắt nhìn nhi tử.

Nhận được ánh mắt của lão phu nhân, Giang Tử Kính khẽ liếc Liễu thị rồi mở miệng : "Mẫu thân, hài nhi đã lấy máu nhận thân."

"Tốt. Thật tốt. Kính nhi, con đúng là đã dẹp bớt nỗi lo của mẫu thân." Lòng mảy Giang lão phu nhân giãn ra hết mức. "Ngày mai chọn giờ tốt, làm lễ nạp Tô thị vào cửa, thăng làm quý thiếp. Không ai được có ý kiến nữa."

Toàn bộ sửng sờ? Không phải thiếp, mà là quý thiếp?

Phải biết rằng, thiếp và quý thiếp - khác nhau một chữ nhưng địa vị cách biệt không nhỏ. Thiếp thất không có địa vị, không thể tự mình dưỡng dục hài

tử. Quý thiếp, không những có thể nuôi dưỡng nhi tử, mà còn có cơ hội được ghi tên vào gia phả a.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: GIANG HỒ A GIANG HỒ

Quần áo của tiểu thư phải mang theo bao nhiêu nha? Ừm... bộ này tiểu thư mặc rất đẹp... bộ này... bộ này cũng rất khá... ừm... còn có..." - tiểu nha hoàn ngồi giữa một tủ quần áo, tay không ngừng chọn, miệng cũng không ngừng lẩm bẩm.

Giang Thu Ảnh tựa cửa sổ, tay chống cằm, buồn cười: "Tiểu Mai, ta đâu có đi trình diễn thời trang, không cần mang nhiều quần áo như vậy."

"Tiểu thư, như thế nào gọi là đi trình diễn thời trang nha?"

"..." - Giang Thu Ảnh thở dài, khoát khoát tay "Người không hiểu đâu. Tóm lại, chuẩn bị gọn nhẹ cho ta."

"Tiểu thư, nô tỳ chuẩn bị rất gọn nhẹ nha, quần áo chỉ mang hơn mười bộ mà thôi."

Giang Thu Ảnh tròn trắng mắt. Hơn mười bộ mà thôi? Thực đúng là "gọn nhẹ". Chưa kịp phản đối, lại đã nghe thấy tiểu nha đầu kia tiếp tục lẩm bẩm: "Còn có trang sức... cái này hợp với bộ kia, nhất định phải mang... cái này tiểu thư thực thích, không thể bỏ qua... cái kia là báu vật của tiểu thư, để lại viện cũng ổn... cái này... cái đó.... ừm, còn có phần trang điểm..."

Giang Thu Ảnh ôm đầu, nghĩ ngợi một chút rồi dứt khoát mặc kệ Tiểu Mai. Cứ để cho nàng hưng phấn đi, dẫu sao cũng là lần đầu tiên nàng được xuất môn.

Nói đến chuyện này, thì phải nhắc lại hơn một tháng trước, tam thúc của nàng dẫn về một nữ nhân cùng một hài tử.

Giang gia âm thịnh, nam đình vẫn là tâm bệnh của Giang lão phu nhân. Nay đã chứng thực được hài tử kia thật sự là nhi tử của Giang Tử Kính, lão thái thái tự nhiên vô cùng vui mừng, yêu thích không buông tay, đặt tên cho hần là Giang Tự Bảo. "Bảo" trong "trân bảo" - đây là lão phu nhân muốn tuyên bố cho tất cả mọi người, tôn nhi này là tâm can bảo bối của bà.

Mẫu bằng tử quý, mẹ đẻ của hần Tô Trinh cũng lập tức được quá cửa, còn là quý thiếp. Cũng vì việc này mà tam thẩm của nàng nháo tới nháo lui một hồi, cuối cùng bị phạt đến từ đường cấm túc nửa năm.

Mới qua hơn một tháng, Giang gia liền xảy ra đại sự: Giang Tự Bảo bị đầu độc.

Một hồi điều tra, phát hiện ra chính Tam phu nhân Liễu thị là người chủ mưu. Nàng tuy đang bị cấm túc, nhưng đã lén lút lệnh cho nha hoàn thân tín, mỗi ngày bỏ một lượng nhỏ vào nước uống của Tô Trinh. Vốn Liễu chỉ muốn loại trừ tình địch, chứ chưa ác độc đến mức đánh chủ ý vào đứa nhỏ. Có điều, nãi nương bất cẩn, cho Giang Tự Bảo uống nhầm nước có độc, dẫn đến hấp hối. Liễu thị vì việc này mà bị đánh một trận, hôm sau phải cầm huy thư quay về nhà mẹ đẻ.

Lượng độc không nhiều, có điều thân thể hài tử vốn yếu đuối, tự nhiên là không chịu được. Giang Tử Kính phải liên tục truyền chân khí vào bát đại kinh mạch của hần, mới có thể duy trì mạng sống, nhưng không phải là cách chữa khỏi. Lúc này, Giang lão phu nhân mới nhớ ra, mẹ đẻ của Giang Thu Ảnh vốn là nữ nhân Thượng Quan gia, bèn gọi nàng lại, vừa cứng rắn ra lệnh vừa mềm mỏng yêu cầu Giang Thu Ảnh đến Thượng Quan gia cầu được.

(Tác giả: xin nhắc lại chương 1, mẹ Giang Thu Ảnh vốn là nữ tử giang hồ)

Giang Thu Ảnh vừa nghe thấy được xuất môn, nơi đến lại là giang hồ thế gia, hai mắt liền lờ lờ tỏa sáng, lập tức nhận lệnh.

Võ lâm thế cục, thập phương tranh hùng, phân biệt thành nhất lâu, nhị giáo, tam gia, tứ phái.

Nhất lâu, là Dạ lâu, tổ chức sát thủ thần bí.

Nhị giáo, bắc có Nhật Nguyệt thần giáo, nam có Từ Hà cung.

Tam gia, chính là Thượng Quan gia - đệ nhất y thế gia, Đoan Mộc gia cùng Mộ Dung gia.

Tứ phái bao gồm: Bắc Côn Luân, Nam Cái Bang, Tây Thiên Nhẫn, Đông Nga Mi.

Ngoài ra, còn có rất nhiều tiểu phái, thực lực có lớn có nhỏ, cùng với những kì nhân dị sĩ ẩn mình. Nước giang hồ sâu bao nhiêu, không ai một mình biết được.

Giang Thu Ảnh kiếp trước đích thị là tiểu thuyết sĩ, lúc này trong bụng đang kêu gào. Võ lâm a, giang hồ a, Kim lão tiên sinh a, Giang Thu Ảnh ta tới đây.

Chương 14: KỲ THỰC TA CŨNG HỨNG THÚ VỚI TRÙ NGHỆ

Đoàn người xuất phát từ Giang phủ đã được ba ngày. Giang Thu Ảnh, Tiểu Mai, còn có hơn mười gia đình khỏe mạnh có chút võ công đi theo hộ tống.

Giang gia tại Hoàng thành, Thượng Quan gia lại ở phía Nam. Theo lộ trình định ra, Giang Thu Ảnh phải mất bốn tháng mới tới nơi. Nàng cảm thán không thôi. Nơi này rộng lớn vô cùng, không phải thế giới cũ có thể so sánh. Chỉ tính riêng Hoàng thành, nếu đi xe ngựa từ Đông môn đến Tây môn, cũng mất vài cái canh giờ, thực khiến người lè lười.

Tiểu Mai chống cằm nhìn Giang Thu Ảnh, trong lòng suy nghĩ. Tiểu thư nhà nàng nha, từ sau ngày rơi xuống nước tỉnh lại, có thể nói là thiên biến địa chuyển, đối xử với nàng thực tốt. Tỳ như, không còn đánh mắng nàng. Tỳ như, hào phóng cho nàng quần áo, trang sức mà nàng thích. Tỳ như, bắt nàng ngồi ăn cùng, lại cho nàng đi cùng xe ngựa. Nàng thực mong, "tiểu thư ngày xưa" đừng bao giờ quay trở lại a.

Có điều, tiểu thư thỉnh thoảng lại nói những câu kỳ kỳ quái quái, thỉnh thoảng còn làm ra những hành động thực không giống tiểu thư khuê các chút nào. Lúc trước, tiểu thư tuy rằng chua ngoa ác nghiệt, nhưng rất có phong phạm nha. Không như lúc này... khụ khụ... tiểu thư đang ngồi xoa.... khụ khụ... là xoa móng.

"Tiểu thư, người mệt mỏi sao?"

"Ân ân... Cái xe ngựa chết tiệt này, làm ta đau móng hết sức. Ta đang hoài nghi, chưa đến Thượng Quan gia ta đã liệt móng mà chết đó."

Tiểu Mai đen mặt. Tiểu thư nhà nàng, thực cái gì cũng dám nói nha. Móng móng gì đó là lời một thực nữ có thể nói ra sao? Còn nữa, loại xe này là loại tốt nhất đó, đi lại rất êm a, nàng cảm thấy thoải mái vô cùng, nào có như tiểu thư phàn nàn đâu...

"Dừng xe." - Giang Thu Ảnh thò đầu ra ngoài hét lên. Nhìn xem, bên ngoài non xanh nước biếc, cảnh sắc tuyệt đẹp, không gì lý tưởng bằng cắm trại nha. Mô nữ vô tâm, vốn không hề đề an nguy của đường đệ nhà tam thúc nàng trong lòng.

Hộ vệ trưởng thở dài. Nghe đồn, tứ tiểu thư ngang ngược điều ngoa, hờ ra là mắng người, động một chút lại đánh người. Mấy ngày nay xem ra, lời đồn cũng không đúng. Bất quá, tứ tiểu thư khó chiều thì không sai. Hắn tiến lên phía trước: "Tiểu thư, người đây là...?"

"Ta muốn dừng lại nghỉ ngơi".

"..." Tiểu tổ tông của ta, ngài vừa mới nghỉ ngơi lần thứ năm trong ngày, cách đây chưa đầy nửa canh giờ a. Hắn thực hoài nghi, với tốc độ này quá nửa năm nữa cũng chưa đặt chân đến được Thượng Quan gia.

Phó hộ vệ mặt lạnh liếc về phía xe ngựa. Hai nữ nhân này, nếu là người lạ thực không phân biệt được ai là chủ ai là tớ đâu. Có nhà nào nha hoàn lại nhiều quần áo đẹp như vậy? Còn nữa, nhìn xem, tiểu thư thì vén váy nhảy xuống khỏi xe, nha hoàn lại e lệ chờ người đỡ xuống. Đây... thế sự đảo lộn a....

Giang Thu Ảnh nhảy xuống, thoải mái vron vai. "Các người nhìn nhìn, núi xanh cỏ xanh, lại có hồ nước xanh biếc. Phong cảnh hữu tình, ta có chút đói bụng a."

Hộ vệ người nhìn ta ta nhìn người. Tứ tiểu thư rất có phong cách nha, lối suy nghĩ thực khác người. Nhìn cảnh đẹp lại thấy đói bụng, lần đầu tiên bọn hắn nghe thấy. Còn nữa, nhớ không sai thì vừa mới nửa canh giờ trước dừng chân tại tiểu điểm kia, tứ tiểu thư còn khen bánh bao thực ngon, ăn liền một lúc năm cái. Giờ lại... ai nha, sức ăn này, không phải người thường có thể so sánh a.

"Người, người, người nhóm lửa. Còn các người, đi bắt cho ta mười con gà."

Tiểu Mai nghiêng đầu, tò mò nhìn Giang Thu Ảnh ra lệnh cho đám thị vệ mổ bụng gà, nhét vào trong một đám lá đại, rồi khâu lại, bọc bên ngoài là cá tang đất. Nàng nhăn mặt: "Tiểu thư, như vậy thực bẩn!"

"Bẩn chỗ nào đâu?"

"Tiểu thư, là đất bẩn nha. Bọc đất như vậy, gà sẽ bẩn, không thể ăn a."

"Ha. Vậy mới kêu người bóc. Một chút nữa thịt chín, đất sẽ tự bung ra, khi đó... ai nha... không được không được... nước miếng của ta a..."

"Tiểu thư, người từ khi nào thì biết nướng gà? Nô tỳ nhớ, tiểu thư chưa từng vào bếp nha."

"A? Ha ha, kỳ thực ta cũng rất có hứng thú với trù nghệ đó. Ta đây là đọc trong sách, đọc trong sách a."

Tiểu Mai bĩu môi, nghĩ thầm: tiểu thư, người khi nào thì thích đọc sách nha? Tiểu nha đầu chưa kịp mở miệng thì một mùi thơm nức đã bay vào mũi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: HỒNG THẤT CÔNG TRONG TRUYỀN THUYẾT?

"Thơm quá a..."

"Ân ân, thực thơm..."

"Ừc ừc... bụng của lão từ..."

"Từ tiểu thư, người xem..."

Giang Thu Ảnh tí mắt, đặc ý nhìn một đám hộ vệ nhao nhao chảy nước miếng. Ừ, mùi hương không tệ, rất thơm ngậy, làm nàng nhớ lại những tháng ngày đi phượt ở kiếp trước. Nàng cười cười, lệnh cho hai người đỡ mây con gà ra.

"Cẩn thận nóng a... Đúng rồi, như thế như thế... Nhẹ nhàng một chút, đập lóp đất ra, lông gà sẽ bong theo, rất sạch... Ừ, đúng như vậy... Di? Sao lại là chín?"

Giang Thu Ảnh trừng mắt nhìn mấy con gà. Một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín.... Không đúng, không đúng. Đếm lại.... Chín tám bảy sáu năm bốn ba hai một... Vẫn là chín.

Không đúng nha! Rõ ràng khi này là mười con mà?

"Tiểu thư, nô tài đã đếm rất cẩn thận, xác thực là chín con."

"Tiểu thư, đúng vậy."

"Sao có thể? Là chính tay lão từ bắt gà về. Mười con không thiếu một."

"Đúng đúng, ta có thể làm chứng, chúng ta vui xuống đất mười con gà a."

Mấy hộ vệ lại một hồi nhao nhao, làm Giang Thu Ảnh cảm thấy thực phiền. Nàng ôm đầu, quát lên: "Điều cam kết cho ta." Nguyên một đám người lập tức im bật.

"Nơi này có thể có con vật gì dưới đất hay không?" Nàng đi lại gần nơi vui mấy con gà, nghiêng đầu quan sát. Một con gà không thể vô dụng vô có biến mất trước mắt bao nhiêu người, lý do duy nhất chỉ có thể là dưới lòng đất có vấn đề.

"Tiểu thư, có thể là rắn đây."

"Ân ân, tiểu thư, nơi này là phụ cận đế đô. Ta nghe phụ thân nói qua, cách đây vài năm từng có một tiểu thôn toàn bộ bị diệt, nghe nói là bị rắn khổng lồ sống dưới lòng đất ăn thịt đó."

Rắn? Rắn ăn gà? Rắn bự dưới lòng đất ăn trộm gà?

Giang Thu Ảnh càng nghĩ càng thấy có lý, càng thấy có lý lại càng cảm giác ớn lạnh. Nàng vội vàng ra lệnh cho đám hộ vệ thu dọn hành lý, bọc đám gà lại rồi lập tức lên đường. Đoàn người mất thêm khoảng ba canh giờ thì đến được thị trấn tiếp theo. Họ dễ dàng kiếm được nhà trọ, phân phòng nghỉ ngơi rồi chia nhau thưởng thức món gà nướng.

Giang Thu Ảnh nhẹ nhàng thở ra. Thật hủ vía! Nàng kiếp trước kiếp này, sợ nhất là rắn. May mà nàng cùng mọi người đã đến được tiểu trấn này, nỗi sợ cũng không còn lại bao nhiêu. Nhìn ra ngoài trời đã quá giờ Tuất, nàng liền thổi tắt đèn, lên giường tìm Chu Công đánh cờ.

Khi Giang Thu Ảnh mở mắt ra, lập tức cảm thấy có sự lạ.

Nàng rõ ràng đang nằm trên giường trong tiểu điếm, như thế nào trước mắt lại là bầu trời đầy sao?

Nàng định ngồi dậy, lại phát hiện ra mình không thể nhúc nhích.

Nàng sợ hãi định hét lên, lại kinh hoàng nhận thấy mình không thể phát ra âm thanh?

WTH???? Đây là có chuyện gì?

"Tiểu nha đầu, đừng sợ, lão đầu tử ta không có ác ý a." - trước mặt nàng xuất hiện một hói y lão già, đầu tóc bù xù, quần áo lôi thôi. Trong đầu Giang Thu Ảnh lập tức xuất hiện hai từ Cái Bang.

"Tiểu nha đầu, ngươi nói gì đi a."

"....." - lão già này, có nhìn ra là nàng không thể nói hay không?

"Ây da, lão tử quên mất..." - lão già gãi gãi đầu, đưa tay ra. Lão rõ ràng không hề động vào nàng, nhưng nàng lại thấy nơi nào đó trước ngực nhói lên, cảm giác ấm nóng tê rần lan tỏa theo từng kinh mạch, trải rộng toàn thân trong vài giây. Tay đã có thể động, Giang Thu Ảnh há miệng ưm một tiếng, âm thanh cũng đã trở lại.

Thực kỳ diệu! Đây là cách không giải huyết trong truyền thuyết? Thế giới này thực sự có võ công! Nàng đối với giang hồ phía trước tràn ngập chờ mong.

"Ông là ai?"

"Ta là ai không quan trọng nha."

"Không quan trọng? Vậy ta với ông có liên quan sao? Ông đưa ta ra đây làm gì?"

"..." - lão già chột lúng túng, thêm lần nữa đưa tay gãi gãi đầu. "Chuyện này... ta.... cái đó... tiểu nha đầu ngươi có thể nướng cho ta vài con gà hay không a?"

"Gà nướng?"

"Đúng đúng, chính là kiểu nướng như hời chiều đó."

Giang Thu Ảnh suy nghĩ nhanh như điện. "Vậy ra khi nãy là ông trộm gà của ta?"

"Bậy. Ta không có trộm. Ta chỉ là mượn tạm dùng trước mà thôi."

Giang Thu Ảnh bĩu môi, không thèm tranh cãi, thực ra trong đầu lại đang suy tính. Tuy nói đám hộ vệ đi theo nàng lần này võ công không quá cao, nhưng cũng không phải hạng giả áo túi com. Nhất là vị phó hộ vệ kia, nghe đâu cũng là cao thủ. Vậy mà lão già lôi thôi này có thể vô thanh vô tức lấy đi một con gà trước mặt bao người, bản lĩnh này ắt không nhỏ.

Giang Thu Ảnh hai mắt sáng ngời. Liệu có phải lão ta cũng là một dạng như Hồng Thất Công trong truyền thuyết hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: HẮC SẮC NGỌC BỘI

Giang Thu Ảnh càng nghĩ càng thấy lão già lôi thôi trước mặt thực vừa mắt, hận không thể xem lão như dê béo mà đối đãi. Có phải hay không cho lão ăn xong, lão sẽ lại quả đồ tốt? Bí kíp võ công? Bản đồ bảo tàng? Hoặc vài niên công lực?

Nàng lập tức gật đầu như giả vờ: "Được a được a. Chỉ là mấy con gà nướng, không thành vấn đề, không thành vấn đề."

Lão già nghe vậy mừng rỡ, cười đến híp hai mắt, vội bảo Giang Thu Ảnh đợi một lát. Nửa khắc sau, lão đã đem về mười mấy con gà khiến nàng ngạc nhiên đến lú lủi. Lão già này, công phu bắt gà phải nói là tuyệt kỹ a!

Ôm tâm tư tranh thủ chỗ tốt từ lão già, Giang Thu Ảnh có thể nói là dốc hết hồ lô, vừa tầm ướp gia vị, lại đặc biệt chú ý đến độ lớn nhỏ của lửa, mục tiêu đặt ra là thành phẩm phải thuộc loại tốt nhất. Không phụ công của nàng, hơn nửa canh giờ sau, mười ba con gà nướng thơm phức đã hiện ra.

Lão già lập tức nước miếng ròng ròng, không nói hai lời, tay phải giơ lên, một luồng hấp lực kéo đám gà lại gần lão. Tay trái đưa ra, một luồng hàn khí mà Giang Thu Ảnh cũng cảm nhận được nhanh chóng hạ nhiệt đám gà cho vừa ăn.

Nếu có võ lâm cao thủ tình cờ chứng kiến cảnh này, ắt sẽ trợn mắt há mồm. Đây... U Minh chương cùng Hàn Băng chương là để dùng như vậy a? Lại nghĩ xa hơn, đồng thời sở hữu hai môn thần chương này, hình như chỉ có một người. Nhưng người kia địa vị cao cao tại thượng, còn lão già lôi thôi này.... ực... thực không dám nghĩ nữa.

Giang Thu Ảnh đương nhiên không biết mình đang tiếp xúc với nhân vật nào, trong cái đầu nhỏ còn đang suy tính yêu cầu chỗ tốt. Nếu đổi lại là người

khác, e rằng sợ hãi còn không kịp.

Lão già xử lý đám gà với tốc độ tia chớp. Chỉ qua một lát công phu, lão đã ôm bụng thỏa mãn, dưới đất chỉ còn lại đám xương gà.

"Tiểu nha đầu, tay nghề của ngươi không tệ."

"Uy uy... ngươi định cứ như vậy mà đi à?" - thấy lão già đứng dậy vươn vai, không có vẻ muốn đáp lễ, Giang Thu Ảnh bực mình.

"A? Vậy ta phải làm sao?"

Thấy lão ngẩn ra không hiểu, Giang Thu Ảnh từ bực mình chuyển sang câu kinh:

"Ngươi thực vô lương tâm. Ta nửa đêm bị ngươi đem ra đây, lại không công vì ngươi mà nướng gà. Thế mà ngươi ăn xong định quệt mỡ bỏ đi à?"

Quệt mỡ bỏ đi? Trong mắt lão già lóe lên tia sáng lạnh lùng. Đã rất lâu rồi không có ai dám nói với lão như vậy. Tiểu nha đầu này có biết, nếu lão muốn, lão có thể bóp chết nàng như bóp một con kiến?

Ngu ngốc Giang Thu Ảnh, không hay biết lão già trước mắt sát ý đã nổi, vẫn vô tâm mắt to trừng mắt nhỏ. Có điều, lão thiên gia quả thực còn để ý tới nàng. Thấy lão già không phản ứng, nàng chu chu miệng, vô tình lại đụng trúng một mảnh mềm mại sâu trong lòng lão.

Lão già sững sờ. Tiểu nha đầu này... sao mà giống nàng... Thật lâu trước đây, nàng cũng nhìn lão bằng ánh mắt như vậy, cũng chu cái miệng nhỏ nhắn như vậy... Đúng đúng, nàng cũng bảo hắn ăn xong quệt mỡ như vậy... này...

Sát tâm vừa khỏi đã biến mất, lão già trở nên lúng túng, đưa tay vào trong áo tìm, rồi đưa ra một miếng ngọc bội màu đen: "Cái này cho ngươi."

"Miếng ngọc xấu xí này là gì vậy?"

"Ngu ngốc! Miếng ngọc xấu xí trong lòng ngươi, chính là võ lâm chí bảo đây."

Giang Thu Ảnh đầy bụng nghi ngờ cầm khối ngọc bội xoay tới xoay lui, vẫn không cảm thấy có điều gì đặc biệt, ngẩng đầu lên lại thấy lão già diên khùng đã bỏ đi từ lúc nào.

Nàng bực bội a~~~~... Loay hoay cả đêm, lại chỉ được miếng ngọc vớ vẩn. Lão già kia, khẳng định là kẻ lừa đảo aaaa!

Giang Thu Ảnh tức tối muốn quăng hắc sắc ngọc bội kia đi, nhưng nghĩ lại lời nói của lão già, lại ôm một tia hy vọng đây thực sự là đồ tốt, nghĩ tới nghĩ lui liền quyết định đeo vào tay.

Đều nói, cuộc đời mỗi người có rất nhiều ngã rẽ. Ngươi ra sao về sau, đều phụ thuộc vào hôm nay ngươi rẽ ngã nào. Giang Thu Ảnh không biết, hành động đeo ngọc bội lúc này của nàng, chính là một ngã rẽ tối quan trọng, là viên gạch đầu tiên trên con đường cải biến số mệnh của nàng. Từ đây, nàng bắt đầu đi ra khỏi lộ tuyến mẹ kế tác giả đã vẽ ra trong nguyên tác, thoát khỏi kết cục hy sinh bi thảm.

Và nhân sinh tươi đẹp, cũng đã bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: LẦN ĐẦU HUYẾT TINH

Ngày Đại Hàn, tuyết rơi nhiều.

Giang Thu Ảnh buồn chán ngồi trong xe ngựa, tay ôm khư khư tiểu lò ấm áp. Nàng hơi hé tấm rèm, đưa mắt nhìn ra. Bên ngoài cửa sổ là một mảng thiên địa trắng xóa. Nàng thở dài. Tuyết phủ dày, xe ngựa không thể tiến, vài hộ vệ phải đi trước dọn đường, khiến tốc độ chậm lại rất nhiều.

Ngước nhìn sắc trời âm u, Giang Thu Ảnh khẽ gọi: "Dương Thanh."

Dương Thanh là tên của hộ vệ trưởng. Hắn chạy lại gần xe ngựa: "Tứ tiểu thư, có gì phân phó?"

"Ngươi bảo mọi người dựng trại nghỉ ngơi thôi. Tuyết ngừng rơi, chúng ta lại lên đường."

"Hào, tiểu thư, xin chờ một lát."

Một làn gió lạnh buốt thổi qua, Giang Thu Ảnh khẽ nhăn mặt, kéo lại tấm rèm cửa. Nàng vốn là cực sợ lạnh, nhiệt độ thấp như vậy là lần đầu tiên trải qua.

Đào mất một cái, nàng đến thế giới này đã gần nửa năm. Khi mới xuyên qua, là lúc khối thân thể này rơi xuống nước, còn nhớ đó mới là tháng tám. Ngốc ba tháng tại Giang phủ, đón đợt tuyết đầu mùa, rồi hơn một tháng sau Giang phủ gặp chuyện, nàng lên đường giữa mùa đông lạnh giá. Tính tính, đến giờ có lẽ cũng sắp năm mới rồi.

Hào nhớ nhà a....

Lều trại rất nhanh được dựng lên, là ba chiếc lều nhỏ. Giang Thu Ảnh cùng Tiểu Mai một, hai cái còn lại chia đều cho đám hộ vệ. Chủ tớ hai người sau khi vào trong, chẳng bao lâu Giang Thu Ảnh đã chìm vào mộng. Trong mộng, nàng như thấy được ba ba, mẹ mẹ, tiểu đệ đệ kiếp trước... còn có bằng hữu tại trường... còn có...

Khi Giang Thu Ảnh bị Tiểu Mai lay dậy, xung quanh là một mảnh nhón nháo.

"Tiểu thư, tiểu thư, mau dậy a.... người như thế nào còn ngủ... tiểu thư..."

"Có chuyện gì vậy?" - Giang Thu Ảnh mắt hững. Nàng ghét nhất chính là đang ngủ bị dựng dậy nha.

"Tiểu thư, mau... chúng ta chạy thôi... Dương lão làm phản... không chạy sẽ chết đó..." - tiểu nha hoàn gấp đến phát khóc.

Giang Thu Ảnh lúc này mới tỉnh ngủ. Nàng giật mình bật dậy, mở to mắt nhìn xung quanh. Lều đã bị vén lên, bên ngoài là âm thanh chém giết. Nàng sợ hãi quay qua Tiểu Mai: "Như thế nào? Đây là có chuyện gì? Mới vừa rồi người nói Dương Thanh hấn..."

"Tiểu thư..." - hộ vệ phó Thạch Nham một thân huyết y xông vào. "Người mau đi theo thuộc hạ."

"Người... ta..." - Giang Thu Ảnh nhìn hấn trên người đỏ thẫm, trong lòng dâng lên nỗi sợ đến nghẹt thở. Nàng cảm thấy đại não có chút không đủ dùng, cảnh tượng trước mắt ngoài khả năng tiếp nhận của nàng. Lão Thiên a! Nàng hiện tại mười bốn, kiếp trước cũng bắt quá mười tám tuổi, vẫn còn là tiểu mao đầu, đến một con gà cũng không dám cắt tiết a. Trước mắt lại là một nam nhân đầy máu như vậy, đây không phải đang xem trực tiếp phim kinh dị đi?

"Tiểu thư, người nhanh theo thuộc hạ. Các huynh đệ đang tranh thủ thời gian, sợ là cũng không được lâu nữa, tiểu thư mau quyết định đi thôi." Thạch Nham vẫn đứng tại chỗ, nhưng giọng nói đã gấp gấp hơn nhiều.

Giang Thu Ảnh bị dọa sợ, vẫn đứng im.

Tiểu Mai nhìn tình cảnh trước mắt, lòng gấp đến cực độ. Tiểu thư nếu là còn chần chờ, e rằng không xong. Nàng hít mạnh một hơi, tiến lên nắm lấy tay Giang Thu Ảnh: "Tiểu thư, nô tỳ vô lễ." - nói rồi quay qua Thạch Nham "Thạch đại ca, nhờ huynh đó."

Thạch Nham liếc mắt, không khỏi đánh giá Tiểu Mai cao thêm vài phần. Hấn nhẹ gạt đầu, xoay người đi trước.

Bên ngoài lều là một cảnh tượng hãi hùng.

Chỉ thấy Dương Thanh ở giữa, hơi có chút chật vật chiến đấu với ba hộ vệ. Xung quanh hấn vương vãi xác những hộ vệ khác. Mùi máu tanh nồng, Giang Thu Ảnh cảm thấy buồn nôn đến tận cổ họng, thiếu một chút là không kiềm chế nổi. Nàng đầu văng mắt hoa, mơ mơ hồ hồ chạy theo Thạch Nham, bên tai truyền đến tiếng rống của Dương Thanh: "Các người đừng mơ tưởng trốn thoát!"

Thạch Nham nắm lấy tay Tiểu Mai, tận lực kéo, tranh thủ đẩy nhanh tốc độ chạy trốn. Tuyết ngập rất sâu cản trở lối đi, Giang Thu Ảnh té xuống mấy lần, cũng may đều ngã vào trong tuyết. Thạch Nham nhìn hai nữ nhân xiêu xiêu vẹo vẹo, thầm nghĩ mệnh trời khó thoát. Dương Thanh kia tuy là đơn độc, nhưng là có chuẩn bị trước, võ công lại cao hơn Thạch Nham hấn. Đêm nay, e là...

Quả nhiên, chỉ một lúc sau cả ba đã nghe thấy tiếng cười của Dương Thanh. Hấn giết chết hộ vệ cuối cùng, rồi dùng khinh công theo vết chân trên tuyết, không bao lâu liền dễ dàng đuổi kịp. Rút ra đại đao từ bên hông, hấn cười khùng khục: "Tứ tiểu thư, A Nham, các người nhận mệnh đi thôi."

Thạch Nham nghe Dương Thanh gọi mình hai tiếng A Nham, trong lòng bùng lên chua xót cùng giận dữ. Hấn gào lên: "Tại sao? Dương đại ca, tại sao?"

"Không có tại sao". - Dương Thanh lạnh lùng.

"Chúng ta... ta và người... cùng các huynh đệ... chúng ta không phải đều làm việc cho Giang gia sao? Hôm nay, người lại nhẫn tâm như vậy. Đây là tứ tiểu thư a! Kia là huynh đệ a! Người... Dương đại ca... không, ta nên gọi người Dương Thanh... Dương đại ca mà ta tôn kính đã không còn... tại sao? tại sao?" - Thạch Nham gào đến lạc giọng, trong mắt nồng đậm đau khổ.

"Ta không có lựa chọn." - Dương Thanh thoáng qua một tia không đành lòng, rồi nhanh chóng biến mất. "Các người, đi chết đi." - nói xong tung người, vung đao về phía ba người.

"Tiểu thư, cẩn thận!" - mắt thấy Giang Thu Ảnh sắp trúng đao, Tiểu Mai bất chấp, vội vàng lao tới chắn trước ngực. Nàng nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết đến gần, lại chỉ thấy trước ngực một mảnh âm áp. Mở mắt ra, là gương mặt kiên nghị của Thạch Nham.

Lưỡi đao của Dương Thanh, đã xuyên qua ngực hấn. Thạch Nham nhìn Tiểu Mai, trong mắt có tiếc thương, có chua xót, còn có một chút ôn nhu. Hấn nấp mấy môi, đổ gục xuống.

"Không... Thạch đại ca... không..." - Tiểu Mai hét lên, vội vàng ôm Thạch Nham vào lòng.

"Xem ra là coi trọng tiền tỷ này, thật đáng tiếc..." - Dương Thanh rút dao ra khỏi ngực Thạch Nham, chậm rãi tiến về phía Giang Thu Ảnh.

Giang Thu Ảnh sợ đến mất hồn lạc vía, muốn chạy trốn, hai chân lại mềm nhũn không theo ý mình. Nhìn lại Tiểu Mai đang gào khóc bên người Thạch Nham, trong lòng lại dâng lên sự phẫn nộ át cả nỗi sợ. Nàng trừng mắt nhìn Dương Thanh đang đến gần : "Khốn nạn! Giang gia đối xử với người không tệ, người lấy oán báo ân, nhất định không được chết từ tế!"

"Từ tiểu thư, những lời này, để dành cho người nói trên đường đến hoàng tuyền đi." Dương Thanh một lần nữa vung dao.

Vèo....

Tiếng gió rít thứ nhất vang lên, Giang Thu Ảnh nghe thấy Dương Thanh a lên một tiếng. Nàng hé mắt ra nhìn, là một chiếc phi tiêu không biết từ nơi nào bay đến, đánh bật thanh dao của hắn.

Vèo....

Tiếng gió rít thứ hai vang lên, một mũi phi tiêu khác cắm phập vào cổ Dương Thanh. Hắn mở to mắt không thể tin nổi, há miệng, máu bắn khắp người Giang Thu Ảnh. Giang Thu Ảnh bị kích thích quá độ ngất đi, trước khi ngã xuống... nàng mơ hồ thấy một hắc y nhân, trên mặt mang một chiếc mặt nạ màu bạc...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: TUYỆT SÁT LỆNH

Khi Giang Thu Ảnh lần nữa tỉnh lại, đã là quá ngo.

Ngất đi một lần đã hơn nửa ngày, có chút choáng váng. Giang Thu Ảnh đưa tay day day trán, nói theo thói quen : "Tiểu Mai, cho ta nước."

Đợi một hồi lâu không nghe thấy thanh âm đáp lại, nàng bực mình, lầu bầ lầu bầu rồi chống tay ngồi dậy.

Chờ một chút.... Tiểu Mai?

Những hình ảnh hỗn loạn liên tục xuất hiện trong đầu. Nửa đêm.... máu... Dương Thanh làm phản... thật nhiều người chết... Thạch Nham.... lưỡi dao xuyên ngực... Tiểu Mai...

Tiểu Mai còn sống không? Nơi đây lại là đâu?

Giang Thu Ảnh ngồi dậy, nhìn một lượt xung quanh. Trong phòng, ngoài chiếc giường nàng đang nằm ra, còn một bàn nhỏ, hai cái ghế mộc, thêm một bức tranh thủy mặc. Bài trí đơn giản, nhiều phần giống ở các khách điểm bình dân.

"Tiểu cô nương, người tỉnh?"

Giang Thu Ảnh giật mình, quay đầu lại. Từ lúc nào trong phòng đã xuất hiện hai nam nhân, một lục y, một hắc y. Nam nhân áo xanh khuôn mặt tuấn tú, nhìn nàng mỉm cười như gió xuân. Nam nhân áo đen mang một chiếc mặt nạ màu bạc.

Nàng có chút ngờ ngợ nhìn nam nhân áo đen. Chiếc mặt nạ bạc này, nàng mơ hồ nhìn thấy trước khi ngất đi. Có phải hắn là người đã cứu nàng?

"Ừm... xin chào..." Giang Thu Ảnh có chút lúng túng. "Các người là...? Chỗ này là đâu?"

Nam nhân áo xanh cười cười nhìn về phía người đeo mặt nạ : "Là hắn thấy cô nương bị ức hiếp, tiện tay cứu về đây."

"Một mình ta?" Nàng nhớ rất rõ, lúc đó Tiểu Mai vẫn còn sống a. "Vậy còn một cô nương nữa, là nha hoàn của ta, người có hay không...?"

"Không cần hỏi nữa, chỉ mình người. Ta vốn cũng không tốt bụng như vậy." - Thanh âm trầm thấp mà lạnh lùng của nam nhân áo đen.

Hả? Giang Thu Ảnh ngẩng đầu lên, ngờ ngác nhìn về phía hắn.

"Nói. Tuyệt Sát Lệnh của người, lấy được từ nơi nào?"

"Tuyệt Sát Lệnh? Đó là cái gì?" Giang Thu Ảnh càng ngờ ngác hơn.

Hai nam nhân đưa mắt nhìn nhau. Mẹ nó! Lăn lộn giang hồ nhiều năm như vậy, lần đầu thấy có kẻ không biết đến Tuyệt Sát Lệnh. Những người khác nghe nhắc đến vật này, có kẻ nào không sợ đến mất mật? Nhìn tiểu nha đầu trước mắt, đôi mắt thật sự thiên chân, không giống như đang giả vờ. Rốt cuộc là nàng chui ra từ chỗ nào?

Nam nhân áo xanh mỉm cười: "Tiểu cô nương thật biết nói đùa. Nàng chẳng phải đang đeo Tuyệt Sát Lệnh trên cổ tay à?"

Trên cổ tay?

Giang Thu Ảnh đưa mắt theo hướng nhìn của nam nhân áo xanh. Dĩ? Là miếng ngọc này? Miếng ngọc của lão già điên hôm đó?

(Lời tác giả: Mời xem lại chương 16 :wave:)

Dạ Lâu, tổ chức sát thủ thần bí số một giang hồ.

Mà Tuyệt Sát Lệnh, chính là biểu tượng của Dạ Lâu.

Nó có hai ý nghĩa. Một là, Dạ Lâu phát ra Tuyệt Sát Lệnh đối với kẻ thù của bọn hắn. Tất cả sát thủ Dạ Lâu, không tiếc đại giới, mục tiêu diệt sát đối tượng. Mỗi một lần Tuyệt Sát Lệnh xuất hiện, là một lần giang hồ huyết vũ tinh phong.

Bảy mươi năm trước, tiêu cục Thanh Phong bị gắn Tuyệt Sát Lệnh, qua nửa ngày toàn gia bị diệt.

Sáu mươi ba năm trước, Vô Vi sơn trang thiếu trang chủ trêu chọc ái nữ Dạ Lâu chủ. Tuyệt Sát Lệnh phát ra, toàn trang gà chó không còn.

Bốn mươi tám năm trước, Toàn Chân phái thách thức Dạ Lâu. Toàn Chân năm ấy cũng miễn cưỡng xem là đại phái. Giáo chủ nhận được Tuyệt Sát Lệnh, lập tức chuẩn bị nghênh chiến, còn mời thêm vài vị cao thủ. Kết quả, qua hai ngày, giang hồ đã không còn hai chữ Toàn Chân.

Ba mươi hai năm trước, Dạ Lâu sát danh cực thịnh. Võ lâm minh chủ Nhậm Thiên Ngã triệu tập đại hội, quy tụ gần trăm cao thủ, đánh tan một phân đường của Dạ Lâu. Tuyệt Sát Lệnh lập tức được phát ra. Mười ngày sau, thi thể Nhậm Thiên Ngã bị treo trên tường thành. Võ lâm nhân sĩ tham dự trận đánh hôm ấy tất cả đều chết thảm. Giang hồ rung động.

Bất quá, Tuyệt Sát Lệnh không phải chỉ dành cho kẻ thù. Khi nó được đúc thành hắc ngọc, người nắm giữ nó ngược lại trở thành kẻ được Dạ Lâu bảo hộ. Tuyệt Sát Lệnh lúc này trở thành tấm bùa hộ thân khi đi lại trên giang hồ. Một trăm năm qua, Tuyệt Sát Lệnh được đúc thành hắc ngọc cũng chỉ có sáu cái mà thôi.

Giang Thu Ảnh sau khi biết được nhất thanh nhị sở, không khỏi toát mồ hôi.

Con mẹ nó, trước mặt nàng là hai kẻ giết người như ngóe đó.

Nàng cũng không phải không biết nặng nhẹ, ngay lập tức thành thành thật thật kể lại chuyện đêm đó nướng gà cho lão già điên khủng kia, cũng nói qua về thân thể của mình, trong lòng cầu mong hai thằng này nhất định cũng phải biết lý lẽ a, trăm ngàn lần đừng làm khó nàng nha...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: KHÔNG BẰNG TA THUÊ HẮN LÀM VỆ SĨ?

"Chuyện đó... ừm... vật này..." - Giang Thu Ảnh liếc liếc hai nam nhân trong phòng, hỏi với giọng dè dặt.

Lão già điên đêm đó hóa ra không lừa nàng, cái thứ nhìn như miếng ngọc nát này quả nhiên là đồ tốt. Ít nhất nó đã cứu mạng nhỏ của nàng, không phải sao? Bất quá, nàng lại không phải chính chủ được Dạ Lâu tặng cho Tuyệt Sát Lệnh, hai nam nhân kia có phải hay không muốn đem vật thu hồi?

Nam nhân áo xanh hít mắt nhìn tiểu nha đầu đảo đảo con ngươi, trong lòng đại khái đoán ra được suy nghĩ của nàng. Hắn gõ gõ tay lên mặt bàn, cười cười:

"Nếu vị kia đã cho cô nương, đúng lý ra nó phải thuộc về nàng. Có điều, Dạ Lâu đối với Tuyệt Sát Lệnh rất là để ý. Chỉ những ai có ân với Dạ Lâu, mới có tư cách giữ Tuyệt Sát Lệnh. Nàng hiểu chứ?"

Rốt cuộc vẫn là thu lại phải không? Giang Thu Ảnh thở dài: "Àn... ta có thể hiểu được."

"Không bằng, chúng ta trao đổi một chút, như thế nào? Tuyệt Sát Lệnh không thể cho nàng, nhưng ta có thể thực hiện một yêu cầu của nàng."

Giang Thu Ảnh nghiêng đầu suy nghĩ. Đề nghị này thực ra không tệ. Nàng tuy không hiểu về giang hồ, nhưng qua vài quyển thư tịch cũng biết danh tiếng của Dạ Lâu rất khủng. Có thể nhờ vả, đương nhiên không tồi.

"Miễn phí?" - mỗ tiểu nha đầu kiên quyết hỏi thêm cho chắc cú.

Hả?

Nam nhân áo đen buồn cười vô cùng, lần đầu hắn thấy một cô nương thú vị như vậy: "Đương nhiên là miễn phí."

Thật tốt, nàng bây giờ vốn không có tiền a.

"Bất cứ yêu cầu gì?"

"Miễn là Dạ Lâu có thể làm, liền theo ý nàng."

Giang Thu Ảnh trầm ngâm, trong đầu đã có ý tưởng. Kiếp trước, nàng có giác quan thứ sáu vô cùng lợi hại, lâu dần tạo cho nàng thói quen tin vào trực giác. Trực giác hiện tại nói cho Giang Thu Ảnh, hai người trước mắt không có sát ý. Lá gan của nàng cũng vì vậy mà thoáng to hơn một chút.

"Nếu là ta muốn mạng người?"

"Không gì đơn giản hơn."

Sặc, cái này không tính, ta quên bọn hắn vốn là sát thủ.

"Vậy, cướp quốc khó?"

"Có thể."

"Bất cóc giang hồ đệ nhất mỹ nhân?"

"Cũng có thể."

"Lột trần vô lâm minh chủ?"

.....

Bên dưới tấm mặt nạ, không ai biết nam nhân vốn đang im lặng khóe miệng co rút một cái. Con nhóc này, trong đầu toàn những ý tưởng kỳ quái, đáng kinh hãi hơn nàng còn ngang nhiên nói ra miệng. Lại nhìn nam nhân áo xanh vẫn đang từng câu từng câu đáp lại nàng, trong lòng thầm toát mồ hôi. Định lực của tên kia, quả nhiên lợi hại.

"Tiểu cô nương, nói đi nói lại như vậy, rốt cuộc ngươi muốn cái nào?"

"Ta - muốn thuê hắn làm vệ sĩ." - Giang Thu Ảnh bất ngờ chỉ tay về phía nam tử mang mặt nạ.

"Ách..." - nam nhân áo xanh há hốc miệng. "Hắn? Làm vệ sĩ?"

"Đúng vậy. Ta muốn tới Thượng Quan gia."

Giang Thu Ảnh nói có vẻ tùy tiện, kỳ thực nàng đã cân nhắc kỹ. Nàng ở Giang gia không có căn cơ gì, tuy rằng gần đây Giang lão phu nhân đối nàng không tệ, nhưng nếu nàng không xin được thuốc mang về cứu Giang Tự Bảo, vậy khẳng định sẽ thảm. Nàng còn muốn sau này an an ổn ổn tại Giang gia, còn muốn bà bà tìm cho mình một cộc hôn sự tốt, bình yên sống cả đời. Nàng vốn không có lựa chọn thứ hai. Thượng Quan gia, nhất định phải tới. Được, nhất định phải mang được về.

"Tiểu cô nương, có thể đổi yêu cầu khác hay không? Bọn ta là sát thủ, sát thủ chính là lấy mạng người, không phải bảo hộ người."

"Không phải nói bất cứ yêu cầu nào sao? Tuy rằng không quen thuộc lắm, nhưng chắc chắn các ngươi có thể làm được a."

Giang Thu Ảnh cố thuyết phục thêm: "Hơn nữa, yêu cầu của ta rất đơn giản nha, chỉ cần đưa ta tới Thượng Quan gia là được. So với mấy thứ giết người cướp đồ kia, còn dễ hơn rất nhiều. Dạ Lâu các ngươi có phải phân thành Hoàng kim, Bạch ngân cùng Thanh đồng ba cấp bậc? Ta thấy, Thanh Đồng hơi kém một chút, Hoàng Kim thì lại quá cao cấp, Bạch ngân liền vừa vặn. Hoàn hảo ở đây có một người cấp Bạch ngân không phải sao?"

Nam nhân áo xanh nhìn theo tay chỉ của Giang Thu Ảnh, một chút nữa thì té ngã. Thiên a! Tiểu nha đầu quả nhiên cực phẩm, lần đầu tiên gặp một tiểu thư có ánh mắt không tiền đồ như vậy, cư nhiên không phân biệt được bạch kim và bạch ngân...

Dạ Lâu 109 sát thủ, 72 Thanh Đồng, 36 Bạch ngân, 9 Hoàng Kim. Ngoài ra chỉ có một người mang mặt nạ Bạch kim, chính là kẻ trước mặt. Tiểu đầu này còn ngang nhiên đánh đồng hắn với cấp bạch ngân, quả nhiên ngu ngốc. Tên kia không biết có suy nghĩ gì, có hay không nổi lên sát ý...

"Đồng ý với nàng ta." - thanh âm vang bên tai nam nhân áo xanh cất ngang suy nghĩ của hắn. Là nam tử mang mặt nạ dùng truyền âm nhập mật.

Nam nhân áo xanh thoáng ngạc nhiên, ngay sau đó liền hiểu ra. Hắn thật đáng trí, cứ nhiên quên mất sự kiện sắp tới tại Thượng Quan gia. Đây... có lẽ là một cơ hội...

Nam nhân mang mặt nạ im lặng nhìn Giang Thu Ảnh. Hắn vốn đang suy tính, nên dùng thân phận nào để xuất hiện tại Thượng Quan gia. Nay có lẽ không cần đầu đầu nữa. Tiểu nha đầu trước mặt, lợi dụng nàng lần này, cùng lắm trên đường làm theo một hai yêu cầu khác của nàng là được...

Đều nói không ai tính được tương lai. Hắn không biết, quyết định ngày hôm nay, chính thức làm thay đổi cuộc đời hắn: nhân sinh của hắn, bắt đầu xuất hiện một cái duy nhất nghịch lân...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: A BẠC

"Uy..."

"..."

"Uy, người... có tên không?"

"..."

"Uy... ta đang nói chuyện với người nha..."

"Ta là sát thủ."

"Nga?" - hắn nói cái này làm gì, nàng biết rồi a...

"Sát thủ không có tên."

"Ách..."

"....."

"...."

"Uy... nhưng ta cũng phải xưng hô với người nha. Chúng ta còn hai tháng nữa mới đến Thượng Quan gia, đó là người chính miệng nói. Không lẽ, ta cứ phải gọi người là uy uy uy a?"

"..."

"Uy... người rốt cuộc có nghe hay không?"

"..." Hắn khóe miệng khẽ giật. Tiểu nha đầu này, nàng đã nói liên tục nửa canh giờ, thật không rõ cổ họng nàng được làm bằng thứ gì. "Vậy liền tùy tiện người".

"A? Tùy tiện ta? Ta gọi người thế nào người liền tên thế đó?"

"..."

"Không thế nào? Vậy ta nếu ta gọi A Miêu A Cầu, chẳng lẽ..." - Ách, sát khí thật nặng. "Hắc hắc, nói nhảm, thực sự là nói nhảm..."

"..."

"Người mang mặt nạ bạc, không bằng ta kêu người A Bạc? Ủm... A Bạc... tên không tệ nha..."

"..."

"Người im lặng, ta sẽ coi như người đồng ý đó."

"..."

"A Bạc, tại sao ngươi luôn mang mặt nạ vậy?"

"Ta là sát thủ."

"thumbdown: Ta biết, ta biết, ta biết. Ta đã nghe câu trả lời đó đến một trăm lẻ một lần rồi. Là ai qui định sát thủ luôn mang mặt nạ?"

"..."

"Được rồi được rồi, ngươi là sát thủ, ngươi mang mặt nạ, rất là có lý. Nhưng lúc ăn và lúc ngủ không phải cũng nên tháo ra?"

"..."

"Chẳng phải lúc này ngươi nói ngày mai chúng ta sẽ đến một trấn nhỏ? Một nam nhân lúc nào cũng mang mặt nạ sẽ gây chú ý a."

"Kẻ nào không biết nặng nhẹ, ta sẽ giết hắn."

"Ách, cái này..."

"..."

"A Bạc, ngươi chưa bao giờ tháo mặt nạ ra sao?"

"..." Hắn thực hết cách với nàng. "Nhìn thấy mặt ta, chỉ có hai loại người."

"A? Nói nghe một chút."

"Một, là người chết."

"Ách... còn một loại nữa?"

"Ngươi không có tư cách để biết."

"..."

"..."

Nửa khác...

Một khác....

Hai khác...

Nửa canh giờ...

Nam nhân cảm thấy kỳ quái. Lần đầu tiên trong mấy ngày qua, hắn thấy nàng im lặng lâu như vậy. Hơi hơi liếc mắt, hắn nhìn nàng xụ mặt xuống, như đang trầm tư, lại như đang có tâm sự.

Nha đầu này.... không phải khó chịu vì những lời vừa rồi của hắn đi?

"Sao ngươi lại dừng xe?"

"Đến tiểu trấn rồi, chúng ta tìm nhà trọ."

"Àn... A? Mặt ngươi? Ngươi tháo mặt nạ?"

"..."

"Oa... thật suýt nha!"

"Là dịch dung." Đây đích thực không phải mặt thật của hắn. Bất quá, hắn có chết cũng không nói cho tiểu nha đầu kia, từ khi lấy một thân phận khác bước chân vào giang hồ, đây là lần đầu tiên hắn chấp thuận tháo mặt nạ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: CÁI TA NGẮM, CHÍNH LÀ YÊN BÌNH

Trần nhò nằm ở phía đông Lăng thành, bởi thế liền có tên Đông Lăng trần.

Lăng thành nằm giáp với Tử Minh sơn, thuộc một trong hai đại sơn mạch của Triệu quốc. Đông Lăng trần cách Lăng thành khoảng nửa ngày đi xe ngựa, nằm trong một khu rừng hạnh.

Giang Thu Ảnh bước xuống xe ngựa, ngăn người nhìn khung cảnh trước mặt.

Nền đất đầy những cánh hoa nhỏ màu tím, từng cây hạnh đung đưa theo gió, những căn nhà gỗ nhỏ, dòng suối chảy ngang... xa xa còn có vài chú trâu đang gặm cỏ, đám ba mục đồng đang chơi đùa. Trước căn nhà gỗ bên phải xe ngựa, có một cô gái ôm rổ trúc. Bên cạnh nàng là một người khác, ngồi giặt áo cạnh cây cầu gỗ bắc ngang con suối nhỏ. Xa hơn có một bạch y nam tử cao gầy, tay cầm kinh thư, nhìn bộ dạng có lẽ là thư sinh. Tướng mạo của họ đều bình thường, rơi vào mắt Giang Thu Ảnh lại dấy lên một sự xúc động kỳ lạ. Đây đều là những hình ảnh hết sức chân thực, hết sức tinh khiết mà kiếp trước nàng chỉ thấy được qua phim ảnh.

Bất giác, nàng nhớ đến hai câu thơ:

Tả vắn tữu gia hà xứ thị

Mục đồng dao chi Hạnh Hoa thôn

"Người quen hử?"

Thanh âm của A Bạc vang lên, cắt đứt dòng cảm xúc của Giang Thu Ảnh. Hửn hỏi không đầu không cuối, khiến nàng có chút ngốc.

Đọc được mờ mịt trong mắt nha đầu trước mặt, A Bạc đành hỏi lại:

"Người quen nam nhân kia?"

Giang Thu Ảnh đưa mắt theo hướng nhìn của hửn. Thì ra là hửn đang hỏi về thư sinh kia sao? Nàng lắc đầu: "Không có, ta không quen hửn."

"Nhưng người đang ngắm hửn."

Tiểu nha đầu này là xem trọng nam nhân kia? Hử, trông cũng thật tầm thường! Nếu nàng nhìn thấy gương mặt thật của ta... Chết tiệt, hửn rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Tiểu nha đầu này ngắm ai đó là việc của nàng ta, hửn thắc mắc làm gì a?

Chỉ là người nghe vô tâm, Giang Thu Ảnh cũng không hề suy nghĩ nhiều, chỉ cười cười: "Ta vốn không ngắm hửn. Cái ta ngắm, là sự yên bình."

"..."

"Đúng rồi A Bạc, trần này có nấu rượu không?"

"Ở đây? Có, không những thế còn rất ngon."

Giang Thu Ảnh bật cười, trong lòng thầm cảm khái. Hoa hạnh, mục đồng, rượu ngon. Hạnh Hoa thôn trong truyền thuyết a... (*)

Hai người thuê hai phòng tại một khách điểm nhỏ tương đối sạch sẽ. Giang Thu Ảnh kiếp trước có chút đặc ý về tửu lượng, ồn ào đòi nếm thử rượu tại đây. A Bạc vốn không muốn đi, lại nghĩ tới việc mình đang lợi dụng tiểu nha đầu này (**), lòng có chút mềm, liền cùng nàng ra ngoài tìm một tửu lâu.

(*) Hạnh Hoa thôn nổi tiếng với rượu, hai câu thơ phía trên bắt nguồn từ bài thơ của Đỗ Mục:

Thanh minh thời tiết vũ phồn phồn

Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn

Tả vắn tữu gia hà xứ thị

Mục đồng dao chi Hạnh Hoa thôn

Dịch:

Thanh minh lát phát tiết mưa phùn

khiến khách đường xa thấm nỗi buồn

“Quán tửu đâu đây?...nhờ mách hộ”

Mục đồng xa chỉ: “Hạnh Hoa thôn!”

(**) Ở chương 19, nam tử áo xanh muốn thu hồi Tuyệt Sát Lệnh, bù lại hứa sẽ thỏa mãn một yêu cầu của Giang Thu Ảnh. Nàng liền muốn thuê A Bạc hộ tống tới Thượng Quan gia. Với thân phận của hắn dĩ nhiên không chấp nhận, nhưng vì một sự kiện sắp diễn ra tại Thượng Quan gia, hắn liền nói với nam tử áo xanh đồng ý, để hắn quang minh chính đại đến Thượng Quan gia tham dự. (Đoạn cuối chương 19)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: TÂN HỮU

Trên bàn có năm món xào, một món canh, lại thêm mười cái mìn thầu. Mùi thức ăn rất thơm, làm con sâu tham ăn trong bụng Giang Thu Ảnh ầm ầm kêu réo. Nàng chop lấy đôi đũa, vội vàng gấp thử một miếng bỏ vào miệng.

"Ai nha... phì phì~~ hảo cay a."

"Rất cay?" A Bạc mỉm cười, rót cốc nước đưa về phía Giang Thu Ảnh, động tác tự nhiên như nước chảy mây trôi mà chính hắn cũng không nhận ra. "Chỗ này giáp với Tử Minh sơn, một năm có đến tám tháng băng tuyết, thức ăn chủ yếu cay nóng, rượu - cũng là liệt tửu."

"Ừm..." Giang Thu Ảnh cay đến chảy nước mắt, uống vào một hơi hai cốc nước thật đầy, lúc này mới miễn cưỡng dễ chịu. Món ăn ở đây quả nhiên cay vô cùng, bất quá rượu chưa xứng với hai chữ liệt tửu.

Rượu ở đây, nếu so với ở hiện đại, thì nhẹ vô cùng, liệt tửu mà chỉ như rượu vang. Có lẽ công nghệ nấu rượu khi xưa còn chưa thật sự phát triển. Giang Thu Ảnh lúc này mới nghĩ ra, chẳng trách trên phim ảnh, các đại hân thường uống rượu bằng bát. Khi trước nàng còn bội phục vô cùng, giờ nghĩ lại, thì ra là rượu chỉ nặng hơn nước là.

"Hai vị huynh đệ này, chúng ta có thể ngồi cùng sao?"

Giang Thu Ảnh ngẩng mặt lên, phía trước nàng là hai vị nam tử. Một người khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặc trường sam màu xanh, tay cầm quạt, mặt mũi trắng trẻo tuấn tú, rất có phong phạm thư sinh. Người còn lại khó đoán tuổi tác, nhưng cũng rất trẻ, cùng lắm hai mươi, làn da có chút đen, thân mình to cao vạm vỡ.

Uầy, hai thằng này, nhìn quá là đối lập đi !

A Bạc không nói gì, chỉ hơi liếc mắt, lãnh ý không chút nào che giấu.

Nam tử mặt trắng hơi sừng sốt. Ánh mắt của nam nhân kia (ý nói A Bạc) làm hắn cảm thấy sau lưng một trận lạnh. Có ý tứ! Nam nhân này, tu vi không tệ.

"Tại hạ A Phi." Nam tử mặt trắng không chút nào để ý đến thái độ lạnh lùng của A Bạc, vẫn cười tí mắt với Giang Thu Ảnh, một tay chỉ về phía nam tử to cao bên cạnh. "Vị này là Lý huynh, đại ca kết nghĩa của ta. Huynh đệ ta tới muộn, tửu lâu đã hết chỗ, chỉ còn bàn này, đành mạo muội làm phiền nhị vị."

Giang Thu Ảnh đảo mắt ngó quanh, quả nhiên là hết chỗ. Tửu lâu này sinh ý cũng quá tốt đi. Bàn ở đây cũng lớn, đủ cho sáu bảy người ngồi, nhìn đi nhìn lại đúng là chỉ có bàn của nàng cùng A Bạc chỉ ngồi hai người.

Giang Thu Ảnh không thích ngồi ăn cùng người lạ, muốn từ chối nhưng rồi ngừng lại. Tên kia vừa tự giới thiệu gì nhỉ? A Phi? Lại còn Lý đại ca?

Nàng hai mắt tỏa sáng : "Người - tên A Phi?"

"Phải nha."

"Còn vị này, họ Lý, là đại ca của người?"

"Đúng là tại hạ." Nam tử to cao ôm quyền, cất giọng ồm ồm.

"Người có phải hay không tên Lý Tầm Hoan?"

Nam tử to cao sừng sốt : "Đúng vậy. Cô nương sao lại biết?"

"Người biết dùng phi đao?"

"Ách... có một chút..."

Giang Thu Ảnh ngửa mặt nhìn trời, có một loại xúc động muốn khóc. Có ai đến nói cho nàng, nàng đây là xuyên vào cái thể loại truyện gì? Đa tình kiêu khách vô tình đao, con mẹ nó có thật. Có thật thì cũng thôi, nhưng Tiểu Lý Phi Đao phong lưu đa tình của nàng, sao lại là cái dạng to cao đen hời hợt như vậy? Tác giả à, rốt cuộc người có thù oán gì với Cổ lão tiên sinh?

"A Bạc, người xem, dù sao tử lâu này cũng không còn bàn trống..." Nàng quay sang kẻ mặt lạnh bên cạnh, cười nịnh bợ.

A Bạc nhú mày, trong lòng dâng lên một cỗ khó chịu không tên. Lý Tầm Hoan? Có phải tên mập đứng hàng thứ bảy tại Giang Nam Lý gia? Nhìn hình dáng cũng rất giống như miêu tả. Nhưng sao tiểu nha đầu này lại biết hắn? Nhìn nàng cao hứng vậy, là xem trọng hắn sao?

Còn nữa, nếu hắn đúng là tiểu tử Lý gia, vậy kẻ tên A Phi kia chẳng phải là... (Thân phận bạn A Phi này vài chương nữa sẽ được hé lộ :secret:)

"A Bạc..."

"Hào... vậy cùng ngồi đi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: SAY RƯỢU

A Bạc bế trên tay một thân hình say mềm, trong đầu rất là bất đắc dĩ.

Tiểu nha đầu kiêu ngạo, còn mạnh mẽ nói rượu chưa đủ tầm, kết quả uống đến không còn biết trời đất là gì.

Làm cho hắn khó chịu chính là, nàng cùng với tên A Phi kia trò chuyện vô cùng hợp ý, người một câu ta một câu, người một chén ta lại một chén, cứ thế đến khi cả hai đều say, làm hắn và tên họ Lý to cao - hai kẻ mang danh "đại ca" phải vác về phòng.

Đặt tiểu nha đầu xuống giường, A Bạc quay người bước ra, lại nghe thấy nàng kêu : "Nước..."

Nước? A Bạc đi tới bàn, rót một cốc nước, quay lại giường, chậm chậm đỡ tiểu nha đầu dậy, bồi nàng uống. Ngón tay vô tình khẽ chạm qua môi Giang Thu Ảnh, trong đầu hắn âm âm hai tiếng, toàn thân cứng đờ.

Có đôi khi, cảm xúc thế nhân rất vi diệu. Với thân phận của hắn, gặp qua vô số nữ nhân, trong đó không ít người phong hoa tuyết nguyệt, hắn lại chưa từng động tâm. Thêm vào công pháp mà hắn tu luyện lấy thanh tâm quả dục làm trọng, khiến hắn đối với nữ sắc càng thêm lạnh nhạt. Vậy mà từ khi gặp tiểu nha đầu này, tâm cảnh bình lặng như nước của hắn lần đầu tiên xao động.

Hắn chưa từng bồi ai nói chuyện phiếm, nàng là người đầu tiên.

Hắn chưa từng để ý ai vui buồn, nàng là người đầu tiên.

Hắn chưa từng có cảm giác run rẩy trước một nữ nhân, nàng cũng là người đầu tiên.

Cảm giác này... phải chăng là... thích đi?

A Bạc đưa tay nắm lấy tay Giang Thu Ảnh. Bàn tay nàng thật nhỏ, nắm gọn trong tay hắn. Có trời mới biết, mấy ngày gần đây, số lần hắn muốn nắm tay nàng nhiều đến thế nào. Thế nhưng... A Bạc lúng túng... Lợi dụng lúc nàng say rượu để nắm tay... này... có tính là khinh bạc nàng không?

Khinh bạc thì khinh bạc đi. Cùng lắm... ta chịu trách nhiệm với nàng là được...

"Ba ba... mẹ mẹ... Ảnh nhi rất nhớ hai người..." - Giang Thu Ảnh bắt ngờ thút thít.

A Bạc đau lòng gạt nước mắt của nàng. Hắn biết, mẹ nàng đã không còn, cha nàng lại đối xử lạnh nhạt, trong tâm nàng hẳn là rất đau rất đau?

Giang Thu Ảnh căn bản không biết nam nhân đang ngồi cạnh ôm thật nhiều tâm tư. Trong mộng, nàng thấy mình trở về Địa Cầu, trở về nhà, có cha, có

mẹ, còn có Cảnh Cảnh... Cảnh Cảnh là chú chó nàng nuôi từ nhỏ, được nàng coi như người thân, lúc ngủ còn thường xuyên ôm bộ lông xù ấm áp của nó...

"Hức hức.... A Cảnh... tao cũng rất nhớ mày nha..."

A Cảnh?

Hắn là tên nào?

Giang Thu Ảnh đương nhiên không rõ A Bạc mặt đang đen lại, tiếp tục khóc lóc: "Thật muốn được ôm mày ngủ nha... A Cảnh... hức hức... tao không muốn ở đây... tao muốn về nhà..."

Không muốn ở đây cùng hắn? Muốn về với tên A Cảnh kia? Lại còn... cùng nhau ngủ? Lại còn... ôm???

A Bạc sát khí đại thịnh, hận không thể giết chết nam nhân tên A Cảnh kia. Hắn đi tới cửa sổ, huyết sát. Một con chim lập tức bay vào. Hắn lấy ra một mảnh giấy, viết vài dòng chữ, buộc vào chân chim rồi thả nó đi.

Hừ, dù ngươi có là ai, ta cũng sẽ băm ngươi ra, để xem ngươi có dám lại ôm nàng ngủ hay không..

Dạ Lâu ngày hôm nay bỗng dưng náo loạn.

Các phân đường đồng loạt nhận được lệnh của Lâu chủ, tập trung toàn lực, khẩn cấp truy tìm danh tính một kẻ tên là A Cảnh, có quan hệ với Đế đô Giang gia, đặc biệt là tứ tiểu thư Giang Thu Ảnh.

Phải biết, lịch sử Dạ lâu có rất ít lần điều động nhân sự lớn như vậy.

Sát thủ Dạ Lâu, kẻ chưa nhận nhiệm vụ lập tức lên đường, kẻ đang mang nhiệm vụ cũng tạm gác qua một bên mà tức tốc điều tra. Không ai thừa nhận nổi lửa giận của Lâu chủ a...

Hai canh giờ sau, hơn mười phong thư tới tấp được gửi về khách điểm nơi Giang Thu Ảnh đang ngủ, nội dung như một : Dung Cảnh, nhị công tử Dung gia, nhi tử của Tể tướng đương triều. Mẫu thân của hắn là đường tỷ của Giang gia nhị phu nhân, hắn cùng tam tiểu thư Giang Băng Thanh là biểu huynh muội. Có điều, vị thế từ này lúc nhỏ lại đặc biệt thân thiết cùng tứ tiểu thư Giang Thu Ảnh...

A Bạc vò nát mấy phong thư trong tay, ánh mắt lạnh lẽo.

Dung Cảnh sao? Thì ra là người...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: CẢM GIÁC GIẢN ĐƠN, TÊN LÀ HẠNH PHÚC

"Lý đại ca, huynh có hay không mang theo phi đao?"

"Ừm... vật tùy thân, ta tất nhiên là có."

"Oa... huynh biểu diễn cho ta xem một chút, có được hay không?"

"Ách... như thế nào gọi là biểu diễn?"

"..."

Buổi sáng, A Bạc vừa mới bước ra cửa liền thấy một màn như thế này: Trên mảnh sân của khách điểm, Giang Thu Ảnh một thân bạch y, hồn nhiên cười đùa, rạng rỡ đến mức hắn cảm thấy lóa mắt. A Bạc đứng sững, trong mắt chỉ một bóng dáng nhỏ nhắn kia.

"A Bạc." Giang Thu Ảnh cũng nhìn thấy hắn đi ra, liền giơ tay lên vẫy.

A Bạc bừng tỉnh, đang định tiến lại gần, lại nhớ ra nàng đang vô tâm vô phách cười nói với một nam nhân khác, trong ngực từng trận khó chịu. Hắn hừ một tiếng, không để ý tới nàng, kiên quyết đi qua.

Ách... tên mặt lạnh này, hôm nay bị sao vậy?

Giang Thu Ảnh vô đầu khó hiểu. Tên kia mấy ngày gần đây rất có tiến bộ nha, không còn để nàng tự kỷ nói chuyện một mình như trước, thái độ cũng dần hòa hoãn hơn nhiều đấy. Thế nào bây giờ lại mang một bộ dạng lạnh lùng như vậy? Nàng nhớ không ra đã chọc giận hắn ở chỗ nào đâu...

"A Bạc..."

Đuổi theo đi đuổi theo ta đi. Chỉ cần nàng muốn một mình ta, thứ gì ta cũng biểu diễn cho nàng xem, một vài thanh phi đao thì tính cái gì? - nam nhân nào đó trong bụng gào thét, cuốc bộ không tự giác chậm lại.

"A Bạc..." Giang Thu Ảnh chạy theo vài bước, chân dẫm vào vấy, đồ nhào về phía trước. "Á á á~~~~"

Thôi xong! Mặt mũi gặp gỡ yêu thương với nền đất...

Ách, như thế nào không đau?

Đằng sau, Lý Tầm Hoan nhìn thấy Giang Thu Ảnh ngã xuống, theo bản năng phi thân đến định đỡ tiểu nha đầu, lại nhìn thấy có người đã nhanh hơn ôm được nàng, ánh mắt sắc lạnh liếc về phía hắn đầy ý cảnh cáo. Người kia thật đáng sợ nha! Lý Tầm Hoan hắn là người thức thời đấy, càng không muốn chọc vào phiền toái, bèn dứt khoát rời đi.

"Sao lại không cẩn thận như vậy?" A Bạc nhìn tiểu nhân nhi trong lòng còn đang ngơ ngẩn, mày kiếm nhíu lại. "Đang sợ hãi?"

Giang Thu Ảnh đương nhiên không sợ, chỉ là....

Nàng ngơ ngẩn, rồi trên mặt dần dâng lên một tầng mây đỏ.

Như thế này... có tính là ôm...?

A Bạc vẫn nghĩ nàng một chút nữa là ngã, còn đang hoảng sợ đấy, bèn nắm lấy tay nàng, ý định trấn an. Nắm xong, hắn nhui mày càng sâu: "Sao lại lạnh như vậy?"

Giang Thu Ảnh mặt đã có thể so sánh với một quả gấc...

Nàng không phải chưa từng tiếp xúc qua nam nhân nha. Kiep trước, dù sao nàng cũng đã ba năm có mặt tại đội kịch nói của trường cao trung đấy. Nhiều lần đi diễn, ôm bạn trai cũng có, nắm tay lại càng nhiều, như thế nào không có cảm giác tim đập chân run như bây giờ a... muốn rút tay ra, lại như luyện tiếc sự ám áp này. Ba ba mụ mụ, nàng rốt cuộc là bị làm sao rồi?

A Bạc nhìn Giang Thu Ảnh bối rối, trong lòng bỗng thấy thư sướng, lan tràn toàn thân, hóa thành một loại cảm giác đặc biệt. Cảm giác này có cái tên dễ nghe, nó gọi là hạnh phúc.

Hắn bật cười, nụ cười vui vẻ có tính cảm thuần khiết của tuổi thanh xuân. Giang Thu Ảnh khoảnh khắc này như hóa thành hình ảnh vĩnh hằng, thật sâu khắc vào tâm khảm hắn, khiến hắn nhìn say đắm. A Bạc cảm thấy cảnh vật xung quanh đều biến mất, thế gian như chỉ còn lại hắn và nàng.

Giang Thu Ảnh cảm thấy quần bách quá độ, đẩy hắn ra, chạy về phía trước.

"Ta... ách, thời tiết hôm nay thật đẹp... ta... ta đi dạo..."

A Bạc cười càng vui vẻ, tiến lên nắm lấy tay nàng, lần này là nắm thật chặt, không cho rời ra.

"Hảo, hôm nay thời tiết thật đẹp, chúng ta đi dạo."

Hắn đi trước nàng nửa bước, hai người tay nắm tay, không nói lời nào, nhưng hắn lại thấy sự im lặng này thật ngọt ngào. A Bạc chợt nghĩ, nếu có thể cả đời ở phía trước chắn gió chắn mưa cho nàng, thì thật tốt...

Giang Thu Ảnh đi sau hắn nửa bước, bàn tay nhỏ bé nằm gọn trong bàn tay to ấm của hắn, lòng cảm thấy bình yên chưa từng có. Nàng chợt nghĩ, nếu có thể cả đời an an ổn ổn dưới sự che chở của hắn, thì thật tốt...

Nắm tay nhau đi, nếu cứ đi mãi, có thể hay không đi đến lúc bạc đầu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: ĐẤU GIÁ MỸ NHÂN

Tiểu trấn tuy nhỏ, song cũng có chợ. A Bạc nắm tay Giang Thu Ảnh, một đường đi tới, chưa tới hai khắc liền gặp được.

Thấy trước mặt một mảnh náo nhiệt, Giang Thu Ảnh thập phần cao hứng. Đây là lần đầu tiên nàng thấy chợ đầy, nhìn một gian lại một gian hàng nhỏ, trong lòng âm thầm gào thét: Ta muốn shopping, ta muốn shopping a~~~~

Giang Thu Ảnh chợt khựng lại.

Phải nha! Tại sao trước đây nàng không nghĩ tới việc đi dạo chợ nha?

Nàng xuyên tiểu thuyết, tới thế giới này cũng được nửa năm. Ba tháng trước tại Giang phủ, nàng thế nhưng một chút ý nghĩ không an phận cũng không có!

Giang Thu Ảnh kiếp trước lạc quan vô tư, lại có chút bốc đồng, bất quá nàng trong lúc rảnh rỗi cũng có đọc qua vô số tiểu thuyết ngôn tình, hiểu được tính cách của mình mà ở trong cái gì gia đấu cái gì trạch đấu là hết sức nguy hiểm. Để tránh chết lúc nào không hay, Giang Thu Ảnh lựa chọn chiến thuật nịnh nọt bề trên, điệu thấp tỷ muội, nói ít nghe nhiều, an phận tại khuê phòng, rốt cuộc hằm hằm hồ hồ trôi qua vài tháng trong an toàn.

Ừ, như vậy cũng tính hợp lý đi. Nhưng mà, kể từ khi gặp hắn, nàng sao lại trở về con người thật rồi?

Ngày đó gặp nạn, trước khi ngã đi, nhìn thấy hắn một thân mặt nạ cùng hắc y, đến khi tỉnh dậy liền không nghĩ ngợi chọn hắn làm người đồng hành. Nghĩ lại, hình như từ lúc đó nàng đã có sự tin tưởng không giải thích được đối với hắn.

Trên đường đi, nàng lại mặc sức nói chuyện với hắn không có kỵ, thản nhiên trêu chọc hắn, phảng phất cứ như nàng có một niềm tin kiên định hắn sẽ không hại nàng.

Thậm chí, nàng đôi khi còn có một loại cảm giác kỳ lạ, đó là muốn dựa dẫm vào hắn.

Đây... rốt cuộc là tại sao?

Hắn với nàng, hôm nay bắt quá bình thủy tương phù, ai biết mai sau lại là thế nào đâu?

Giang Thu Ảnh càng nghĩ càng bối rối, càng bối rối lại càng thấy sợ hãi. Nàng sợ, chính là cái cảm giác muốn được che chở này.

Chỉ Giang Thu Ảnh mới biết, nàng thực chất không thuộc về thế giới này. Đối với những người, những việc nơi đây, nàng từ đầu đã chọn dùng ánh mắt của người ngoài cuộc mà quan sát, dùng tư thái của người thứ ba mà đối xử. Tựa như một kẻ lữ hành đơn độc.

Ai biết, ngày mai khi tỉnh dậy, có thể nàng lại ở Địa cầu đấy. Nàng hoang đường đến đây, thì cũng có thể đột ngột trở lại. Nếu là có một chút lưu luyến, bảo nàng phải làm sao bây giờ?

Giang Thu Ảnh thật muốn gõ vào đầu mình một cái. Ngu ngốc! Tại sao lúc đầu không xa cách hắn một chút, giờ thì hay rồi, hình như đã có một tia tình cảm. Không bằng nhân lúc còn chưa sâu nặng với hắn, cắt đứt liền tốt hơn.

A Bạc tâm đang lằng lằng, đột nhiên thấy tiểu nha đầu rút tay ra khỏi tay hắn, không khỏi mất hứng. "Hửm?"

"Ta..." Giang Thu Ảnh đỏ mặt. "Đằng kia có đám đông, ta.. ta chạy lên xem thử."

Nói rồi chạy mất.

A Bạc vừa bực mình vừa tức cười, đưa mắt về phía xa quả thực có đám đông. Hắn vội vàng đuổi theo. Nhiều nam nhân tụ tập như vậy, tiểu nha đầu lại ngang nhiên chen vào, quả nhiên không thể khiến hắn bớt lo.

Đám đông tụ tập, là trước cửa Di Hương viện.

A Bạc cau mày, là thanh lâu sao? Nơi yên hoa như vậy, tiểu nha đầu đơn thuần, dĩ nhiên là không thể tham gia náo nhiệt. A Bạc kéo tay nàng, ý định mang nàng ra ngoài, lại thấy Giang Thu Ảnh nín nín lại:

"A Bạc, xem một chút đi."

"Không thể." Cần nhanh chóng dứt khoát với nàng, tránh để nàng làm nũng, hắn thực sợ sẽ không cứng rắn được.

"A Bạc... ta rất rất muốn xem là có chuyện gì nha~~~~"

"Không được. Ngươi có biết đây là nơi nào?" A Bạc nghiêm mặt. Tiểu nha đầu khẳng định không biết, tốt nhất cứ kéo nàng ra rồi giải thích sau là hơn.

"Không phải là thanh lâu sao? Có cái gì hiếm lạ?" Giang Thu Ảnh bĩu môi.

A Bạc đen mặt lại. Nàng thế nhưng biết?

Nghĩ lại, nàng tại Giang phủ đầu sao cũng là tiểu thư khuê các, theo lý không thể biết những điều này. Mẫu thân nàng mất sớm, Giang gia đại phu nhân là người giáo dưỡng nàng. Không phải thân sinh phụ mẫu, tự nhiên không thể hết lòng. Lại nghe nói trước đây từ tiểu thư Giang gia nổi danh điều ngoa,

thiếu hàm dưỡng, thường xuyên xuất đầu lộ diện, quả nhiên là đại phu nhân không tận trách với nàng...

A Bạc mấy ngày trước ra lệnh cho Dạ Lâu điều tra cái tên A Cảnh trong miệng nàng, tự nhiên mọi thông tin về nàng cũng nắm được tường tận.

Đế đô lan truyền Giang tứ tiểu thư Giang Thu Ảnh điều ngoa thành tính, tướng mạo không có, cảm kỳ thi họa lại cũng không, không đường tại khuê phòng mà thường xuyên hướng bên ngoài chạy đi, chính là điển hình của loại nữ nhân không ai muốn.

Bất quá A Bạc là người nào? Hẳn rõ ràng vô cùng, bất quá là không thể thực tin. Hơn nữa, đều nói kẻ yêu không có lý lẽ. Trong mắt hắn, Giang Thu Ảnh đáng yêu còn không hết, nào có nửa điểm xấu? Chắc chắn là có người trong Giang phủ ghen tị với thân phận quận chúa của nàng, cố tình đặt điều bêu xấu. (Giang Thu Ảnh được sắc phong Hoài Nhân quận chúa - mời đọc lại chương 1)

Hừ! Sổ sách này hẳn ghi lại, chờ về kinh thành rồi, xem kẻ nào dám nói xấu nàng, sẽ thu thập từng người một!

"Đến rồi đến rồi." Giang Thu Ảnh hưng phấn kêu lên.

A Bạc ngẩng đầu lên. Thì ra trong lúc hắn trầm tư, không biết khi nào trên đài đã xuất hiện một phụ nhân. Bà ta thân hình đầy đặn, phục trang sắc sỡ, trên mặt trang điểm rất đậm, có lẽ là ma ma trong viện, lúc này đang uốn éo đi ra.

Quay sang Giang Thu Ảnh, lại thấy trong mắt tiểu nha đầu hứng trí bùng bùng, A Bạc than nhẹ. Hẳn thực sự vẫn không nỡ làm nàng mất vui.

Thờ dài một tiếng, A Bạc kéo kéo Giang Thu Ảnh lại gần, một tay hơi ôm lấy nàng, tay kia âm thầm vận khí, đẩy lùi hai nam nhân bên cạnh ra xa một chút, bộ dáng gả mẹ mười phần.

"Hoan nghênh các vị đại gia của ta." Phụ nhân cười tí mắt. "Luu ma ma ta ở đây trước cảm tạ các người đến đông đủ."

Luu ma ma vừa nói xong, tức thì bên dưới thanh âm nam nhân thì nhau vang lên.

"Luu ma ma, bà thật biết cách câu giờ đó. Chúng ta đợi ở đây, đã có đến hơn nửa canh giờ rồi."

"Đứng đứng, cũng đâu phải mỹ nhân khai bao, thực sự quá mất thời gian, người hay là tiến hành mau thôi."

"Phải đó phải đó, nếu không phải là Như Yên cô nương, bốn đại gia ta cũng không thèm đến đây đâu."

"... .."

Giang Thu Ảnh hai tai nghe ngóng, lại quay sang bên cạnh hỏi hỏi, dần dần liền hiểu. Thì ra ngày hôm nay, Di Hương viện đầu giá một cô nương, tên là Như Yên.

Nói đến Như Yên cô nương này thì nàng cũng từng là kim bài của Di Hương viện. Nhan sắc không tệ, quan trọng nhất là kỹ thuật giường chiếu vô cùng tốt, tại Di Hương viện cũng đã có hai năm đầu bảng. Nghe nói có vị công tử mê một nàng, không lâu trước đây còn tuyên bố nạp nàng làm thiếp.

Vị công tử kia họ Hứa, là nhi tử độc nhất của thầy đồ trong trấn, năm ngoái còn đỗ tú tài. Hứa gia tự thấy họ dẫu sao cũng là dòng dõi thư hương, Hứa công tử cũng có chút tiền đồ, hơn nữa chính thể còn chưa quá cửa, há có thể chấp nhận nạp một nữ tử phong trần? Bởi vậy liền trối Hứa công tử đưa tới Lãng thành tiếp tục học tập, lại tới gặp Như Yên nói chuyện phải trái. Đầu đuôi ra sao không ai rõ, chỉ thấy một lát sau, nha hoàn tại Di Hương viện hét lên, nói rằng Hứa thị hất ly trà nóng vào mặt Như Yên. Kết quả, chính là bị hủy dung. Hứa gia vì việc này mà mất thanh danh, hơn nữa còn phải vay mượn một món tiền lớn, đền bù tổn thất cho Di Hương viện, chuyện mới không nháo lớn.

Nữ nhân bị hủy dung, tại thanh lâu đương nhiên không còn giá trị.

Có điều, Luu ma ma thấy Như Yên dù sao cũng nổi danh vì kỹ thuật phòng the tốt, vốn là không liên quan đến dung mạo, bèn nảy ra chủ ý đem nàng đi bán, gỡ gạc lại chút bạc cũng là tốt.

Giang Thu Ảnh hiểu rõ đầu đuôi, lại nhìn một đám người tranh nhau ra giá, bộ dạng háo hức như lang sói, trong lòng thầm khinh bỉ. Nam nhân, quả nhiên là động vật suy nghĩ bằng thân dưới!

A Bạc dường như cũng đọc được suy nghĩ của tiểu nha đầu, trong lòng than không tốt, vội vội vàng vàng mạnh kéo nàng ra ngoài, còn không đợi phản đối đã phi thân đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: NGOẠI TRUYỆN 1 : ĐỌC CÔ HIÊN CÙNG ĐỘC

CÔ TUYỆT

Tại Triệu quốc, Hiền đế Độc Cô Hiền đích thực là một cái huyền thoại.

Hắn vốn chỉ là nhi tử không được quan tâm của Tiên đế, do một cung nữ sinh ra. Tại thâm cung đầy mưu mô cạm bẫy, hắn lại có thể im lặng giấu kín tài năng. Tiên đế mất sớm, chúng hoàng tử tranh vị, hắn lại không hề bị cuốn vào vòng xoáy tranh phong. Đến cuối cùng, Đại hoàng tử cùng Thái tử lưỡng bại câu thương, hắn mới đề cho mình tỏa sáng.

Vị quân sư như thần mà Đại hoàng tử nhất mực tin tưởng, hóa ra lại là hắn.

Vị thương gia bí ẩn trợ giúp cho Thái tử, đồng thời từ chỗ Thái tử đoạt được không ít chỗ tốt, hóa ra cũng là hắn.

Vị võ lâm minh chủ vốn không liên hệ với triều đình, hóa ra vẫn chính là hắn.

Hắn... hắn... hắn...

Mỗi lần một thân phận của hắn bước ra ánh sáng, là một lần vạn nhân thất kinh. Thì ra, kẻ có tâm cơ sâu nhất, kẻ có tài năng tuyệt thế nhất, lại chính là vị hoàng tử vốn không bắt mắt nhất, Độc Cô Hiền.

Độc Cô Hiền xưng đế năm hai mươi một tuổi, hậu cung lạnh lẽo, chúng đại thần nhân cơ hội, tấu chương ầm ầm dâng lên đòi đại tuyển tú. Độc Cô Hiền lúc này biết căn cơ chưa sâu, hơn nữa có một vài gia tộc không thể đụng tới, bèn chuẩn tấu.

Không thể không nói, Hiền đế là một người có những ý tưởng kỳ lạ.

Hắn lập hậu, nạp tứ phi, che giấu tàn, lại thêm mấy chục vị quý nhân mỹ nhân các loại, hậu cung nhanh chóng được lấp đầy, cơ hồ các gia tộc lớn nhỏ đều có người vào cung, nhà nhà thỏa mãn.

Hiền đế tại ngày hôm sau, ra một đạo ý chỉ, làm cả Triệu quốc rung động.

Hậu cung của trẫm, chỉ có mình tranh, không cho phép ám đấu!

Có phi tử bị ám hại, không cần phải tra, những người khác toàn bộ giảm ba cấp!

Có một cái long thai vô duyên vô cớ bị rớt, nếu tra ra là bị cố tình gây hại, cũng không cần biết là ai, hậu cung nữ nhân kẻ chưa có thai toàn bộ uống tuyệt tử canh, kẻ đang mang long tự liền an胎 mà dưỡng, sinh con xong rồi liền tiến lãnh cung đi thôi!

Nếu là có một cái hoàng tử công chúa vô thanh vô tức chết đi, nếu tra ra là bị cố tình gây hại, vậy thay toàn bộ hậu cung!

Thánh chỉ vừa ban, quần thần kinh hồn, hậu cung tấu đảm. Tấu chương khuyên ngăn lại ầm ầm được đem tới ngự thư phòng, đều bị gạt đi. Có vài vị ngự sử còn quỳ trước đại điện tròn một ngày đêm mong Hiền đế thu hồi thánh lệnh, lại cũng không được đếm xỉa đến. Thượng triều, long nhan nổi giận. Chúng nhân lúc này mới biết hoàng thượng là kiên quyết, bèn không dám tiếp tục vọng động.

Hậu cung nữ nhân ngược lại biết an phận không ít.

Hiền đế quân ân mưa móc, chỉ sau một năm bốn vị hoàng tử, hai vị công chúa liền hiện thế.

... ..

"Hoàng thượng. Di phi... đi..." Đại công công vội vã chạy đến Thanh Dương điện thông báo, đến lúc thấy mặt rồng lại ngật ngừng. Lão đã phục vụ hoàng thượng từ khi người còn là hoàng tử, cũng có một chút hiểu rõ. Trong lòng thánh, vị Di phi này có khác biệt.

"..." Trầm mặc. Rồi thở dài. "Trẫm đã biết, người lui."

"Các người cũng lui hết đi."

Thái giám cung nữ vội vàng thưa vâng, qua một hai thời thần, đại điện chỉ còn lại mình Hiền đế.

Im lặng. Tựa như thời gian đang dừng lại.

Nàng... cứ như vậy mà đi?

Ha ha ha... nàng... cứ như vậy mà bỏ hắn? Nhẹ nhàng như vậy liền đi?

Âu Dương Thanh, nàng nói muốn thiên hạ, trẫm giành thiên hạ cho nàng. Nàng nói muốn hậu cung chỉ có mình nàng, lời đại nghịch như vậy, trẫm cũng chấp nhận cho nàng. Trẫm chỉ muốn nàng chờ vài năm thời gian, trẫm sẽ giải tán hậu cung theo ý nàng, vậy mà nàng cũng không thể đợi trẫm?

Âu Dương Thanh, tiểu hoàng tử này, trẫm biết không phải nhi tử của trẫm, trẫm như cũ bỏ qua cho nàng, sủng ái nàng không ít đi một phen. Trẫm đối

nàng như vậy, nàng vừa biết kẻ kia đã không còn, liền cũng vội vàng theo hấn? Chân tình của trẫm, rốt cuộc nàng đặt ở đâu?

Âu Dương Thanh, trẫm hận nàng!

Cái tiểu hoàng tử này, nàng đối trẫm tốt, trẫm liền cho hấn tất cả. Nhưng nàng đã như vậy, cũng đừng mong con trai mình được khoái hoạt!

... ..

Hiên đế năm thứ hai, Di phi sinh hạ Tam hoàng tử Độc Cô Tuyết, qua vài ngày liền hoăng. Hoàng thượng truy phong nàng làm quý phi, dùng lễ nghi quý phi để hậu táng, chôn cất bên cạnh Hoàng lăng.

Tiểu Tam hoàng tử, được giao cho Vinh phi nuôi nấng.

... ..

Hiên đế năm thứ tư. Vinh phi sinh hạ Lục hoàng tử Độc Cô Thương, tấn phong Thục phi, chuyển đến Vị An cung.

Vị An cung.

Tam hoàng tử Độc Cô Tuyết lúc này đã hơn hai tuổi. Thân hình nho nhỏ chạy đến bên nôi, yêu thích nhìn ngắm tiểu đệ đệ.

"Nhũ mẫu, tiểu đệ đệ tại sao không mở mắt?"

"Tam hoàng tử a, Lục hoàng tử còn nhỏ, tất nhiên là muốn ngủ nhiều."

"Vì sao tiểu đệ đệ lại muốn ngủ nhiều? Đệ đệ ngủ như vậy làm sao có thể chơi cùng ta? Ở chỗ ta có thật nhiều đồ tốt a."

"Tam hoàng tử thật biết đau tiểu đệ đệ. Người yên tâm, rất nhanh Lục hoàng tử sẽ cùng chơi với người."

"A, đệ đệ mở mắt kìa. Nhũ nương, ta có thể ẵm đệ ấy không?"

"Tam hoàng tử, việc này không được, người còn rất nhỏ a."

"Nhũ nương, ta sẽ hết sức cẩn thận, cầu ngời a..."

Nhũ nương nhìn nhìn Tam hoàng tử, trong mắt toàn bộ một mảnh yêu thương đối với tiểu đệ đệ, cũng không nở từ chối. Nàng nghĩ thầm, để cho Tam hoàng tử ẵm một chút, mình lại đỡ phía dưới, cũng không thể có chuyện gì, bèn nâng tiểu hoàng tử lên, đưa về phía Tam hoàng tử.

Tiểu Độc Cô Tuyết hân hoan đưa tay ra...

"Khốn kiếp! Ngươi muốn làm gì?"

"Nương nương..."

"Mẫu phi..."

Nghe tiếng hét của Thục phi, tiểu Độc Cô Tuyết cùng nhũ nương đều giật mình. Nhũ nương vô tình thả tay ra, Độc Cô Tuyết còn nhỏ dĩ nhiên không giữ được tiểu đệ đệ, Lục hoàng tử liền rơi xuống đất.

Chát~~~

"Tiện chủng, muốn hãm hại hoàng nhi của ta hay sao?"

Tiểu Độc Cô Tuyết ôm lấy một bên má bị tát đến sưng đỏ, sững sờ nhìn Thục phi. Mẫu phi, vừa đánh hấn sao?

"Mẫu phi, hài nhi chỉ muốn..."

"Câm miệng, ta cũng không phải mẫu phi của ngươi. Người đâu, đem Tam hoàng tử về phòng, không có lệnh của ta không được tiến lại gần Lục hoàng tử. Còn tiện tỳ kia (ý nói nhũ nương vừa rồi) kéo ra ngoài, loạn côn đánh chết."

"Mẫu phi, hài nhi sai rồi, hài nhi sai rồi. Mẫu phi, người đừng bỏ mặc hài nhi... Mẫu phi..."

... ..

Hiên đế năm thứ chín, Tam hoàng tử Độc Cô Tuyết tám tuổi, Lục hoàng tử Độc Cô Thương sáu tuổi.

Vị An cung.

"Bảo bối của ta, con sao vậy?" Thục phi vừa nhìn thấy Độc Cô Thương mất hứng, liền vội vàng tiến đến hỏi.

"Mẫu phi." Lục hoàng tử nhìn lên, cảm tức nói. "Sự phụ mẫu hôm nay đều nói, trong số các hoàng tử, tư chất của ta là kém nhất, mà hần, lại là đứng đầu."

"Hần?" Thục phi nhìn về phía Tam hoàng tử. "Không thể nào? Hay là ngươi nhầm?"

"Mẫu phi, tất cả mọi người đều nghe thấy, ta không có nói nhầm."

Độc Cô Tuyệt trầm mặc. Hần tuy nhỏ, có nhiều việc không hiểu, nhưng cũng biết rõ mẫu phi đối với hai huynh đệ hần rất là khác nhau. Hần hôm nay nổi bật hơn đệ đệ, có phải hay không khiến mẫu phi mất hứng rồi?

Quả nhiên...

"Khốn nạn. Ngươi định nhục nhã hoàng nhi của ta?"

"Mẫu phi, con không có, thực sự không có."

Chát~~~

"Còn nói không? Ngươi như vậy còn không phải nhục nhã con ta? Đêm nay liền tiến vào thư phòng ngắm nghĩ, nếu còn như vậy cũng không cần phải đi học nữa." Thục phi cắn răng cắn hận.

"Hài nhi biết rồi, hài nhi sẽ không làm mẫu phi thất vọng."

Hiên đế năm thứ mười ba, Độc Cô Tuyệt vừa tròn mười hai tuổi. Hiên đế đau nhừ từ mất mẫu phi ruột, cũng không cần hần ở lại bên cạnh Thục phi, ban cho hần một cung riêng biệt.

"Hoàng thượng."

"Những năm nay quan sát, ngươi thấy hần thế nào?"

"Hồi hoàng thượng, Tam hoàng tử lúc ban đầu xác thực tư chất vô cùng tốt. Sau này xảy ra chuyện ngã vào hồ nước, Tam hoàng tử bỗng dưng tiếp thu kém đi rất nhiều. Thần dùng bốn năm quan sát, nghĩ có lẽ là di chứng chứ không giả." Ý nói Độc Cô Tuyệt nhiều khả năng là bị rơi xuống nước biển ngu, chứ không phải giả bộ.

"Trẫm đã biết, ngươi lui đi."

Đại điện một mảnh thanh lặng. Hồi lâu, nổi lên một tiếng thở dài.

Hiên đế nội tâm có chút hỗn loạn. Đối với Độc Cô Tuyệt, tình cảm của hần thập phần phức tạp.

Độc Cô Tuyệt không phải con ruột của hần, vốn không thể lưu. Nhưng là, hần cố tình lại là thứ duy nhất Âu Dương Thanh để lại.

Hiên đế đối với nàng vừa yêu vừa hận, đồng dạng đối với tiểu tam hoàng tử nửa trân trọng nửa ghét bỏ, quan ái không tới bỏ mặc không đành, cuối cùng hần cũng không biết nên dùng tâm tình gì đối mặt với đứa nhỏ này.

Hần gửi "hần" chỗ Thục phi, vốn cũng là có nguyên do.

Thục phi đi theo hần lâu nhất, đối với hần cũng có hiểu biết một hai. Nàng thấy hần giao người sau một câu cũng không hỏi, liền biết hần đối với Độc Cô Tuyệt không để tâm, tự nhiên cũng không nhiều cố kỵ. Bất quá, Thục phi cũng là biết điều, tự có chừng mực, tuyệt không làm quá giới hạn. Nàng hiểu rõ, hần không sùng ái Độc Cô Tuyệt, nhưng cũng không cho phép có người tính toán muốn mạng "hần".

Bởi vậy, Độc Cô Tuyệt tại Vị An cung, tuy là chịu thua thiệt, nhưng cũng không đến mức thương gân động cốt.

Năm "hần" tám tuổi, ngẫu nhiên té hồ. Khi tỉnh dậy, thân thể biến kém, một tháng phải vài ngày nằm trên giường dưỡng bệnh. Đầu cũng biến tệ, khi trước thì là nghe một hiểu mười, té hồ sau lại học trước quên sau, vốn dĩ là một thiên tài lại trở thành không khác gì những kẻ tầm thường, khiến các sự phụ nghiêng răng kêu to tiếc hận.

Này cũng là điều hần để tâm vài năm nay. Hần đã quen nắm mọi việc trong lòng bàn tay, đối với sự kiện này lại không chắc chắn "hần" là vô tình, hay là cố ý làm bản thân bị tệ. Nếu là vô ý còn dễ nói, nếu như thật là cố tình... khi đó "hần" lại còn nhỏ như vậy... phần tâm cơ này...

Hiên đế nhẹ thở ra một hơi. Vốn hần không định cho Độc Cô Tuyệt thư sướng qua ngày, không nghĩ tới "hần" càng lớn càng giống mẫu thân. Hiên đế vài lần gần đây gặp qua đều có chút hoảng hốt, có chút không biết nên làm như thế nào, nội tâm bất tri bất giác mềm đi một ít. Hần không nghĩ tiếp tục để Độc Cô Tuyệt tại Vị An cung nhận lấy Thục phi khinh thị, bèn dứt khoát ban cho "hần" Thanh Dương cung.

Thôi... chỉ là một cái hoàng tử, cho hần cả đời phú quý cũng không tính cái gì khó, miễn là... hần không có tâm thượng vị. Mà cái này... còn cần một chút đảm bảo mới được...

"Trương công công."

"Có nô tài."

"Tam hoàng nhi vài ngày nữa sẽ trở thành nhất cung chi chủ, có điểm không quen. Ngươi tới đó làm đại tổng quản, giúp hần thoát một phen."

"Nô tài tuân mệnh." Trương công công cúi đầu, trong lòng dâng lên nghi hoặc. Không phải nói Hoàng thượng tối không sủng ái chính là Tam hoàng tử? Sao đột nhiên lại... Thánh ý quả nhiên khó dò...

"Còn có cái này... ngươi tự xử lý cho tốt..." Hiên đế trong mắt hiện lên một tia giãy dụa, rồi lại biến mất rất nhanh.

Trương công công ngạc nhiên nhìn Hiên đế đưa cho một túi thuốc bột, theo bản năng vẫn đưa hai tay đón lấy. "Hoàng thượng, này là...?"

"Tam hoàng nhi mấy năm nay điều dưỡng không tốt, Trẫm có chút lo lắng. Hần... cần được quan tâm thêm."

"Nô tài hiểu được."

"Hảo. Ngươi đi đi."

...

Hiên đế năm thứ mười ba, mười chín tháng sáu. Hiên đế đau sủng Tam hoàng tử, ban cho Dương Thanh Cung, còn ban cho công công đặc ý nhất bên người qua làm Đại tổng quản. Phân sủng ái này, chưa hoàng tử nào có được.

Triều thần nghi hoặc, hậu cung sôi sục....

Hiên đế năm thứ mười lăm. Tam hoàng tử tròn mười bốn tuổi.

Sáng sớm, Độc Cô Tuyết mở bừng mắt, trên mặt một mảnh hồng hồng... (xấu hổ)

Hần... cư nhiên mộng xuân...

Có điều, tiểu nữ tử trong giấc mộng... hần tử nhỏ sống trong cung, thấy qua vô số nữ nhân, lại chưa thấy ai có được nụ cười ấm áp như nàng. Nàng... có thể có thật...?

Độc Cô Tuyết ngồi dậy, nhìn lại giường, trên mặt càng hồng hơn nữa...

"Tam hoàng tử, nô tì hầu hạ người rửa mặt." Cung nữ Thu Lan bước vào, ngạc nhiên nhìn vẻ mặt tiểu chủ tử sớm biến thành một quả cà chua cỡ đại. Nhìn nhìn trên giường, nàng đỏ mặt, nguyên lai... Tam hoàng tử đã thực sự trở thành nam nhân rồi...

(Tác giả: =)))

Trương công công đứng bên ngoài chứng kiến một màn này, âm thầm thở dài. Rốt cuộc, ngày này cũng đã đến..

Lão cũng không biết trong lòng mình là tư vị gì. Năm đó bỏ thuốc cho Tam hoàng tử, là phụng hoàng mệnh, vốn cũng không có áy náy. Bất quá, sống chung hai năm, thấy Tam hoàng tử nhỏ tuổi nhưng hành sự trầm ổn, làm người cũng luôn điều thấp, trong lòng lão có chút thương tiếc.

Aizz... mấy năm này, Hoàng thượng ngoài mặt đem Tam hoàng tử sủng lên trời, hoàng ân cuộn cuộn không ngừng chảy về Thanh Dương cung, khiến hậu cung ai nấy đều đỏ mặt. Lão lại biết, sự thực cũng không phải như vậy.

Đáng thương Tam hoàng tử, ngày hôm nay đã không còn là tiểu hài tử, nói vậy... thuốc kia... cũng nên bắt đầu phát huy được lực...

Hiên đế năm thứ mười lăm. Ngày mười lăm tháng bảy.

Hoàng cung.

Dưới mái hiên quốc khố, xuất hiện một người áo đen, trong chớp mắt liền biến mất, không mấy may làm kinh động lính gác. Hần không đột nhập quốc khố, ngược lại tiến vào chính điện bên cạnh.

Trong thư phòng, hắc y nhân tiến lại gần mấy chiếc tủ, bắt đầu tìm kiếm.

Hắc y nhân này, là người giang hồ nghe danh sợ mất mật, Dạ Lâu Lâu chủ Thiên Diện Tu La. Hần vào ba tháng trước nghe được tại Tây Cương xuất hiện một miếng huyết ngọc, liền nhanh chóng lên đường đi đến. Đáng hận chính là, khi hần vừa tới nơi, thì miếng huyết ngọc nọ đã được tiểu bộ lạc mang đi dâng cống cho Hoàng đế. Hần không kịp nghỉ ngơi, thiên tân vạn khổ một đường truy đuổi, cuối cùng vẫn chậm một bước, ngày hôm qua công phẩm đã vào đến Hoàng cung.

Cùng còn may, lão Thiên vẫn đứng về phía hần. Đám man nhân ngu ngốc tại Tây Cung cư nhiên coi huyết ngọc là một miếng đại hồng ngọc đem tiến cống. Đại hồng ngọc tại Kinh thành tuy quý giá nhưng không coi là hiếm lạ, hễ sẽ không mấy người để ý tới.

Quả nhiên...

Hắc y nhân liếc mắt nhanh qua tờ danh sách cống phẩm, Hoàng đế cũng không coi “đại hồng ngọc” là cái gì cực độ trân quý, không nói hai lời ban thưởng cho Tam hoàng tử Độc Cô Tuyết.

....

Thanh Dương cung một lần nữa trở thành hậu cung nơi đầu sóng ngọn gió.

Nguyên là Tam hoàng tử cũng đã mười bốn tuổi, vốn phải có vài cái thông phòng. Hần tuy ngụ tại một cung riêng biệt, nhưng vẫn là được nuôi dưới danh nghĩa Thục phi, an bài thông phòng chuyện này nên là nằng an bài không sai. Thục phi cũng tuân theo quy củ, lựa chọn trong số cung nữ trẻ tuổi ba người thân thể trong sạch, dung mạo cùng thân hình đều là thượng đẳng, lại cố ý sai người dạy bảo các nàng kỹ thuật phòng the, đòi nam nhân niềm vui, đưa đến cho Tam hoàng tử làm thông phòng.

Chuyện như vậy cũng không có gì, chính là cổ tình trên đường đến Thanh Dương cung, lại vừa vặn gặp được Hiến đế.

Hoàng đế ngẫu nhiên tâm trạng không tệ, mở miệng hỏi vài câu, thấy ba cái cung nữ được đưa đến cho Độc Cô Tuyết, long nhan không duyệt, đương trường nói một câu: “Cung nữ, không xứng làm Tam hoàng nhi thông phòng.” Còn đặc biệt phân phó Lý công công tìm kiếm trong sổ thứ nữ các nhà quan viên Thất phẩm, chọn lấy vài người nổi bật, đem tới Thanh Dương cung.

Tức thì dâng lên một trận sóng ngầm mãnh liệt.

Tuy nói hoàng tử thân phận tôn quý, bất quá xưa nay thông phòng không phải đều là từ cung nữ? Đại hoàng tử, nhị hoàng tử, tứ hoàng tử đều là tuân theo quy củ, như thế nào cũng không thấy ngại hỏi một câu? Làm sao đến lượt Tam hoàng tử, lại thành cung nữ thân phận không xứng rồi?

Hoặc là nói, Tam hoàng tử của ngài thân phận đặc biệt cao quý?

Lúc này đây Thái tử còn chưa lập, kia có phải hay không là một cái ám hiệu?

Hậu cung nương nương nhóm tặc đến nghiêng răng nghiêng lợi, các hoàng tử hận đến đỏ mắt, triều thần lại là giết mình kinh hãi, nhao nhao nghị luận. Một vài người vẫn giữ thái độ bàng quan, vài kẻ âm thầm suy tính, vài vị khác đã đầu nhập phe cánh các hoàng tử đều giết mình suy nghĩ có nên hay không tính lại nước cờ...

Lúc này, tại Thanh Dương cung, Tam hoàng tử Độc Cô Tuyết đang ngồi một mình trong thư phòng. Hậu vệ nhóm bên ngoài chỉ thấy chủ tử cúi đầu đọc thi thư, lại không biết hần một thân đầy hân, môi mím chặt, tay gặt gao nắm lại thành một đoàn.

Hào khó chịu!

Độc Cô Tuyết cảm thấy tiểu phúc truyền đến từng trận co giật, hạ thân căng trướng, trong óc một mảnh hỗn loạn. Mắt hần ánh lên tia ngoan tuyệt, tay phải đột ngột vung lên nắm lấy tiểu đao, không chút do dự đâm sâu vào lòng bàn tay còn lại. Đau đớn từ bên trong da thịt truyền đến, như thế này mới miễn cưỡng kéo lại một chút thanh tĩnh.

Không đúng! Rất không đúng! Càng lúc càng không đúng!

Bắt đầu từ hơn một tháng trước, Độc Cô Tuyết đã cảm thấy có điểm lạ. Hần mỗi khi thấy nữ nhân, bất kể là cung nữ hay là hoàng tử muội, thậm chí ngay cả phi tử của phụ hoàng, đều sẽ xuất hiện những ý nghĩ không an phận, chỉ hận không thể lập tức kéo đối phương lên giường, thỏa một phen mây mưa.

Một hai lần đầu, hần còn tự cho là bản thân không ngờ như thế háo sắc, miễn cưỡng đè ép trôi qua. Liên tục tiếp diễn, thì hần cảm thấy thật sâu nghi ngờ. Tuy nói nam nhân đa phần là vậy, mười ba mười bốn tuổi là lúc khí huyết cương dương, vương tôn công tử thì được an bài thông phòng, nam đình bình thường cũng có thể lấy vợ. Bất quá Độc Cô Tuyết rõ ràng, có ham muốn đến vậy cũng không thể mãnh liệt gấp rút như hần cảm thấy, trong này chắc chắn có vấn đề!

Hần tập trung mười phần lý trí, đè nén không cho phép dục hỏa khống chế bản thân. Một mặt ngốc tại Thanh Dương cung không ra ngoài, ngay cả cung nữ cũng rất hạn chế gặp gỡ. Mặt khác lại thỉnh tất cả thái y trong cung đến chẩn trị. Đáng tiếc là, thái y đều nói hần không hề có dấu hiệu trúng độc. Có vị cười cười, nói với hần đây bất quá là ham thích khám phá, không có gì nguy hiểm, cổ tình là hần nhu cầu cao hơn so với người bình thường. Có vị lại kéo hần ra một góc, kê ra giấy bài thuốc gia truyền, nói là phục dụng xong một đêm tuyệt đối có thể thượng mấy lần, lại cam kết không ảnh hưởng đến sức khỏe, làm hần dờ khóc dờ cười.

Có lẽ động tĩnh của hần quá lớn, hoặc nói Thanh Dương cung bị nhìn chăm chăm, thái y mới vừa chân trước bước ra cửa, chân sau đã có người đưa nữ đến cho hần. Hoàng thượng ban cho hần một vị thứ xuất tiểu thư làm thông phòng, Thục phi đưa tới thêm ba nữ nhân tuyệt sắc, Đại hoàng tử lại tặng hần một đoàn ca cơ. Phút chốc, cả Thanh Dương cung ngập tràn ôn hương nhu, oanh oanh yến yến vô cùng.

Có điều, Độc Cô Tuyết vẫn chưa chạm qua các nàng.

Hắn đương nhiên không ôm ý nghĩ thủ thân như ngọc ngu xuẩn gì đó. Hắn chưa đụng vào các nàng, hoàn toàn vì nghi hoặc trong lòng không được giải tỏa. Tuy là thái y đều thập phần chắc chắn hắn không có việc gì, nhưng hắn thủy chung vẫn cảm thấy quá mức cổ quái. Thậm chí vài ngày gần đây, không cần gặp mặt nữ nhân, chỉ cần hơi nghĩ đến các nàng, hắn đã cảm thấy căng trướng khó nhịn. Thực sự là hoang đường chi cực.

Độc Cô Tuyết từ trong xương mang một cỗ ý chí mạnh mẽ. Một khi đã quyết tâm, hắn liền đến chết không từ. Hắn mơ hồ cảm giác, nếu hắn đầu hàng cỗ dục hỏa này, trông chờ bản thân không là một cái kết cục gì tốt. Bước đầu tiên cần tạm không chế được nó, hắn còn nhiều thời gian, có lẽ còn có thể tìm được phương pháp giải quyết.

Bởi vậy, Độc Cô Tuyết bước vào chặng đường tự ngược đãi. Mỗi lần dục hỏa thiếu người, hắn liền không chần chừ thương tổn bản thân, lấy đau đớn tìm về lý trí. Mới qua mấy ngày, trên người hắn đã vết thương vô số, nhiều nơi huyết nhục mơ hồ, thập phần nghiêm trọng.

Ngày hôm nay, hắn nghe cung nhân nói lại, Trương Hồng Ngọc bị Thục phi trách phạt, trong lòng hơi áy náy. Trương Hồng Ngọc này là nữ nhi của Trương tri huyện, mười ngày trước được Hoàng thượng ban cho Độc Cô Tuyết làm thông phòng. Tuy nói Trương tri huyện chỉ là quan cửu phẩm, Trương Hồng Ngọc lại chỉ là thứ xuất, nhưng đến cùng vẫn là thiên kim hàng thật giá thật, gả cho công tử thế gia bình thường cũng có thể làm thiếp thất đấy, cô tình bị ban cho làm thông phòng, tuy nói là phụng Hoàng mệnh, nhưng xét đến cùng vẫn là thật lớn ức khuất. Nay ở Thanh Dương cung lại không thụ cung chiều, đã qua mười ngày đến cửa phòng Tam hoàng tử cũng chưa vào được, liền bị Thục phi hung hăng mắng nhiếc một phen.

Độc Cô Tuyết thờ dài, này cũng là hắn vô tình thiếu nàng. Hắn nghĩ nghĩ, nhớ tới vài ngày trước, Hoàng thượng ban cho không ít thứ tốt, trong số đó có một viên đại hồng ngọc, nghe nói là đồ cống phẩm, to lớn dị thường, rất là hiếm gặp. Tên nàng không phải cũng là Hồng Ngọc? Vậy liền đem viên ngọc kia qua cho nàng, xem như một chút an ủi đi. Trương Hồng Ngọc cũng là mỹ nhân hiếm có, mang cái này hẳn là rất đẹp đi.

Mới nghĩ đến đó, Độc Cô Tuyết đã cảm thấy một cỗ dục hỏa mãnh liệt cuộn cuộn xông thẳng lên đại não, hạ thân tức khắc bành trướng, làm hắn cơ hồ hóng mất...

Khi hắc y nhân truy đuổi huyết ngọc tới được Thanh Dương cung, vừa lúc chứng kiến cảnh Độc Cô Tuyết hung hăng dùng tiểu đao đâm sâu vào da thịt, tức thì ngẩn ra.

Hắn ngay tức khắc thấy được huyết ngọc trong tay Độc Cô Tuyết (Độc Cô Tuyết giống như mọi người, tưởng nhầm huyết ngọc là đại hồng ngọc, đang cầm trên tay chuẩn bị đem tới cho Trương thị), liền cười khặc khặc, trong bụng thầm hô: “Trời cũng giúp ta.”

Hắc y nhân vươn ngón tay, khe khẽ không điểm huyết, Độc Cô Tuyết lập tức cứng đờ. Đáng thương Tam hoàng tử lúc này đã mười bốn tuổi, vẫn là chưa từng được dạy qua võ công. Hắn đột nhiên không thể động đậy, cảm giác tê dại lan truyền đến từng lỗ chân lông, liền thập phần sợ hãi, hô hấp cũng trở nên khó khăn, lảng lảng nhìn vào hắc y nhân đang tiến đến gần.

“Hắc hắc, tiểu hoàng tử, miếng ngọc này lão tử nhất định phải lấy, phiền toái ngươi... Di! Tiểu tử này...” – hắc y nhân còn đang cười khùng khục bỗng nhiên ngừng lại, trợn mắt nhìn Độc Cô Tuyết, hiển nhiên đã nhận ra hắn trạng thái không bình thường. “Nga, trúng xuân dược? Nói vậy khi này ngươi là muốn tỉnh táo lại? Ha ha ha ha... lão tử tung hoành giang hồ vài thập niên, chỉ thấy kẻ trúng xuân dược tìm nữ tử giao hoan để giải dược, lại chưa nghe thấy có người muốn chống lại dục hỏa... ha ha ha ha... buồn cười chết ta... oa ha ha ha...”

Hắc y nhân cười lớn, không ngờ làm kinh động hậu vệ bên ngoài, một đám từ xa ồn ào xông tới, trong miệng gọi to Tam hoàng tử. Hắc y nhân cau mày, lăm bằm gì đó trong miệng, tay đột ngột vươn ra, túm lấy Độc Cô Tuyết còn đang kinh hãi, chỉ giây lát trong phòng đã không còn một bóng người.

.....

Tại một khách điểm, cách Hoàng cung không xa.

“Hắc hắc, chính là như thế... oa ha ha ha... tiểu tử này mới bao lớn, thế nhưng muốn thủ thân như ngọc... ha ha ha... buồn cười chết lão tử...” – hắc y nhân vừa nói vừa cười, mười phần phần chán.

Hắn lúc này đã bỏ đi khăn che mặt, lộ rõ chân diện mục là một trung niên nhân cao lớn, mày kiếm mắt sáng, bộ dạng tương đối đẹp mắt. Hắn ha ha cười, tay chỉ chỉ vào Độc Cô Tuyết, nói với người bên cạnh: “Ngươi xem a, thế gian này như thế nào lại có nam nhân ngu như vậy?”

Người bên cạnh là một nữ nhân, bạch y rộng thùng thình phân không rõ thân hình, mặt mang sa mông, đôi mắt rất đẹp, bất quá đuôi mày không dấu được vết năm tháng, hiển nhiên là một mỹ nhân không còn trẻ. Nàng xem xét Độc Cô Tuyết một hồi, rồi ngẩng lên nói với hắc y nhân, giọng lạnh nhạt:

“Ngươi thì lại thế nào? Có thông minh hơn nữa cũng không tránh được một kiếp này.”

“Nga? Lời này có ý tứ gì?”

“Uổng cho ngươi tự nhận mấy chục năm xông xáo giang hồ, thế nhưng Tuyết Ái cũng nhận không ra.”

Hắc y nhân nghe được, lập tức trợn to mắt: “Không thể nào!”

Nữ nhân lạnh nhìn, thản nhiên ngồi xuống ghế, cũng không tiếp tục nói gì. Hắc y nhân vươn tay, chụp lấy Độc Cô Tuyết kéo lại gần, tỉ mỉ quan sát, miệng liên tục hô: “Không thể tin được, quả thực là quá khó tin...”

Hắn không nghĩ ngờ lời nói của bạch y nữ tử. Nàng đã nói tiểu tử kia trúng phải Tuyết Ái, thì khẳng định chính là như thế. Bất quá cái kia là bí được trấn

phái của Hợp Hoan Tông, ai lại đi hạ một đứa nhỏ?

Tuyệt Ái, gọi là độc không phải, xếp vào được lại càng không, trên giang hồ cũng coi như là có kỳ danh. Sau khi ăn phải, bất kể nam nữ, bất kể tính cách phía trước như thế nào, đều sẽ trở nên mãnh liệt yêu thích hoan ái. Cứ hai canh giờ, Tuyệt Ái lại phát tác một lần, ngoại trừ nam nữ giao hoan, cơ hồ không có cách nào dập tắt được dục hỏa.

Nghe giống như là xuân dược, nhưng căn bản chúng không cùng một cấp độ. Xuân dược tác động vào chỉ là lý trí, kẻ trúng xuân dược nhanh chóng mất đi lý trí, điên cuồng phát tiết, vài cái canh giờ sau liền hoàn hảo. Còn Tuyệt Ái này, tác động vào chính là linh hồn. Trúng phải Tuyệt Ái, lý trí hoàn toàn thanh tỉnh, chỉ có tính cách đại biến, đối với giao hoan hình thành một loại “yêu”, một loại chấp niệm, cả đời về sau ngoại trừ nam nữ kết hợp, trong óc cũng không còn quan tâm đến cái gì khác.

Tây Cương Hợp Hoan Tông thờ xà. Xà vốn dâm, giáo phái này cũng trọng nam nữ song tu, đệ tử trong phái lấy tình dục làm tu luyện, coi Tuyệt Ái này như là bí bảo.

Hắc y nhân càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi. Một hoàng tử bị hạ Tuyệt Ái, trong này là cỡ nào âm mưu, cỡ nào thâm độc, cơ hồ hủy hấn tiền đồ, hủy hấn tham vọng. Còn tiểu tử trước mắt, lại càng khiến hắn bất khả tư nghị. Trúng phải Tuyệt Ái, ham muốn xác thịt còn mãnh liệt hơn bị hạ xuân dược. Nghĩ lại hắn cũng là nam nhân, mấy chục năm hành tẩu giang hồ, có sóng gió gì chưa từng vượt qua, tự tin lý trí như thạch, lại không dám chắc mình có thể nhịn được loại dục hỏa này. Tiểu tử này mới bao lớn, vậy mà lại có thể.

Hơn nữa, nhìn xương cốt này... Aiiii, hắc y nhân thở dài tiếc hận, tiểu hoàng tử kia cư nhiên lại là kỳ tài luyện võ. Có điều hắn bây giờ cũng đã mười ba mười bốn tuổi, đã qua độ tuổi tốt nhất để bắt đầu, trong người lại mang theo thiên cổ kỳ độc...

“Tiếc cho hắn sao?” – nữ nhân quan sát vẻ mặt biến hóa không ngừng của hắc y nhân, đạm thanh hỏi.

“Àn... tiểu tử này có chút ý tứ, ta thích! Bất quá hắn lại...” – hắc y nhân hai mắt đảo nhanh, lóe lên chủ ý, cười tà nịnh. “Tuệ cô, Thanh Tâm quyết của các người...”

“Người... người đang đánh cái chủ ý gì?”

“Hắc hắc, cũng không có gì quá lớn, chỉ là ta nghĩ...”

“Không được, nhất định không thể...”

“Ai nha, như thế nào từ chối nhanh như vậy. Người bình tĩnh một chút, chúng ta phân tích phân tích...”

.....

“Tiểu tử, đầu đuôi ta đều đã nói qua cho người. Quyết định thế nào, là tùy ở người.”

“Ta đã hiểu. Nguyên nghe theo sắp xếp của người.”

“Hắc hắc, tốt, tốt! Ta quả nhiên không nhìn lầm người. Lão tử thích những người quyết đoán, cũng lại ngựa mất những kẻ hay hối hận. Người nếu như theo ta, liền xa rời vinh hoa phú quý, chưa biết ngày trở lại để đồ. Tuy nói có Thanh Tâm quyết phụ trợ, nhưng nếu muốn trừ bỏ hoàn toàn Tuyệt Ái, không có tám năm mười năm là không thể nào. Trong khoảng thời gian đó, người lại tuyệt đối phải giữ thân đồng nam. Người, khả hối hận?”

“Ta, tuyệt không hối hận.”

“Tốt! Vậy còn không mau đổi cách xưng hô?”

“Dạ, sư phụ.”

“Ha ha ha, lão tử hôm nay rất là cao hứng. Đi thôi đi thôi, ở kinh thành, ta sẽ lo giúp người. Ở trong cung, ta đã an bài nhân thủ, Tam hoàng tử vẫn còn ở đó. Nếu như có người phát hiện chút điểm lạ, ta đây cũng không cần đến biệt hiệu Thiên Diện Tu La này nữa, hắc hắc.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: CHƯƠNG 26: NGHE TIẾNG TÂM AI ĐANG THỞ DÀI

Một ngày này, tuyết đột nhiên quay trở lại Triệu quốc.

Từ Đông Lăng trấn, muốn tới được Lăng thành, phải đi ngang một cánh rừng nhỏ.

Xe ngựa chậm rãi di chuyển, bởi lớp tuyết dưới đất nên thỉnh thoảng chỉ phát ra tiếng lộc cộc rất nhẹ, nếu không để ý cũng khó mà nhận ra.

Giang Thu Ảnh ngồi bó gối bên trong xe, ngực ôm tiểu lò, ngoài khoác áo choàng, ấm áp thoải mái, trong cái đầu nhỏ lại là một trận rối tinh rối mù.

Hôm nay rất lạnh. Nàng được vây bởi ấm áp, nghĩ đến A Bạc đang đánh xe bên ngoài, tổng cảm thấy hơi hơi vương bận, như là không đành lòng. Có mấy lần, nàng định lên tiếng nói hấn vào trong cùng ngồi, nhưng âm thanh cứ tắc trong cổ họng, không thể thoát ra ngoài.

Giang Thu Ảnh chán nản gác đầu xuống, thở dài. Aiiii, vẫn là không thể mở miệng a...

A Bạc ngồi bên ngoài, tâm từ đầu đến cuối vẫn là ở bên trong, tuy không quay đầu lại nhưng nhất cử nhất động của Giang Thu Ảnh, hần đều tường tận. A Bạc nhủ nhủ mảy, nha đầu này là làm sao vậy? Từ lúc rời khỏi Đông Lăng trấn, nàng một mực im lặng, một mực trầm ngâm. Hấn rất là không quen, cũng tựa hồ không dễ chịu, liền suy nghĩ suy nghĩ. Hấn có chỗ nào đắc tội với nàng sao?

A Bạc không thể thấu được tâm tư của cô nhóc mới lớn, đương nhiên không thể tường được tâm trạng kỳ lạ lúc này của Giang Thu Ảnh. Nếu nói nàng tránh hấn, không bằng nói nàng đang không biết làm sao đối mặt với chính mình.

Nàng, thích hấn nha....

Giang Thu Ảnh kiếp trước bất quá mười sáu tuổi, còn chưa có mối tình đầu. Nàng không rõ, nếu vẫn còn ở thế giới cũ, khi nhận thấy mình thích một người khác giới, sẽ là cái cảm giác gì. Còn ở đây, lúc này, khi nhìn được lòng mình, nàng chỉ biết hoang mang.

Phải nha, sao nàng có thể dễ dàng ưa thích hấn như vậy?

Giang Thu Ảnh cúi đầu, nghiêm túc bắt bản thân phân tích phân tích. Hơn nửa năm trước, khi mới xuyên đến Giang phủ, ngoài sợ hãi vẫn là sợ hãi. Kiếp trước duyệt vô số tiểu thuyết ngôn tình, hình thành nên trong đầu nàng một loại sợ hãi từ bản năng đối với trạch đầu. Giang Thu Ảnh đương nhiên sẽ không tin thuyết người hiện đại xuyên qua có thể làm mưa làm gió ngu xuẩn gì đó. Đùa sao? Người đọc qua thật nhiều tiểu thuyết, là người thông thấu được các loại âm mưu nắm rõ các loại thủ đoạn? Nếu thực có thể như vậy, nếu ta đọc một vạn bài thơ, chắc hẳn hiển nhiên ta có thể đi mao xỉ ra thơ!

Vì thế, khi còn ở Giang phủ, Giang Thu Ảnh tuyệt đối cẩn thận cẩn thận, cái gì tránh được liền tránh, chuyện nào có thể làm nger liền dứt khoát làm nger, quán triệt phương châm nói ít nghe nhiều gặt gù là chủ yếu. Cũng may, nàng có thân phận quận chúa làm lá chắn, nếu không cố tình gây hấn trước, cũng không người tự tìm nàng phiền toái. Ba tháng ở Giang phủ, nhàm chán mà yên ổn đi qua.

Thoát ly Giang phủ, thoát ly để đó, phóng tầm mắt là bao la bầu trời, Giang Thu Ảnh vô thức tự phóng tâm mình. Không còn nom nớp, không còn đắn đo, nàng lại quay về chính mình, hồn nhiên vô tư. Thế giới quan của nàng tối đơn giản, chỉ có hai tông màu đen trắng. Tuy là đồng hành cùng một người xa lạ, nhưng Giang Thu Ảnh không tìm được một lý do để đề phòng A Bạc. Đơn giản vì, nàng đối với hấn không có xung đột về lợi ích. Hơn nữa, nếu hấn có tà tâm, nàng cũng vô pháp chống lại. Nếu đã không muốn đề phòng, nàng lựa chọn dứt khoát tin tưởng. Phía sau là dựa vào, rồi ý lại, rồi...

Ha~~~~~ thật đau đầu!

Giang Thu Ảnh thở dài, cũng không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa. Động tâm liền động tâm, cũng đâu phải phạm pháp, ai sợ ai?

Bất quá.... Giang Thu Ảnh nhìn bóng lưng mơ hồ của A Bạc... Nếu, nếu là gặp nhau tại kiếp trước, nàng liền không bao giờ đắn đo, một khi xác định tâm ý, liền thẳng thắn biểu lộ đi, khoái khoái hoạt hoạt mà tận hưởng, cho dù không được đáp lại thì có làm sao? Cũng không uống hai chữ tuổi trẻ.

Nhưng là, nơi đây lại khác. Đây là dị thế cổ đại, đây là một cuộc chơi lớn, tự nó đã mang quy tắc. Nàng là người chơi, chỉ có thể tuân theo, hoặc bị loại. Một con ốc nhỏ, không thể máy may tác động cả một hệ thống bánh răng khổng lồ. Nếu nó đứng lại, hoặc giả như không xoay đúng chiều, kết cục chỉ có một, đó là bị nghiền thành tro bụi.

Giang Thu Ảnh vô tâm, nhưng không ngu ngốc. Nàng không ôm ảo tưởng sức mạnh về một xuyên không giả vạn năng; cũng không cầu một đời hô phong hoán vũ, vạn chúng chú mục. Có thể bình an qua một kiếp này, đã là đủ mãn nguyện. Đợi qua hai năm, gả cho một ai đó, thành thật mà sống, chỉ cầu sống yên bình lặng đến lúc nhắm mắt xuôi tay. Mà hấn, lại là sát thủ. Sát thủ, hai chữ này cũng đã nói lên quá nhiều điều. Hấn và nàng, có thể sao?

Còn nữa, tâm ý của hấn, liệu có muốn nàng?

"Giang - Thu - Ảnh."

A? Giang Thu Ảnh giật mình bừng tỉnh lại, đã thấy hấn ở trong xe từ lúc nào, mặt đối mặt với nàng, thật gần. Nàng cảm thấy tim đập loạn nhịp, hốt hoảng lui về sau. Lại nhớ đến vừa rồi hấn gọi tên nàng, tâm trạng vốn đang không tốt giờ dâng lên một cô úy khuất thật lớn.

Xem đi xem đi, nàng kêu hấn A Bạc để nghe lại gần gũi như vậy, hấn thì lúc nào cũng trống không với nàng, bây giờ còn gọi thẳng họ tên, hạo xa cách. Chẳng lẽ, đối với hấn nàng thực sự chỉ là khách qua đường, hấn tốt với nàng là vì Tuyệt Sát Lệnh? Có phải nàng tự mình đa tình?

"Người... ta đâu có điếc, không cần lớn tiếng như vậy."

A Bạc cảm thấy thập phần oan uổng. Hấn chỉ hơi gần giọng, hoàn toàn không có lớn tiếng với nàng a. Hơn nữa vừa rồi thấy nàng nger ngẩn, nhẹ gọi nàng không hề để tâm, hấn chợt cảm thấy đau đó như bị nhéo một cái, ê ẩm khó chịu. Cứ như nàng ở đây bên hấn, nhưng tâm không rõ đi nơi nào. Lại nhớ

đến kẻ nào đó gọi là Cảnh Cảnh trong giấc mơ của nàng, cảm giác ê ẩm lại càng nặng nề. Thế này mới đề cao âm lượng một chút, hòng đánh tỉnh nàng.

"Ta trước đó đã gọi ngươi ba lần."

Đáng thương A Bạc không có kinh nghiệm đồ dành tiểu nữ tử. Hắn đây là đang giải thích, rơi vào tai của Giang Thu Ảnh thì lại thành chế nhạo: ngươi nói ngươi không điếc, nhưng ta đã gọi mấy lần rồi ngươi đâu có

Đáng thương A Bạc không có kinh nghiệm đồ dành tiểu nữ tử. Hắn đây là đang giải thích, rơi vào tai Giang Thu Ảnh lại có thêm một tầng thâm ý: ngươi nói ngươi không có điếc, nhưng là ta đã gọi vài lần mà ngươi không có nghe a.

Tiểu nha đầu tức thì bốc hỏa: "Ngươi nói, lỗ tai của ta có vấn đề?"

"Ách..." - A Bạc sững sốt, hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của cô nàng.

"Ý tứ của ngươi, là đầu óc ta không bình thường?" - mỗ nữ nào đó vô lý tới cực điểm, hoàn toàn không để ý đến hình tượng.

"..." - A Bạc triệt để ngơ ngẩn. Hai vấn đề này có liên quan sao?

"Không bình thường liền không bình thường. Ta chính là không bình thường như vậy đó, ngươi nếu không muốn lây bệnh liền đi ra ngoài!"

"..." - A Bạc cơ mặt co giật. Uống cho hắn tự nhận tài trí hơn người, tâm trí kiên định bất biến. Như thế nào đến khi gặp nàng, một cái cũng không thể dùng?

"Còn nữa nha, ngươi nói là chuyện của ngươi, có trả lời hay không lại là quyền của ta, ai khiến ngươi chạy vào hô to gọi nhỏ? Tránh xa ta ra một chút, cái gì nam nữ thụ thụ bất thân..."

"..." - A Bạc cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, tính toán đồ dành nàng, lại không ngờ mấy chữ "nam nữ thụ thụ bất thân" của nàng làm hắn bất tri bất giác nổi lên vô số liên tưởng, hạ thân ẩn ẩn một cỗ tà hỏa. Hắn cả kinh. Đã bao lâu rồi hắn mới lại mất khống chế như vậy? Nha đầu này, sức ảnh hưởng của nàng càng ngày càng lớn.

Không thể luống cuống trước mặt nàng! A Bạc tăng hắng một tiếng, ngắn gọn:

"Lặng thành ngay trước mắt, ngươi hảo hảo chuẩn bị."

Còn chưa dứt câu, đã không thấy bóng người.

Giang Thu Ảnh ngẩn ra.

Thối A Bạc! Nói hắn đi, hắn liền dứt khoát đi? Ngu ngốc, ngu ngốc, đại ngu ngốc! Đáng ghét, đáng ghét, hảo đáng ghét!

Giang Thu Ảnh thở phì phì, trong lòng hung hăng chà đạp kẻ không hiểu nữ nhân nào đó. Được một lúc, cơn tức đến mau qua đi cũng nhanh chóng, lại ập đến một nỗi buồn.

Hắn như vậy, nên hiểu là vô tình với nàng?

Một giọt, hai giọt, ba giọt nước mắt vô thanh vô tức rơi xuống. Kiep trước vẫn nghe người lớn bảo, nước mắt cô nhóc tuổi ô mai, có thể sánh với mưa rào mùa hạ, quả nhiên không sai. Chưa đầy vài lần hô hấp, gương mặt thiếu nữ đã phủ đầy lệ, có vài giọt chen được vào môi, mặn đến tâm can.

Giang Thu Ảnh nấc lên một tiếng, rồi vội vàng lấy tay che miệng lại. Không muốn hắn thấy nàng như vậy, thật mất mặt nha! Nhưng mà... vừa rồi nàng cũng đã phát ra tiếng động, hẳn là người luyện võ, chắc hẳn... chắc hẳn cũng nghe được đi?

Đây là một trạng thái tâm lý mâu thuẫn kỳ lạ thuộc về thiên tính của giới, mà nam nhân không thể lý giải nổi. Giang Thu Ảnh thực thích A Bạc, nàng một mặt không muốn khó xử hắn, mặt khác lại mong muốn hắn nghe thấy, hắn nhìn thấy, hắn cảm nhận thấy, muốn được hắn đồ dành. Vừa không muốn hắn lúc này xông vào, lại cũng trông đợi hắn đột nhiên xuất hiện, ôm nàng vào ngực, hảo hảo an ủi. Đáng tiếc, qua bức rèm xe, bóng lưng hắn vẫn vững vàng ở đó.

Giang Thu Ảnh âm thầm. Nàng còn chờ mong cái gì? Sự thật trước mắt, nàng là đơn phương!

A Bạc nếu biết nàng nghĩ như vậy, có lẽ sẽ cảm thấy oan uổng đến học máu. Hắn đang tu luyện a! Là vì ai mà hắn bỗng dưng phải bỏ chạy, ra ngoài liều mạng vận chuyển Thanh Tâm quyết? Loại công pháp này, một khi tiến hành, sẽ có nửa khắc tiến vào vô ngã, căn bản không thể phát giác ngoại giới đang phát sinh cái gì.

Trong xe, Giang Thu Ảnh đã lấy khăn lau đi nước mắt. Nàng có một ưu điểm, đó là rất lạc quan, không sa đà vào u buồn. Một khi nghĩ thông suốt, liền không tiếp tục dằn vặt bản thân, hay ngồi tự kỷ liếm miệng vết thương. Hắn không thích nàng, cũng không phải lỗi của hắn, càng không thể trách hắn. Ai nói ngươi thích một người, kẻ đó nhất định phải đáp lại đâu? Đã không thể cưỡng cầu, cần gì khiến đối phương khó xử?

Tiểu nha đầu vươn vai, khua khua tay, làm một vài động tác để kéo tâm trạng bản thân tốt lên. Nàng vói tay lấy một cái bọc nhỏ, bên trong là nam trang hắn chuẩn bị cho nàng.

A Bạc nói qua, Lãng thành phức tạp, long xà lẫn lộn, lại thêm Tây Cương Hợp Hoan Tông đối với nữ tử nhìn chăm chăm, nàng tốt nhất nên phần nam trang.

Giang Thu Ảnh lôi từ trong bọc ra nội y màu trắng, ngoại y xanh lam, ngoại sam xanh ngọc, kết hợp với ngọc bội màu vàng nhạt, âm thầm gật đầu. Ân, hẳn chọn đồ tốt lắm, màu sắc hợp với thiếu niên, kiểu dáng và chất liệu đều là bình thường, sẽ không khiến người chú ý. Thế nhưng, đây lại là cái gì?

Giang Thu Ảnh cầm trong tay một miếng vải thật dài màu trắng, ngơ ngác. Cái này, buộc trên đầu thì quá to, làm dây lưng lại không thanh mảnh, nếu không thì biết quấn vào đâu? Ách... chẳng lẽ là, làm khố? Cũng không đúng nha, làm khố thì quá dày, sẽ rất bí đó. Không biết A Bạc có hay không sử dụng cái dạng tương tự thế này. Nếu là có, nàng nhất định tìm cách khuyên nhủ hắn, không tốt cho sinh sản a...

Mồ nữ mãi mê suy nghĩ, không hề biết đến hai chữ xấu hổ, bất tri bất giác lầm bầm thành lời. Vừa đúng lúc A Bạc tỉnh lại, tức thì cảm thấy trời đầy quạ đen. Nha đầu này, nàng rốt cuộc như thế nào lớn lên? Một cô nương có thể mặt không đỏ sắc nói ra những lời như vậy?

Đến khi ngoảnh lại, nhìn rõ vật trong tay nàng, hắn cơ hồ muốn thổ huyết.

"Giang - Thu - Ảnh."

"A?"

"Cái đó, không - phải - khố."

"Ách... người nghe được? Ha ha, ta là nói giỡn nói giỡn..." - toát mồ hôi nha, giọng hắn thực đáng sợ.

"Cái đó, dùng - để - che - ngực."

"Ta biết ta biết... ặc, người vừa nói gì?"

Giang Thu Ảnh mặt nóng ran, hồng đến tận mang tai, hận không thể đào một lỗ để chui vào. Lão thiên a, rõ ràng trên tivi cũng có cái này nha, nàng lại còn không nghĩ tới? Ngu ngốc ngu ngốc, để cho hắn có cơ hội cười nhạo, quá là ngu ngốc mà! Nghĩ nghĩ, liền giơ tay lên, muốn tự cốc vào đầu.

"Muốn làm cái gì?" Bàn tay to lớn, ấm áp bắt được tay nàng.

"Ta..." - ngước mắt lên, không ngờ ần ần lệ quang.

A Bạc sững người, thập phần không ngờ, giọng nói không tự giác trở nên vô cùng ôn nhu: "Làm sao rồi? Có phải chưa từng phần nam trang? Ta giúp người cột tóc, như thế nào? Ân?"

Giang Thu Ảnh ngẩn ngơ. Hắn quả nhiên là sát thủ chuyên nghiệp, giết người cũng không cần đến guom đao! Ngọt ngào này, làm nàng muốn chết chìm bên trong!

Thấy nàng nhẹ gật đầu, hắn trong lòng vui vẻ, thật cẩn thận đi đến sau lưng gỡ tóc nàng. Tiểu nha đầu không thích cầu kỳ, chỉ cài hai cái kẹp nhỏ bằng bạc, tuy nhiên nếu đã giả nam thì cái gì cũng cần tháo ra. Tóc nàng rất mềm, quần quần lấy ngón tay hắn, chặt đến tận tim gan.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhắm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 27: LÃNG THÀNH LÃNG THÀNH

"Oa... Hùng vĩ thật nha!"

Giang Thu Ảnh trợn mắt hô to. Lãng thành không hồ là một trong tam đại thành trì của Triệu quốc, mặc dù đã nhìn qua vô số kiến trúc hiện đại, nhưng sự to lớn của nó vẫn làm nàng thật sâu rung động.

Lãng thành nằm tại vị trí khá đặc biệt, sau lưng là dãy Tử Minh đại mạch. Tử Minh sâm lâm trải dài gần ba mươi vạn dặm, tiếp giáp mười bảy quốc gia, hung hiểm dã thú vô số, lịch sử chép lại những nơi gần với thành trấn đều ít nhiều đã từng xảy ra nhân thú xung đột. Lãng thành cơ hồ mỗi năm đều có thú triều, tường thành tự nhiên so với những nơi khác được xây dựng cao hơn không ít.

Khi diện mạo của Lãng thành rơi vào trong mắt Giang Thu Ảnh, nàng lập tức sững người. Tòa thành này, cư nhiên toàn một màu đen!

Giang Thu Ảnh xuyên qua hơn nửa năm, đối với thế giới này cũng có một ít lý giải. Nơi đây không chuộng màu đen, nó được coi là biểu trưng cho hắc ám, cho tội ác, cho tử vong. Nhận thấy trong mắt tiểu nha đầu tràn ngập ngạc nhiên, A Bạc biết nàng luôn ngốc tại kinh thành, tất nhiên không thể hiểu được được đảo bên trong, bèn giải thích:

"Đó gọi là hắc thạch, dị thường rắn chắc. Một khối nhỏ đã nặng gần một trăm cân. Nếu dùng để xây thành, thập phần kiên cố."

"Là như vậy? Loại đá đó rất nặng sao? Một khối nhỏ... như thế nào được gọi là một khối nhỏ?"

"Ừm... đại khái... không sai biệt lắm khoảng một bàn tay đi."

"A?" - Giang Thu Ảnh tròn mắt, miệng mở lớn có thể nhét vừa một quả trứng vịt. "Người đây là đang nói giỡn? Một chút đá nếu đã nặng như vậy, thành này làm thế nào mà xây nên? Chẳng lẽ là do Tôn Ngộ Không phù phép mà thành?"

A Bạc tuy không hiểu Tôn Ngộ Không trong miệng nàng là gì, nhưng cũng lười để ý. Trên đường đi, hắn đã quen với việc nàng thỉnh thoảng lại phát ngôn kỳ quái.

"Năm đó để xây dựng nên Lăng thành, điều động nhân lực của mười hai quận, cùng với sáu mươi vạn quân đội, bảy vạn tù binh chiến tranh. Một lần này mất gần chín năm, khai thác toàn bộ mỏ hắc thạch, thu thập được ba ức bốn mươi tám vạn viên đá. Lại thêm hai mươi sáu năm để xây dựng. Đến hôm nay, đã từng từng gần một trăm năm."

Ghê như vậy? Giang Thu Ảnh âm thầm lè lưỡi, cũng không tiếp tục bình luận, đảo mắt quan sát.

Xe ngựa vào tới bên trong, không chỉ tường thành, đường lớn cũng là một màu đen, hẳn nhiên cũng được tạo nên từ hắc thạch. Các kiến trúc bên đường ngược lại đầy màu sắc, tạo nên một bức tranh toàn cảnh rực rỡ. Âm thanh huyền ảo, mùi thức ăn thoang thoảng, khuấy động sáu đôi trong bụng Giang Thu Ảnh.

"A Bạc, hảo đói bụng a..."

A Bạc nhướn mày: "Người vừa mới ăn hai cái bánh bao."

"Đó đã là chuyện một canh giờ trước rồi nha. Còn chuyện của canh giờ hiện tại chính là ta rất đói bụng, người lại không cho ta ăn. A Bạc vô lương tâm..."

A Bạc thờ dãi, hắn cũng chưa nói không cho nàng ăn, như thế nào đã lập tức trở thành kẻ không có lương tâm rồi? Chỉ là hiện tại, nếu không nhanh tìm khách điểm...

"Hức hức, đói chết ta, đói muốn chết, A Bạc muốn ta chết..."

Cũng không biết ai mới là vô lương tâm, một bộ dạng gục mặt xuống rên rỉ, căn bản là đang xát muối vào tim hắn.

Thôi, bỏ đi, đây chắc chắn là kiếp trước hắn thiếu nợ nàng. Mặc dù biết nàng chín phần là đang ăn vạ, nhưng nghe nàng cứ liên tục kêu chết nhue vậy, hắn không hiểu sao cảm thấy một cổ khăn trương, tay không tự chủ nắm thật chặt.

A Bạc đảo mắt, tay phải vẫn đang giữ cương, tay trái đã vuron ra. Bên phải cách đó không xa, đại thẩm to béo bỗng nghe bên tai văng vẳng lạ âm "ta mua một xiên, đắt tội!", cũng không biết là truyền âm nhập mật trên giang hồ, còn đang kinh hãi không thôi, đã nghe "chiu" một tiếng, một chút bạc vụn liền xuất hiện trước mặt. Bà dụi dụi mắt tưởng mình nhìn nhầm, lại cũng không để ý một cổ hấp lực kéo xiên thịt vừa mới nướng chín đi ra...

A Bạc thờ dãi. Sư phụ a, ta vốn không muốn sử dụng võ công như vậy. Người ở dưới đó, cũng đừng tức giận. Hoặc nếu người nổi giận, cũng phải tìm đến ta, trăm ngàn lần không nên hiện ra hù dọa nàng..

Giang Thu Ảnh đương nhiên không hay, bản thân vừa mới bỏ qua một màn đặc sắc. Nàng vốn không phải người vô lý. Chỉ là nếu đã biết hắn vô tình với mình, vậy nàng không cần khiến hắn khó xử, nhất định không thể lộ ra tâm ý của bản thân. Chỉ là... đói mặt với hắn hôm nay nàng có thêm một tầng ngại ngùng, một chút lúng túng, liền cường ngạnh ép buộc bản thân cư xử như trước. Mề neho đòi hỏi, vốn chỉ là một cách nguy trang mà thôi...

Đáng tiếc, vốn đã lưỡng tình tương duyệt, nên phải quần quýt thăm thiết. Lại vì nam nhân không biết cách thổ lộ, cứ nghĩ nữ nhân trời sinh nhạy cảm, nàng đương nhiên nhận ra. Cũng không hay đối phương suy nghĩ khác biệt, không thể dùng lễ thường mà áp đặt. Một cơ hội vĩnh kết, cứ thế bị oan ức bỏ qua.

Giang Thu Ảnh còn đang i ôi, chớp mắt đã thấy một mùi thơm phức. Ngẩng lên, thấy trước mặt là một xiên thịt nướng còn bốc khói, lập tức miệng hóa chữ O.

"Người... cái này... như thế nào..." - quá mức khó hiểu rồi, cũng không thấy hắn rời khỏi xe ngựa một giây nào, xiên thịt là từ đâu bay tới? Không lẽ hắn là David Copperfield?

"Mau ăn."

Không giải thích? Hừ! Ta cũng không cần biết, ai hiếm lạ khả năng của người! Ăn liền ăn, trong này cũng đâu có độc, không cần khách khí. Nghĩ rồi hung hăng cắn to một ngụm

A Bạc mỉm cười. Biểu tình trên mặt tiểu nha đầu luôn đặc sắc như vậy, hắn xem không chán.

Bất quá giờ còn không phải lúc ngắm nàng, việc khẩn cấp trước mắt là kiếm phòng trọ. Phải nhanh một chút, nếu là đến mai, sợ rằng một cái ghé cũng

không còn...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 28: CHUNG PHÒNG THỰC RA KHÔNG PHẢI CHUYỆN GÌ GHÊ GÓM

"Thế gian lắm chuyện kỳ lạ! Một tòa thành đen sì, cư nhiên hút khách đến như thế! Dịch vụ du lịch phát triển vậy mà chính quyền không đầu tư xây dựng thêm khách sạn, quả thực đần độn..."

Giang Thu Ánh bấu môi lẩm bẩm, bức mình biểu hiện rõ trên mặt. A Bạc võ công cao, tự nhiên nghe được rõ ràng, như cũ không hiểu lắm ngôn từ của nàng, nhưng ý tứ vẫn là nắm bắt được. Nghĩ lại, cũng đã quá ngo. Tiểu nha đầu lại thích ngủ trưa như vậy, lúc này tâm trạng tất nhiên không tốt.

Hắn ngoái đầu lại: "Mệt mỏi?"

"Không mệt..." - tiểu nha đầu bức bối. "Mà ta chính là rất rất mệt. Ở đây tại sao lại nhiều người đến trọ như vậy? Chúng ta đã hỏi qua tổng cộng mười chín cái khách điểm rồi nha. Thế nhưng một chỗ trống cũng không có!"

"Bởi vì, đêm mai là dạ đăng, mỗi năm chỉ có một lần."

"Dạ đăng? Ý tứ chính là, lễ hội thả đèn?"

"Người biết?" - A Bạc không hiểu sao có chút hụt hẫng. Dạ đăng là điểm đặc biệt của Lăng thành, mỗi năm chỉ có một lần, tại Triệu quốc là độc nhất vô nhị. Vốn tưởng nàng không biết, hắn còn cố tình không vội tiết lộ, lại tổn sức như vậy để tới kịp lúc, muốn đòi nàng niềm vui...

"Chưa từng nghe qua." Giang Thu Ánh lắc đầu. Nàng đứng là không biết, bắt quả hội thả đèn tại kiếp trước cũng không phải cái gì tân kỳ. "Ta dựa vào tên gọi, đoán đoán."

"Người không thích?" - giọng nói nam nhân hừng hờ, nội tâm lại âm thầm khẩn trương.

"Thích a! Có náo nhiệt, tại sao lại không thích? Bất quá..." - Giang Thu Ánh hăm hè. "Nếu đã là hàng năm đều có, như thế nào lại xây dựng ít khách điểm như vậy? Nếu muốn giới hạn người tham gia, ít nhất cũng nên có thông báo dán trên tường thành nha."

Giới hạn người tham gia? Một nàng nghĩ ra được!

A Bạc mỉm cười: "Không có chuyện đó. Có điều, lúc trước ta tới đây, cũng không đông như vậy. Lần này... Ân... ở đây có cái khách điểm, ta trước xuống hỏi thăm."

"Nhị vị khách quan muốn dùng bữa, hay là nghỉ lại?"

Hai người vừa đặt chân đến cửa, tiểu nhị đã chạy lại, híp mắt cười đón đả. Giang Thu Ánh bắt được lời nói của hắn, hai mắt sáng rỡ: "Chỗ các người còn phòng trọ sao?"

"Còn a." Tiểu nhị nhanh nhẩu gạt đầu. "Nhị vị may mắn! Bồn điểm lẽ ra hết phòng từ lâu, mới vừa rồi lại có khách nhân đột ngột rời khỏi, vừa vặn còn trống một phòng."

"Ách... một phòng?" Giang Thu Ánh tròn mắt. Bình tĩnh nha bình tĩnh nha! Nàng cảm thấy "bình bình bình" trong lòng ngực, tim đập mạnh như muốn thoát ra ngoài.

Tiểu nhị gãi gãi đầu: "Ta cũng biết như vậy không được riêng tư cho lắm. Bất quá nhị vị đều là nam tử, ở chung hẳn cũng không vấn đề gì! Đừng trách ta lắm chuyện, nhị vị nếu là không thuê, cũng không thể tìm được phòng ở chỗ khác."

"Người khẳng định?"

"Đương nhiên! Bồn điểm vững chân ở đây, làm sao một chút tin tức cũng không có? Từ lâu khách điểm ở Lăng thành này, đã sớm hết phòng từ lâu. Mới hôm qua có một đám nhân sĩ vô lâm vào thành, cũng đều phải thành thành thật thật tìm lão bá tánh xin nghỉ lại đây. Nhị vị, có thuê hay không, thỉnh quyết định nhanh một chút a."

A Bạc trầm ngâm. Lăng thành này hắn biết, từ lâu khách điểm số lượng kinh người, mỗi một lần dạ đăng, nhiều lắm cũng chỉ trụ hết sáu thành. Lần này, cư nhiên đông như vậy?

Liếc liếc sang Giang Thu Ảnh, hần trong lòng dâng lên một cổ áy náy. Là vì trước đây hần không để mấy dạng lễ hội này vào đầu, tự nhiên không cần lưu tâm. Đến khi nhớ ra, lại nghĩ đến sự phụ hần nói nữ nhân đều thích dạ đăng, hần mới gấp gấp ngày đêm không nghỉ chạy đến, thời gian vừa kịp, không nghĩ tới lại không tìm được nơi trọ lại. Một phòng đương nhiên không ổn, nàng tuy phần nam trang, nhưng trong xương cốt vẫn là nữ tử. Có nữ nhân nào không xem khuê dự danh tiết như mạng? Nếu là nàng liều chết không đồng ý...

“Thuê! Ai nói chúng ta không thuê? Đương nhiên phải thuê! Một phòng thì một phòng! Nam tử hán đại trượng phu, há lại đi so đo tiểu tiết? Hắc hắc, người nói có phải hay không?”

A Bạc còn đang trầm ngâm, đã nghe thấy Giang Thu Ảnh thanh âm chắc nịch, liền kinh ngạc. Nàng vậy mà đồng ý? Còn sáng khoái như thế? Nhìn nàng cười hắc hắc, tay đưa lên vỗ vỗ vai tiểu nhị, mặt hần lập tức đen lại. Tiểu nha đầu này, có biết thế nào gọi là nam nữ khác biệt? Nàng phần nam trang, thì liền nghĩ mình là nam nhân?

“Vị công tử này quả nhiên anh minh! Tới, tới! Phòng nhị vị trên lầu ba, ta đi trước dẫn đường.”

"Không cần. Tự chúng ta có thể đi." A Bạc không biết từ lúc nào đã đứng cạnh Giang Thu Ảnh, lạnh lùng liếc tiểu nhị, sát khí mơ hồ. Tiểu nhị cảm thấy sau lưng có thêm một tầng một tầng mồ hôi, lập tức phát lạnh, cười cười hai tiếng rồi nhanh chân chạy mất.

“Chung phòng, thật sự không có vấn đề?”

Giang Thu Ảnh trong lòng âm thầm hô to: Có vấn đề! Đương nhiên rất có vấn đề! Tình huống cầu huyết như vậy, muốn chọc sắc đảm của ta à? Không cần thận ta sẽ muốn một ngụm một ngụm ăn người!

Nhưng là ngoài mặt vịt chết không dám mạnh mẽ. Hơn nữa, hơi thở của hần nóng rực bên tai, nàng cơ hồ quên đi hô hấp. Giang Thu Ảnh mặt đỏ tía tai, đi nhanh về phía trước: "Đương nhiên không! Ngủ chung mà thôi, có cái gì hiếm lạ!"

Ngủ... ngủ chung? Lại còn, không hiếm lạ?

Tiểu sắc nữ trong đầu toàn bộ là những suy nghĩ nghiêm túc chưa thành niên, hồn nhiên không biết mình buột miệng nói ra là "ngủ chung", chứ không phải "chung phòng". Càng hồn nhiên không biết nam nhân đằng sau đã biến hình thành Hỏa Diệm Sơn, có tình lắm lắm: "Cũng đâu phải lần đầu..."

Không phải lần đầu? Không phải lần đầu?

Không - phải - lần - đầu???

A Bạc nháy mắt sát khí xung thiên. Nghĩ đến phía trước đã từng có nam nhân "ngủ - chung" với nàng, trong lòng hận không thể lột da hần ta.

A Bạc nắm tay, một chưởng đâm vào chiếc bàn bên cạnh, bàn gỗ thê nhưng không phát ra một âm thanh, trong khoảnh khắc vụn thành bụi phấn!

Xung quanh, một mảnh yên lặng! Khách nhân đang ăn, tất cả ngừng lại, ngốc trệ!

Ở đây đa phần nếu không phải người trong võ lâm, thì cũng ít nhiều tiếp xúc với nhân sĩ giang hồ, tự nhiên đối với võ công hiểu biết một hai.

Đánh nát một cái bàn, không khó! Một chưởng đánh nát, ngược lại khó vô cùng! Không những nội lực cực cao, yêu cầu độ khống chế cũng thập phần hà khắc. Nếu là một chưởng khiến bàn gỗ không một tiếng động liền vụn như bột, lại là cái dạng cảnh giới gì?

Thiên của ta a! Kê kia, rốt cuộc là quái vật phương nào?

A Bạc không thèm để ý đến ánh mắt chứng nhân. Hần co tay rồi lại nắm, nhấc chân lên lại đặt xuống, buồn bực cực kỳ, lại không có ai để phát tác. Đương nhiên, hần càng không thể phát tác lên đầu Giang Thu Ảnh, đành hậm hực đuổi theo nàng lên lầu.

Oan ức chính là, hần căn bản không rõ, tiểu nha đầu nói "không hiếm lạ", ý tứ là kiếp trước nam nữ chung phòng cũng gặp qua không ít. Còn "đâu phải lần đầu", lại là nàng tự trấn tĩnh bản thân. Trên đường đi, không phải đều một mình ở chung với hần đấy sao, có cái gì phải khấn trương như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: CHƯƠNG 29: THÌ RA LÀ DO CÓ MỸ NHÂN

Oa... Hảo đông nha!"

Giang Thu Ảnh ngủ một giấc thoải mái, tỉnh dậy đã là giờ Dậu, bụng réo ầm ầm. Không thấy A Bạc đâu, nàng cũng không dám ra ngoài một mình, liền tại lầu hai khách điểm chiếm một cái bàn nhỏ, gọi đảm ba món ăn, hứng trí bưng bưng nhìn náo nhiệt bên ngoài.

Khách điểm nằm gần sông nhỏ chảy trong nội thành, không xa về phía bên phải còn có tiểu cầu, ven bờ vài cây liễu rủ, phong cảnh thập phần tươi đẹp. Lúc này, trên cầu tãi tử giai nhân không ít, dưới sông vài cái thuyền hoa du ngoạn. Ngày đông lạnh giá lại vì thế mà có phần ấm áp.

Tiểu nhị bê lên một bình rượu nhỏ, nghe được câu này, vội vàng gạt đầu: “Phải a, Lăng thành năm nay du khách thập phần kinh người, bốn điểm cũng vất vả hơn không ít!”

“A? Nói như vậy, mọi năm không phải là thế này?” – Giang Thu Ảnh quay sang, hai mắt sáng lờ lờ, một bộ dạng hóng a hóng.

Tiểu nhị dĩ nhiên cũng là kẻ nhiều lời, thấy vị khách nhân này nồng đậm hứng thú, cũng muốn biểu hiện một phen:

“Cái này đương nhiên! Dạ đáng lần này thịnh danh cỡ nào, những năm trước căn bản không thể so sánh! Ta nghe nói, không những thanh niên tài tử và ba quận xung quanh thành, ngay cả nhân sĩ võ lâm cái gì thiếu hiệp cái gì du hiệp thậm chí cái gì hắc đạo cũng dồn về đây. Còn nghe nói...”

Tiểu nhị nhìn nhìn xung quanh, cúi đầu hạ thấp giọng: “... nghe nói, ngay cả vương tôn thế tử hào môn công tử kinh thành cũng có mặt không ít đâu!”

“Thật sự như vậy?” – Giang Thu Ảnh kinh dị. Tên này có nói quá hay không đây? Một cái lễ hội thả đèn, mà cũng kinh động nhiều người như vậy? Trong này có cái gì đặc biệt?

Tiểu nhị nhìn thấy thiếu niên trước mắt trên mặt tỏ rõ vẻ không tin tưởng, liền gạt đầu như giả vờ:

“Thiên chân vạn xác! Hắc hắc, cái này cũng không kỳ quái. Tam đại mỹ nhân đó nha... chắc chắn... nếu là ta cũng có thể một lần trông thấy các nàng...”

“Tam đại mỹ nhân? Nói nói nói, rốt cuộc là thế nào?”

“Ách, người không biết?” – Tiểu nhị kinh dị, không thể tin nổi nhìn Giang Thu Ảnh. Cũng chỉ nghĩ hán tử môn hộ nào đó chưa nhìn thấy qua khung cảnh náo nhiệt như vậy, không nghĩ tới hán cư nhiên không biết gì. Lại có nam nhân chưa nghe qua tin này?

“Người chưa nói, ta làm sao biết?”

“Hắc hắc, vậy ta nói ta nói. Nguyên là... thêm nữa còn có... sau đó... thế này thế này...”

Khi A Bạc quay về, đập vào mắt hán là cảnh Giang Thu Ảnh cùng gã tiểu nhị chụm đầu to nhỏ, nói nói cười cười, xem qua rất là hợp ý.

Chối mắt cực kỳ! Nàng hình như còn không có tươi cười như vậy với hán!

Giang Thu Ảnh giây trước còn không thấy gì, giây sau trước mắt thình lình xuất hiện một nam nhân. A Bạc tốc độ như tia chớp, vừa vọt ngồi vào giữa nàng và tiểu nhị, ung dung quay sang một bên nói với gã: “Lấy cho ta bát đĩa.”

Tiểu nhị hô vang, vội vàng chạy xuống.

Giang Thu Ảnh ngờ ngẩn. A Bạc thường xuyên ẩn hiện đột ngột, nàng đã sớm luyện thành thói quen, nhưng đôi khi vẫn không khỏi mơ tưởng. Sát thủ cổ đại, đều có tốc độ như vậy? Võ công thật sự lợi hại như trong truyền thuyết? Nếu là nàng muốn học...

A! Nếu là nàng mặt dày bám lấy hán, một mực muốn hán dạy võ công, nếu không liền vô sỉ không trả lại Tuyệt Sát Lệnh đây? Nếu nàng đủ dũng khí mở miệng, hán liệu sẽ đồng ý? Nếu nàng bên hán nhiều thêm vài ba năm... nếu là...

Ách. Hán đang làm cái gì?

Giang Thu Ảnh trợn mắt nhìn hán cầm lấy cái bát của nàng, đôi đũa của nàng, thân nhiên gấp thức ăn, bỏ vào miệng. Là đũa của nàng nha! Mới vừa rồi nàng nghe tiểu nhị nói đến hăng say, còn thật lâu ngậm ngậm...

“Người... người... tiểu nhị đã chạy đi lấy đồ... người... đó là của ta...” – tiểu nha đầu bị chấn kinh đến mặt đỏ tía tai, lắp ba lắp bắp.

“Hán quá lâu! Ta đói!” – nam nhân nào đó ung dung trả lời, lại tiếp tục thân nhiên gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, cố tình mút mút đầu đũa. “Ừm, hương vị không sai, mặn ngọt vừa đủ!”

“Công tử, đồ của ngài đây.” – Tiểu nhị lúc này mới chạy lên.

“Ừm, đưa cho hán.” A Bạc chỉ tay vào Giang Thu Ảnh vẫn còn phần nam trang. Lại tiếp tục bỏ thêm một miếng thịt vào miệng. Cảm giác được tiểu nha đầu bên cạnh tung quần, trong lòng đắc ý dào dạt, không nhin nổi liếc nàng một cái.

Di! Cư nhiên còn dám uống rượu?

Mồ nam nhân tiếp tục cầm lấy cái chén Giang Thu Ảnh đang dùng, tự rót một chút rượu, một lần nữa đưa lên miệng. Ngoài mặt khen hai chữ rượu ngon, trong lòng lại bùng lửa giận. Nha đầu chết tiệt! Người ta đưa lên liệ tửu, nàng cũng dám uống!

Giang Thu Ảnh ngờ ngẩn, hoàn toàn không hiểu nổi cảnh tượng trước mắt.

Hắn, không phải là vô tình với nàng? Như thế nào cứ có cảm giác không đúng...

Nhưng nếu là hắn cũng đối nàng có ý, làm sao lại luôn thản nhiên dửng dưng?

Ày, không nghĩ nữa không nghĩ nữa. Nghĩ nhiều sẽ đau đầu, đau đầu thì khổ thân. Nàng lại không muốn khổ nha...

Về phần tình cảm với hắn, đã quyết định tốt lắm. Mới vừa rồi tỉnh dậy, không nhìn thấy hắn, trong lòng Giang Thu Ảnh hoang mang, chông chênh vô cùng. Lập tức nhận ra bản thân thập phần quyến luyến A Bạc, một khắc cũng không muốn rời.

Nếu đã là vậy, cần gì đắn đo? Nàng hảo ngu ngốc! Cứ mãi lo được lo mất, sợ hắn không đáp lại, sợ phải thất vọng, sợ đủ mọi thứ, cuối cùng ngay cả dũng khí biểu lộ tâm ý của mình cũng không có. Giờ nghĩ lại, có cái gì đáng sợ hơn là không còn được thấy hắn?

Giang Thu Ảnh vẫn là người quyết đoán. Lúc trước lẩn quẩn, vòng vo trốn tránh, cũng bởi lần đầu rung động, tự nhiên choáng ngợp đến khó suy nghĩ. Nếu giờ đã thông suốt, cũng không tiếp tục tìm lý do bao biện cho mình.

Phải rồi, hắn có một chút thích nàng vậy liền hoàn hảo! Hoặc cho dù không có thì đã làm sao? Hiện tại không có, cũng không nhất định về sau không có. Thời gian, nàng có. Quan trọng hơn là, mặt dày, nàng cũng có!

Hắn, chạy không thoát!

Tốt lắm, cứ quyết định như vậy. Trước tìm cách kéo dài thời gian, thuận thế tấn công. Tấn công không được, chuyển sang quyến rũ. Nếu quyến rũ không xong, vậy trực tiếp thiết kế, rồi bắt hắn chịu trách nhiệm. Một năm chưa được, vậy dây dưa mười năm, cũng không tin hắn trốn được.

Ừ, cứ thế mà làm

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: CHƯƠNG 30: MƯỢN RƯỢU LÀM CÀN

Bữa ăn diễn ra trong im lặng kỳ dị.

A Bạc ngẩng đầu tùy tiện gấp, trên môi duy trì một độ cong. Giang Thu Ảnh cúi mặt cặm cùi nhai, đầu óc từng chút từng chút chao đảo choáng váng.

Ờ... không lẽ, muốn say rồi?

Không phải nói tửu lượng tốt đơn giản chỉ dựa vào tinh thần sao? Thế nào nàng nguyên vẹn linh hồn xuyên qua, tửu lượng lại trở nên tệ hại như vậy? Vừa rồi, nàng bắt quá uống hơn hai chén. Nếu là trước kia, thì còn chưa ăn thua đâu...

Ừm, nàng cần ra ngoài kiểm chút không khí. Ngồi ở đây cạnh hắn, tay chân luống cuống, đầu óc trì trệ, nguyên bản say rượu lại thêm say người, rất là không tốt!

Giang Thu Ảnh chống bàn đứng lên, không ngờ lại loạng choạng muốn ngã.

A Bạc còn chưa kịp suy nghĩ, một tay đã vuron ra, kịp thời tóm được nàng. Hắn có chút dờ khóc dờ cười. Tiểu nha đầu hậu đậu này, một ngày trôi qua nàng nếu không té ngã cũng đụng đầu, không vấp phải bàn cũng đá nhầm ghế. Hắn không biết từ khi nào đã hình thành một cái phản xạ, tinh thần tập trung mười phần cao độ, chăm chăm chực đỡ nàng.

Nghe nói, Giang phủ không thiếu tiền. Nhất là nàng, hàng năm cũng được Hoàng thượng ban cho không ít. Mai này nếu là thất nghiệp, hắn có nên hay không tìm tới xin một chức hộ vệ kiêm bảo mẫu cho nàng..

Đương nhiên, kiêm luôn nam nhân của nàng, cái này không cần bàn cãi!

"Muốn làm cái gì?"

"Ờ... ta... muốn ra ngoài... ừc... đi dạo..."

Say?

A Bạc sầm mặt. Quả nhiên...

Giang Thu Ảnh gục đầu vào cánh tay hắn, rất an tâm, cũng rất là thoải mái, ngoài miệng thì vẫn lèm bèm: "Người... ờ... có đi hay không?"

Đề nàng ra ngoài trong tình trạng này? Gặp quý đi thôi!

"Không đi." - A Bạc lạnh thanh, trong giọng nói kiềm chế lửa giận.

Nếu là lúc bình thường, Giang Thu Ảnh sẽ chột dạ mà im. Nhưng là kẻ say không nói lý lẽ, nàng bấu môi, hất tay hất ra, vùng vằng:

"Không đi? Không đi thì không đi, ai cần? Minh ta ra ngoài tốt lắm, tùy tiện tìm một kẻ nào đó đi cùng..."

sweat: Suy nghĩ rất đơn giản, chính là tìm một kẻ nào đó dẫn đường. Vừa rồi nàng nghe tiểu nhị nói, ở Lăng thành dạ đăng lần này có tam đại mỹ nhân. Các nàng chính là nguyên nhân kéo theo nhiều nam tử tụ tập ở đây như vậy. Quan trọng hơn là, hai trong số ba nàng nghe nói hiện tại muốn lộ diện nha, nàng rất muốn đi xem đấy.

Là vậy... nhưng khi vào tai nam nhân nào đó, thì lại thành một tầng ý tứ khác.

"Người dám?" A Bạc lửa giận bùng lên. Nàng cư nhiên dám nói muốn đi tìm nam nhân khác?

Sát khí không kiềm chế được ầm ầm phóng thích đi ra. Dạ Lâu huấn luyện đều là huyết luyện. Kẻ có thể trong năm năm đi từ Thanh Đồng sát thủ tới tân nhiệm Lâu chủ, không cần nói cũng biết trải qua bao nhiêu tàn khốc. A Bạc lúc này sát khí cuộn cuộn, lấy khách điểm nơi này làm trung tâm, bán kính trăm mét xung quanh không ít người giật mình.

Có vài nhân sĩ giang hồ đang tụ tập trò chuyện, thanh âm đột nhiên dừng lại, tay đặt lên chuôi kiếm, tất cả bật dậy nhìn quanh.

Có người đang ngồi chơi cờ giờ tiếp kiến giai nhân, lúc này nhú mày, âm thầm vận nội công vào viên cờ trong tay, mười phần ngưng trọng.

Có công tử đang ngồi thuyền hoa, tay cầm rượu khựng lại đôi chút, rồi lại thần nhiên đùa giỡn mỹ nhân, nhưng thật ra sẵn sàng cầm lấy cây quạt có gắn ám khí bất cứ lúc nào.

Có thiếu hiệp tâm ôn hào khí, sau lưng ón lạnh, lại cho rằng xung quanh có ma đầu nào tùy tiện giết người, liền nén sợ hãi, rút ra bảo đao, quyết đi tìm kẻ thù ác để bảo toàn võ lâm công đạo.

Có gã ăn mày bưng bưng khí thế, hẳn là phụ cận có vị đại nhân nào đó. Nếu có thể tìm được người này cầu xin nương tựa, lo gì còn bị đám người tự xưng là võ lâm chính phái đuổi giết...

Bản thân A Bạc cũng giật mình kinh hãi. Hấn luyện Thanh Tâm quyết đã lâu, đối với phương diện ẩn giấu cảm xúc, tương đối có thành tựu. Ngoại nhân nhìn thấy, luôn là một hấn thanh lãnh dừng dừng. Như thế nào cứ đụng phải nàng, bao nhiêu phòng tuyến đều tự động tan rã.

Hấn đương nhiên biết sát khí của mình có bao nhiêu đáng sợ. Sợ dọa đến nàng, A Bạc vội vàng cường chế thu hồi, thiếu một chút nữa liền nội thương. Đan điền ản ản một cỗ đau nhức, nhưng hấn không quan tâm, một mực lo lắng cho nàng.

Không nghĩ tới, tiểu nha đầu một chút cũng không cảm nhận được, còn hung hăng nhìn hấn: "Người trùng cái gì trùng? Còn nói dám không dám? Bỏ cô nương bây giờ muốn đi, người tránh ra!"

Nói rồi dùng sức hất tay hấn ra.

Giang Thu Ảnh có một cái tật xấu, không say liền thôi, nếu là say rồi sẽ ngang ngược gàn dở vô cùng, so với lúc bình thường cơ hồ là hai người khác biệt. Nàng thật sự dùng lực đẩy hấn, không nghĩ tới mất đi điểm tựa lại ngã ngửa, chưa kịp tiếp đất lại đã thấy mình nằm gọn trong ngực hấn.

Mồ nữ gục đầu, hít hít, trong mũi tràn đầy mùi hương thuộc về hấn, trong lòng đột nhiên thả lỏng, lại bỗng dung một cỗ ám ức không sao hiểu nổi xông tới, liền không để ý đến hình tượng, túm áo hấn méo mào:

"Ô ô ô.... người ăn hiếp ta... ô ô..."

A Bạc đầy đầu hắc tuyến. Hấn có sao? Là hấn ăn hiếp nàng, hay nàng đang không lương tâm chèn ép hấn?

"Ô ô ô... người ta muốn ra ngoài... ta không cần người... ô ô ô..."

Không cần hấn? Vậy ai đang sống chết túm lấy áo hấn đây? Còn vô cùng không thương tiếc chà chà lên, trước ngực hấn một mảnh ươn ướt, phân không rõ là nước mắt hay là cái gì...

A Bạc thở dài. Nàng, quả nhiên là trời sinh khắc hấn!

Hấn cúi đầu, vòng tay ôm lấy nàng, vác lên vai, thẳng tiến cầu thang, ý định mang nàng về phòng.

"Người... thả ta... thả ta... Không thả? Ta đánh chết người... đâm chết người..." - miệng nói, tay đâm lung tung vào lưng hấn - "...khốn kiếp! Người điểm huyết ta? Thả! Ta muốn ra ngoài... ta muốn tìm kẻ khác để... ư ư..."

A Bạc chết tiệt! Đã điểm hoạt huyết, còn dám điểm cả huyết cam của nàng?

Không thể động, cũng không thể nói, Giang Thu Ảnh rút cuộc như một con cá ướp lạnh, bị A Bạc không nói hai lời vác về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: CHƯƠNG 31 : MUỐN NGẮM, VẬY CHỈ NGẮM MÌNH TA

A Bạc vác Giang Thu Ảnh về phòng, đặt nàng lên ghế, thầm nghĩ có nên dùng Thanh Tâm quyết độ cho nàng. Ừm, hẳn là có thể giải rượu.

Nếu là nhân sĩ võ lâm nghe được ý định này của hắn, nhất định sẽ hô to hoang đường chỉ cực. Mà nếu đệ tử Từ Hàng Tịnh Trai vô tình biết đến, nhất định sẽ tức đến hộc máu, đánh tới khi ta sống người chết để rửa nhục. Đường đường tuyệt kỹ trấn phái của các nàng, cư nhiên luân lạc tới mức trở thành vật dẫn giải rượu?

Đương nhiên, đối với A Bạc, này lại đã là cái gì? Trên đường đi, hắn vô lối sử dụng võ công, còn ít hay sao?

Nàng kêu say xe ngựa. Mặc dù không rõ thế nào là say xe, nhưng nhìn khuôn mặt bầu bĩnh tái nhợt, nhìn nàng cúi người nôn không ngừng, hắn không đành lòng. Từ đó, một tay cầm cương, một tay vận nội lực, kinh khí bao bọc thân xe, tức thì giảm thiểu xóc nảy. Ba tháng qua, trời biết hắn có bao nhiêu mệt mỏi!

Nàng kêu sợ lạnh, hắn kiếm tiểu lò cho nàng. Nha đầu vô tâm, cũng không thắc mắc những khi không gặp thành trấn, hắn đi đâu kiếm than? Đó đều là đá ven đường, là hắn dùng nội lực làm nóng rực, bỏ vào trong lò. Mỗi một lần, đều mất trọn một đêm, sau đó là liều mạng điều tức. Tiêu hao trong đó, không cần phải nói! Tuy nhiên, cũng không nhất định phải kể cho nàng.

Khác với những nữ nhân hắn từng biết, nàng luôn xuyên thật dày, đem bản thân bọc lại tròn vo, như một con gấu trắng. Nàng nói, trước đây thường ốm vặt, đường xa như vậy, phòng cảm lạnh vẫn hơn. Hắn đau lòng, từ đó hàng đêm đều điểm huyệt ngủ của nàng, lại vận dụng Thanh Tâm quyết, tỉ mỉ theo lộ tuyến kinh mạch của nàng, lập lại vài chu thiên...

Tiểu nha đầu mấy ngày trước còn hờn tự đắc, nghĩ rằng sức khỏe lần này tốt lắm. Cũng không biết, sư phụ trước khi lâm chung truyền cho hắn sáu mươi năm công lực quý báu, hắn không công đem một phần ba chuyển qua người nàng. Đương nhiên, cái này cũng không nhất định phải nói cho nàng.

...

Giang Thu Ảnh vừa mới được giải huyệt, lập tức lâm loạn:

"Thối A Bạc! A Bạc chết tiệt! Ta muốn ra ngoài, ta muốn ra ngoài a..."

Hết cách với nàng! Nàng tay chân khua loạn, nếu là hắn cố tình vận Thanh Tâm quyết cho nàng, hại nhiều hơn lợi.

Tốt nhất, cứ kệ nàng. Nàng nói, hắn giả điếc. Nàng đánh, hắn mặc thêm áo, tránh cho nàng đau tay. Nàng quậy một hồi sẽ mệt, phải ngủ. Đến lúc đó, hắn thu thập tàn cuộc là được.

Dù sao, có hắn ở đây, nàng tuyệt đối an toàn!

Bất quá, lần này A Bạc đã đánh giá thấp khả năng nổi loạn của Giang Thu Ảnh.

"Chết tiệt! Người dùng cái gì chốt cửa? Tại sao lại chặt như vậy? Mở ra! Mở ra a..." - miệng la hét, tay đập cửa ầm ầm. "Ui da..."

"..." Tim A Bạc thót một cái, liếc mắt liền biết tiểu nha đầu đau tay. Hắn suy thì lao đến, cố gắng lắm mới kiềm chế được, lại ngồi thản nhiên xem sách. Tiểu quậy phá, cũng cần cho nàng ăn một chút thiệt thòi.

"Ô ô... đau quá... đau chết ta... chảy máu rồi..." - mỗ nữ phát huy thiên tính ăn vạ.

"..."

"Ô ô... máu đen nha... cánh cửa có độc... hự..." - ăn vạ không xong thì giả chết, nha đầu không tìm không phải ngồi thụt xuống.

"Cái gì? A Bạc mặt xanh mét, lác mình một cái, xuất hiện bên cạnh Giang Thu Ảnh, vội vã cầm lấy tay nàng, còn thực sự không nghĩ ngợi nhét vào miệng nàng một viên đan dược.

Máu ở chỗ nào?

A Bạc không biết nên khóc hay nên cười. Quả nhiên, quan tâm quá tất loạn. Hấn thế nhưng quá sợ hãi mà không kịp suy nghĩ!

"Ặc... khụ khụ... người vừa cho ta ăn cái gì? Ô ô ô... A Bạc thật độc ác, còn bắt ta nuốt độc dược... ô ô ô..."

A Bạc không nghĩ ngờ, có ngày nàng khiến hấn tức chết!

Viên đan dược đó, là Tục Mệnh đan, cái tử hoàn sinh cũng có thể, tuyệt đối là bảo vật khiến người điên cuồng. Năm đó vì tranh đoạt, hấn suýt nữa vẫn lạc. Từ đó đến giờ đều coi là vật bảo mệnh, vừa rồi không một tia do dự cấp nàng, lại bị nói là độc dược...

Nói đến độc dược, hấn đôi khi còn thật sự nghĩ, chính mình mới bị nàng hạ độc đấy...

Kiếp trước hấn rút cuộc nợ nàng cái gì? Rõ ràng tức đến nghiêng răng, lại vẫn chạy đi lấy nước cho nàng.

"Uống! Nuốt vào! Cẩn thận nghẹn..."

"Ô ô... đáng nha... rút cuộc là độc dược gì... ô ô... ta sắp chết, ước nguyện cuối cùng là muốn ra ngoài, người cũng không cho... ô ô..."

Lại nữa!

A Bạc trán nổi gân xanh. Hấn nghĩ không ra, vì cái gì nàng cứ một mực muốn ra ngoài? Chẳng lẽ, thật sự vì một nam nhân khác? Hôm nay Lăng thành nhiều thanh niên tài tuấn như vậy... Nhưng cả hai mới vừa đến, nếu nàng gặp được nam nhân khác, chỉ có thể là khi nãy hấn ra ngoài...

Hừ! Một lát nàng ngủ, hấn sẽ hảo hảo tra. Nếu tìm được rồi, tru di cả nhà, gà chó không tha!

"Không cho đi."

"Oa oa... ta muốn ngắm mỹ nhân, muốn ngắm mỹ nhân..."

"Ngắm mỹ nhân?" A Bạc cau mày. Chuyện này là thế nào?

"Không phải nói có đại mỹ nhân hiển lộ? Ta muốn đi xem, ta muốn đi xem... ô ô..."

"..." Thật sự hiểu lầm nàng? "Đúng là ra ngoài chỉ vì ngắm mỹ nhân?"

"Hỏi thừa! Mỹ nhân không ngắm, còn ngắm cái gì? Nga. Nếu là có mỹ nam, cũng nhất định phải hảo hảo xem..."

"Giang - Thu - Ảnh"

"Ta không điếc. Người lớn tiếng như vậy làm cái gì?"

Thật thua nàng. Đánh nàng không thể, người đau sẽ là hấn. Mắng nàng, nàng lúc này sợ sao?

Nam nhân chột cong cong khóe môi, cười tà mị. "Muốn ngắm mỹ nam? Ta cho nàng ngắm là được."

Nói rồi đột ngột vung tay, lớp mặt nạ da người rơi ra, để lộ ra ngoài khuôn mặt mị hoặc chứng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: CHƯƠNG 32 : ĐẬU HŨ ĐÃ ĂN, NGON NGỌT ĐÃ UỐNG. NÀNG CÒN MUỐN CHẠY?

Thuở bé, có một năm được ba ba dẫn đi xem pháo hoa. Khi đó, Giang Thu Ảnh còn chưa biết cái gì là pháo hoa. Nàng còn nhớ, cái cảm giác đầy ngạc nhiên đến choáng ngợp khi phút đầu tiên nhìn thấy bầu trời rực rỡ sắc màu ấy. Sau này, cho dù có thêm bao nhiêu lần, cho dù pháo hoa có đẹp hơn ngày đó bao nhiêu lần, nàng cũng không tìm lại được cảm giác ban đầu kỳ diệu ấy.

Mà lúc này...

Giang Thu Ảnh ngẩn ngơ, lại cảm giác như có muôn ngàn pháo hoa nổ rộ. Trong lồng ngực, trái tim non nớt đập vang những tiếng dội của cảm xúc tình khô. Trong một thoáng, phần không rõ là say là tỉnh, là thực là mộng, là chân là huyền. Trước mắt nàng, chỉ đọng một hình ảnh duy nhất.

Giương mặt ấy, đôi mắt ấy. Nam nhân ấy.

Đột nhiên, hắn cười.

Giang Thu Ảnh ngẩn ngơ. Có lẽ, nàng đúng là sắc nữ chính hiệu. Kiếp trước, từng ngắm vô số minh tinh. Kiếp này, gặp qua một vài cổ đại mỹ nam. Lại chưa từng bị kích thích lớn như vậy về thị giác. Nam nhân trước mặt, mỹ đến yêu nghiệt. Lần đầu nhìn hắn, tựa như lần đầu nhìn thấy pháo hoa năm ấy...

A Bạc hiển nhiên cao hứng, khoe môi cong cong, trong mắt tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

"Vừa ý?"

Sắc nữ gật đầu như giả vờ.

"Còn muốn ra ngoài tìm nam nhân?"

"Không muốn." - lắc đầu như trống bỏi. "Ở đây có cái tốt nhất rồi a."

Nam nhân cười càng sâu, tay trái vươn ra, chạm vào mặt tiểu nha đầu, không một chút ngại bẩn, lau lau nước dãi bên khóe miệng nàng. Mười tám năm làm người, giọng hắn chưa từng như vậy ôn nhu.

"Nếu là không muốn, vậy... suốt đời ở bên cạnh ta, có được hay không?"

Ngoài ý muốn chính là, Giang Thu Ảnh không đồng ý ngay, mà còn nghiêng đầu suy nghĩ.

A Bạc sốt ruột: "Có thể ngắm ta hàng ngày."

"Có thể ăn đậu hũ sao?"

Nam nhân cơ mặt co gập. Nàng, thật biết kiếm tiện nghi! Tuy nhiên cái này không sao. Đậu hũ của hắn, tất nhiên mình nàng được ăn.

"Có thể."

"Người đang dụ ta?" mỡ nữ nghiêng đầu. "Ta mới không ngu như vậy."

"..." A Bạc khóe môi rút rút. Nàng rất thông minh sao?

"Không được nha. Không đồng ý với người."

"Vì cái gì?"

"Ta... còn phải thành thân nha, đương nhiên không ở bên cạnh người mãi được."

Cái gì?

A Bạc cảm thấy mình sắp nổi điên!

Nha đầu này, rốt cuộc nàng có phải nữ nhân không? Chính xác phải hỏi, nàng có bình thường hay không?

Tay cũng đã nắm. Ôm cũng đã ôm. Cô nam quả nữ vài ngày ở chung phòng. Nàng lại còn nghĩ muốn gả cho nam nhân khác?

Hắn nắm chặt tay, cơ hồ gầm lên: "Ta không cho phép bất kỳ kẻ nào thú nàng!"

"Vì sao?"

"Nàng, chỉ có thể gả cho ta."

"Ách... cái này, hôn sự của ta Giang lão bà bà quyết định đấy."

"Ta đến cửa cầu hôn, không tin bà ta dám nói không."

"Ừm, vậy à? Coi như qua cửa bà bà, ta cũng không đồng ý."

"Lần này lại là nguyên do gì?" A Bạc nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ta đã có người trong lòng nha... ta chỉ muốn gả cho hắn." Giang Thu Ảnh thập phần dứt khoát.

A Bạc cảm thấy trong lòng rét lạnh.

Thật ra, hắn đã sớm biết. Mỗi một lần nghĩ đến việc trong lòng nàng có người ái mộ, hắn đều hòa khí bưng bưng. Từng vô số lần hắn tưởng tượng, nếu là nàng ở trước mặt hắn nói nàng yêu kẻ khác, trong lòng hắn sẽ là cái tư vị gì.

Hôm nay, hắn đã biết rồi.

Hóa ra, không có tức giận, không có phẫn nộ. Chỉ có một loại cảm giác trống rỗng. Và đau đớn. A Bạc thất lạc, cảm thấy mất đi một cái gì mà chính hắn cũng không rõ.

Là trái tim sao?

Hoặc giả, là niềm hy vọng của hắn.

Kẻ đó, là ai?"

A Bạc thanh âm khàn khàn, trong giọng nói có một chút run rẩy không thể kiềm chế. Hắn, mặc dù tuyệt không muốn nghe câu trả lời của nàng, lại vẫn không nhịn được muốn hỏi.

"Hắn?" Giang Thu Ảnh đột nhiên ngây ngốc cười, mắt mơ màng, "Là nam nhân tốt nhất trên đời!"

A Bạc sững sờ nhìn nàng, tim như bị ai đó bóp chặt.

Tiểu nha đầu lúc này tỏa ra một thứ ánh sáng nhu hòa mà thuần khiết. Nàng cười đến ngọt ngào, hiển nhiên trong suy nghĩ tràn ngập hình ảnh ý trung nhân. Gương mặt bầu bĩnh hắn yêu, xuất hiện một tia ửng đỏ, có hương vị e ấp của thiếu nữ, tình khôi mà quyến rũ.

Hắn vô thức đưa tay, nghĩ muốn chạm vào gò má như hoa đào kia, rồi lại ép buộc bản thân từ bỏ.

Nàng ngồi ở đây, nhưng tâm lại bên người khác. Nụ cười này, ánh mắt này, phong thái này, vốn là dành cho kẻ kia. Hắn, có tư cách gì đi xâm phạm?

Lần đầu tiên, hắn có cảm giác bất lực.

Hắn không thiếu phương pháp có được nàng. Nhưng nếu là ép buộc, hắn không muốn, càng không nỡ.

Buông nàng? Hắn không cam lòng! Chỉ cần nghĩ đến tương lai, nếu có một ngày không được thấy nàng, hắn cơ hồ muốn nổi điên!

Giang Thu Ảnh ngừng một lát, phồng má tròn mắt, bĩu môi bỏ sung: "Cũng là kẻ đáng ghét nhất trên đời này."

"Có ý tứ gì? Người không phải yêu hắn sao?" Nếu đã yêu, vì sao nàng lại nói người kia như vậy?

"Ta đương nhiên thích hắn... ta thích hắn đến phát điên... Ô ô... :hixhix: hắn lại thường xuyên bắt nạt ta..."

"..." A Bạc trán nổi gân xanh. Lại có kẻ dám khi dễ tiểu nha đầu của hắn? "Ta giết hắn, giúp người xả giận, có được hay không?"

"Không, không thể! Nếu là hắn bị giết, ta liều mạng cũng phải thay hắn báo thù... ô ô... nếu không có hắn, ta cũng không biết ta sẽ thế nào..."

"..." Sâu nặng như vậy? Nàng thực sự yêu kẻ kia đến thế?

Vậy hắn đâu? Hắn yêu nàng đến như vậy, trong lòng nàng hắn có một chỗ nào?

"Ô ô ô... quan trọng nhất là, ta cũng không biết hắn có hay không thích ta..."

"..."

"Ô ô... ta còn muốn quyến rũ hắn đấy! nhưng nếu hắn chê ta xấu, chê ta thân hình không hấp dẫn, ta lại phải làm thế nào... ô ô ô... ta thật khổ nha..."

Khô? Nàng cũng dám trước mặt hắn than khổ! Có biết hay không, hắn ngay cả cảm giác muốn chết đi đều có. Đau đến xé tâm gan, lại như cũ không đành lòng nhìn nàng khóc, ôm vào lòng dỗ dành:

"Không có. Trong mắt ta, không nữ nhân nào có thể so sánh với người!"

"Thật sự?"

Giang Thu Ảnh ngẩng đầu lên. Ở tư thế này, gương mặt nàng kề sát hắn, hơi thở của nàng quanh quẩn bên chóp mũi hắn.

A Bạc nghe trong đầu "Oành" một tiếng, mọi phòng tuyến đều bị đập vỡ, lý trí hoàn toàn bị cảm xúc lấn át, không thể kiềm chế, rốt cuộc nhanh như chớp cúi xuống hôn nàng.

Giang Thu Ảnh còn đang ngơ ngẩn, trên môi đã truyền đến một trận nóng bỏng. Nàng toàn thân cứng đờ, tay chân không thể động đậy.

A Bạc trần trọc hôn nàng, quyến luyến không muốn rời, thầm nghĩ muốn thời khắc này kéo ra vô tận. Nhưng dục hỏa bên dưới đã nhen nhúm, độc trong cơ thể hắn chưa hoàn toàn bị phá giải. Tuy rằng vạn phần không muốn, nhưng vẫn biết nặng nề đòi đi mỗi nàng.

Thình lình, tiểu nha đầu "ôa" lên một tiếng. Nàng khóc đến thê thảm, còn lao vào đánh hắn.

"Ảnh nhi... đừng đánh nữa, tay nàng sẽ bị thương..." A Bạc đau lòng. Nàng nức nở đến đâu, hắn thương tâm tới đó.

"Ta đánh chết ngươi, ta nhất định phải đánh chết ngươi... a a... đó là nụ hôn đầu của ta... ta đánh chết ngươi đồ khốn kiếp... ô ô ô... ta vốn là dành cho hắn... ô ô ô... vốn là của A Bạc..."

Nàng... A Bạc ngơ ngẩn, hoàn toàn ngây ngốc!

Nàng mới vừa nói cái gì? Là nhắc đến hắn, có phải hay không?

"Ảnh nhi... nàng vừa mới nói, A Bạc?" Lão thiên chứng giám, hắn chưa từng khấn trương như vậy!

"Đương nhiên là A Bạc của ta... ô ô ô... ta còn muốn đêm mai sẽ quyến rũ hắn đâu... ngươi là tên khốn kiếp... bản, thực bản!" tiểu nha đầu vừa hô khóc, vừa lấy tay chà thật mạnh lên môi, ý đồ làm biến mất dấu vết của hắn.

"Chậm đã... người nàng yêu, không phải là Dung Cảnh?"

"Cái gì Dung cái gì Cảnh? Đó là tên chó má nào? Ta chỉ biết mỗi A Bạc của ta thôi... ô ô ô... A Bạc, ngươi ở đâu... có kẻ phi lễ ta a... ô ô ô..."

A Bạc :secret: : "VẬY, ta là ai?"

"Ngươi không nói, ta làm sao mà biết? Tránh! Ta muốn đi tìm A Bạc của ta... ô ô ô... A Bạc..."

A Bạc ngơ ngẩn cả người, đột nhiên cười to. Tiếng cười này, phát ra từ phế phủ, làm gương mặt hắn trở nên chói lòa, khiến Giang Thu Ảnh đang nháo cũng phải ngẩn ra nhìn không rời nổi mắt.

Nói chuyện cùng nàng, quả nhiên vất vả hơn đi ma luyện!

Ít nhất, lúc ma luyện, hắn trong mọi tình huống vẫn bảo trì bình tĩnh. Mà trước nàng, bao nhiêu cũng không đủ dùng.

Nàng, thật biết cách đẩy dọa hắn!

Bất quá, thế lại có sao? Nghe được câu nói kia của nàng, biết được tâm ý của nàng, dù là bất hắn phải làm như thế nào, cũng tuyệt đối xứng đáng.

Tiểu ngu ngốc, cư nhiên coi hắn là người lạ... Hắn rõ ràng bỏ dịch dung trước mặt nàng, nàng lại vẫn không nhận ra. Lỗi cũng tại hắn, đành rồi đi nói chuyện với người say!

Hừm, nhưng mà, tiểu ngu ngốc khi say rượu gan lớn dị thường, nguy hiểm nhất là còn không biết đến hai chữ cảnh giác. Sau này, nếu là nàng uống rượu, nhất định phải có hắn bên cạnh. Nếu là không có, một giọt cũng không cho nàng uống!

A Bạc bắt đắc dĩ lấy ra lớp mặt nạ, trong chớp mắt đã lại trở thành A Bạc tuấn tú, kéo Giang Thu Ảnh vào lòng: "Ảnh nhi, là ta."

Giang Thu Ảnh nhìn nhìn, rồi gục mặt vào ngực hắn, tám tức : "A Bạc! Ô ô ô... ngươi vừa rồi đi đâu, có người khi dễ ta... ô ô ô..."

"..." Hết cách với nàng. "Thực xin lỗi."

"Người ta sợ hãi."

"..." Nàng có sao? Hắn chỉ thấy một tiểu sắc nữ to gan...

"Lần sau đừng bỏ ta như vậy."

"Không có lần sau." A Bạc ôm thật chặt tiểu nhân nhi, hận không thể khảm nàng vào trong ngực. "Đời này, ta là của nàng."

"Thật sự?"

"Thật sự!"

"Vậy ngươi... thích ta sao?"

"Ta yêu nàng, tiểu ngu ngốc, Ảnh nhi của ta..."

Nụ hôn lần này, rất sâu rất sâu, ôn nhu vô cùng. A Bạc mãi mê mút lấy đôi môi của Giang Thu Ảnh, liều chết kìm nén dục hỏa cũng không muốn rời ra.

Cho đến khi Giang Thu Ảnh nhớ tới nụ hôn của các diễn viên trên truyền hình, không thấy hấn làm giống như vậy, bèn chủ động thực hành, đưa đưa cái lưỡi nhò ra, quấn vào lưỡi hấn..

"Chết tiệt! Tiểu yêu tinh!"

A Bạc hạ thân đã bành trướng cực đại, dục hỏa bạo phát đến mức khó khống chế, liền cả kinh buông Giang Thu Ảnh ra, điễm huyết ngũ của nàng. Sau khi bế nàng lại giường, cẩn thận kéo chăn, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh điều tức.

Khi hấn trở về trạng thái bình thường, đã là tỉnh mơ hôm sau.

A Bạc lau lau trán. Trời lạnh, nhưng hấn đầm mồ hôi. Không nghĩ tới phải mất hơn ba canh giờ, Thanh Tâm quyết mới trừ được dục hỏa.

Nàng, sức ảnh hưởng đến hấn quá lớn!

Hấn từ lâu đã sớm khống chế tốt lắm. Hai năm gần đây, gần như không nảy sinh dục hỏa. Mỗi ngày đều cần mẫn luyện Thanh Tâm quyết, cứ nghĩ hấn đối với sắc niệm đã đạt tới trạng thái voi dục vô cầu. Từng có không ít nữ nhân mọi cách quyến rũ, hấn vẫn không một tia dao động.

Chỉ có nàng..

A Bạc nhìn người trong lòng vẫn còn đang ngủ, nội tâm thỏa mãn. Hấn đưa tay vuốt má nàng, nhẹ giọng thì thầm:

"Ảnh nhi... còn nhớ, ta từng nói với nàng, chỉ hai loại người có thể thấy mặt thật của ta. Loại thứ nhất, nàng đã biết rồi, chính là người chết. Còn thứ hai, có hứng thú muốn nghe hay không?"

"Thứ hai, là thê tử của ta."

"Ảnh nhi, nàng đã thấy mặt ta rồi. Nếu là nàng muốn chạy, cùng trời cuối đất ta cũng sẽ bắt nàng về chịu trách nhiệm..."

.....

Giờ Thìn, A Bạc từ từ vác một bàn đầy thức ăn, mang lên phòng.

Mở cửa ra, đã thấy Giang Thu Ảnh thức dậy từ khi nào. Nàng ngồi yên lặng, tay chống cằm, mặt lộ vẻ suy nghĩ.

A Bạc chợt muốn cười. Hấn cảm thấy, điệu bộ suy ngẫm một chút cũng không hợp với tiểu nha đầu. Nàng, nên là vô tư khoái hoạt.

Sau này, mưa gió cứ để hấn gánh vác đi. Nàng, chỉ cần luôn tươi cười rực rỡ là tốt rồi.

"Đang nghĩ cái gì?"

"A Bạc..." Giang Thu Ảnh nghiêng nghiêng đầu nhỏ. "Ta đang suy nghĩ chuyện tối qua nha."

"Tối qua?" A Bạc hơi rung động. Tiểu ngu ngốc hiện tại mặt mũi thanh tỉnh, hiển nhiên không còn say. Không nghĩ tới nàng cũng gan lớn như vậy đấy, chuyện đó cũng dám hiên ngang lăm lăm mặt không đổi sắc nhắc lại. Nếu là những nữ nhân khác, ngay cả nghĩ đến đều không dám đâu.

Ừm, tiểu thê tử của hấn, quả nhiên đặc biệt!

"Ân... ta đang nghĩ, tối qua ta rốt cuộc là làm gì nha? Rõ ràng là muốn đi ngắm mỹ nữ, rồi sau đó có đi hay không..." Giang Thu Ảnh vò đầu, hoàn toàn không để ý tới nam nhân bên cạnh sắc mặt càng ngày càng khó coi. "Ai nha... rốt cuộc là có đi hay không, tại sao một chút cũng không nhớ?"

"Thật sự, một – chút – cũng – không – nhớ?"

Ách... như thế nào có cảm giác sau lưng lạnh lạnh...

Tiểu nha đầu liếc liếc hấn, giọng càng lúc càng nhỏ: "Ta... ta từ nhỏ nếu là uống rượu... tỉnh lại rồi sẽ không nhớ...". Hai ngón trỏ chỉ chỉ vào nhau, cúi đầu. Trông rất là tội nghiệp.

Có điều, lúc này A Bạc một chút cũng không cảm thấy tội nghiệp nàng. Hấn, chỉ cảm thấy lửa giận ngập trời!

Không nhớ! Nàng, lại dám nói không nhớ!

"Ngay cả người nói những gì cũng không nhớ?"

"Ách... ta... nói qua cái gì sao?"

Giang Thu Ảnh ôm đầu. Thảm! Nàng rốt cuộc đã nói những gì?

Bí mật của nàng, có hai thứ.

Thứ nhất, nàng thích hấn. Cái này, hấn biết không sao, dù gì nàng cũng có ý định quyến rũ...

Thứ hai, nàng là dị hồn. Cái này, lại tuyệt đối không thể để hấn biết. Lỡ như... hấn cho nàng là quái vật...

Xong rồi xong rồi! Nhìn sắc mặt hấn, là bị nàng chọc giận?

"Giang - Thu - Ảnh." A Bạc gầm lên.

Giang Thu Ảnh cúi đầu chịu tội. Hu hu, lần sau, tuyệt đối không dám trước mặt hấn uống rượu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: CHƯƠNG 33 : VÔ TÌNH RƠI TRÚNG ÂM MUÙ

"Hậu đại xuyên không giả thân miễn, nếu sau này các đồng chí xuyên tới, vậy hãy cầu nguyện nơi các ngời đặt mộng đến là Lăng thành!" - trích từ cuốn "Triệu quốc xuyên qua hảo" của Yến vương phi Giang Thu Ảnh.

Từ Minh sơn mạch đối với Lăng thành, là tử địa mà cũng là bảo địa. Nơi thâm lâm tuy ẩn nấp vô số hung thú quái điều độc vật, nhưng cũng không hiếm thiên tài địa bảo kỳ hoa dị thảo.

Bởi vậy, Lăng thành thường xuyên tập trung lượng lớn võ lâm nhân sĩ tầm bảo truy được. Những kẻ thủ ác bị triều đình truy nã, cũng thường chọn lựa tiến vào Từ Minh lâm lẫn trốn.

Lăng thành, cũng vì thế mà trở thành nơi hỗn loạn nhất Triệu quốc, long xà lẫn lộn.

Thành dân nơi đây cũng do đó mà chuồng võ. Dân phong coi mở, rất nhiều lễ nghi rườm rà, quy củ phức tạp đều bị hủy bỏ.

Trên đường, tùy tiện có thể gặp trẻ tuổi nữ tử xuất đầu lộ diện, điều không thể có được ở bất kỳ nơi nào khác tại Triệu quốc. Nam nữ chưa thành thân cũng có thể cùng nhau xuất hiện mà không tạo thành dị nghị. Dạ đăng hàng năm, cũng thực chất là thời điểm tìm kiếm ý trung nhân.

Cái này tốt! Ít nhất, còn có điểm giống cuộc sống trước kia.

Giang Thu Ảnh ngồi chống cằm, chờ tiểu nhị chạy đi thuê một chiếc xe ngựa nhỏ, loại dùng để di chuyển thuận lợi trong thành. Có cảm giác giống như chờ taxi ở kiếp trước.

"Công tử, xe tới. Xin hỏi, ngời đi một người?" - tiểu nhị nhanh chóng trở về, cẩn thận hỏi. Hấn nhớ rõ, vị khách nhân này đến cùng một người nữa?

"Ừm, mình ta." Giang Thu Ảnh gật gật đầu, âm thầm thở dài. Nơi xa lạ, đánh nàng nàng cũng không nguyện ý đơn độc ra ngoài. Nhưng là...

A Bạc giận nàng a!

Từ giờ Thìn, hấn đã dùng dùng bỏ đi, đến lúc này cũng đã qua hai cái canh giờ, đến vạt áo cũng không thấy xuất hiện.

Nàng biết, nàng chọc hấn sinh khí. Nhưng mà, nàng không cố tình nha.

Khi ngời gây tội, thế nào tính là oan ức nhất? Chính là, ngời rất có tâm muốn chuộc lỗi, lại không biết lỗi của mình đến cùng là cái khi gió gì...

Giang Thu Ảnh trong lòng muốn khóc. Nàng ngay đến lý do hấn giận cũng không hiểu, đi đâu để giảng hòa?

Mất thấy Dạ đăng sắp được tiến hành, nàng rốt cuộc không kim được, tự mình chạy ra ngoài.

Lăng thành có cái truyền thuyết tại Dạ đăng. Nếu nam nữ tâm đầu ý hợp, tại bờ sông Hoài thả đèn, nhất định vĩnh kết phu thê. Nếu là nữ tử đơn độc thả đèn, vậy viết tên ngời trong lòng của nàng, bỏ vào trong đèn thả xuống sông Hoài, nếu hai canh giờ sau đèn chưa tắt, ắt đạt thành ý nguyện.

Không phải nói, có thờ có thiêng? Giang Thu Ảnh thả tin rằng có, nếu không linh nghiệm, hàng năm cũng đâu nhiều người đến đây như thế?

Tóm lại, trong lúc chưa nghĩ ra cách, một tia hi vọng nàng cũng bám vào. Hơn nữa, lại còn được xem náo nhiệt, cũng không phải chủ ý tồi.

... ..

Tại một góc khác của Lăng thành.

Trong phòng tràn ngập u hương. Nam nhân ngồi ngửa trên trường ghế, mắt lim dim hưởng thụ. Phía dưới hắn, một nữ tử ngồi bệt xuống sàn. Trời rất lạnh, trong phòng dầu có lò sưởi cũng vẫn cảm thấy gai người, nữ tử kia thế nhưng lại lửa thế. Nàng một tay ve vuốt nơi đùi nam nhân, một tay tự xoa bóp một bên ngực trắng ngần. Đầu nàng ghé sát vào hạ thân nam nhân, thì ra miệng nhỏ đang nhấp nhô tại nhục bông thô to, tận tình mút mát.

"Thiếu chủ."

Một hắc nhân đột nhiên tiến vào, cung kính cúi người. Đối với cảnh tượng dâm dăng trong phòng không mấy may động dung, hiển nhiên nhìn lâu quen mắt.

"Có việc?" Nam nhân được gọi là thiếu chủ khẽ mở mắt. Hắn cũng được xem là mỹ nam tử, gương mặt có một loại tà mị. Đáng chú ý hơn, hắn rõ ràng đang được nữ nhân kích thích, nhưng trong đôi mắt lạnh lùng lại không có một tia dâm dục.

Hắc y nhân khẽ liếc nữ tử. Thiếu chủ hiểu ý, lạnh lùng đập nàng ra.

Sau khi nữ nhân kia rời khỏi, hắc y nhân tiến lại gần, ghé vào tai nam nhân thì thầm...

"Thật sự?"

"Bẩm thiếu chủ, là do băng xà ngẫu nhiên phát giác, hẳn là không sai."

"Như vậy? Tốt! Băng xà của bản tông sẽ không nhận nhầm. Nàng kia thân phận thế nào?"

"Nô tài đã điều tra qua, là hôm qua vào thành, bên cạnh chỉ có một người, có lẽ võ công không quá kém."

"Ha ha... thật sự quá tốt! một người tính cái gì? cho dù võ công cao thì thế nào? Mau! điều động một nửa lực lượng, lập tức bắt nữ nhân kia về cho ta."

"Thiếu chủ... một nửa, có hay không quá nhiều?"

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, tuyệt đối không được sai lầm!"

"Nô tài hiểu, sẽ lập tức an bài."

Hắc y nhân vừa rời khỏi, nam nhân không kiềm được cuồng tiếu.

Thuần âm chi thể sao?

Ha ha ha.... đúng là trời giúp ta!....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: CHƯƠNG 34: ĐÈN LÒNG MANG TÂM TÌNH THIẾU NỮ

Vạn đăng lâu là nơi náo nhiệt nhất.

Thanh xuân nữ tử tụ tập thành từng nhóm, riu rít nói cười. Một mảng oanh oanh yến yến, thỉnh thoảng còn có thể bắt gặp đôi ba tiểu nữ nhi ham vui cũng đến tham dự.

Bên trong Vạn đăng lâu, lam y lão già kính dị nhìn Giang Thu Ảnh: "Công tử, người xác định muốn thả đèn?"

"Đúng vậy. Có gì không đúng sao?" Giang Thu Ảnh nhíu mày khó hiểu.

"Ách... chuyện này... Công tử, người muốn nữ nhân trong lòng để mắt tới

cũng không sai... bắt quá... y quy củ, đăng này cũng không thể đề tên nữ tử lên đó a..." - lão già mặt lộ vẻ khó xử.

A, là như vậy?

Giang Thu Ảnh gật gù đã hiểu. Hi hi, nàng vẫn đang mặc nam trang a. Lão già nói cũng không có gì không đúng.

Tiểu nha đầu trong lòng âm thầm cười, ngoài mặt lại tỏ vẻ rất là lúng túng. Nàng cúi đầu, lấy tay ngoắc ngoắc lão già, nhỏ giọng:

"Cái này... lão bá, vừa nhìn thấy ngài, ta đã biết ngài nhất định là người tốt, sẽ thông cảm cho tâm tình của ta... Kỳ thực, ta cũng muốn viết viết tên nam nhân khác a..."

"Ngươi..." - lão già cả kinh.

"Ách... lão bá, chuyện như vậy sao có thể lớn tiếng... ta ngưng ngưng ngưng ngưng...". Nói rồi còn thật sự đỏ mặt, đầu cúi càng sâu, tay vịn vào áo. Rất là chọc người thương cảm.

Lão già biểu tình vô cùng quái dị. Tuy rằng long dương chi phích cũng không hiếm lạ, ngay tại trong thành cũng có vài cái tiểu quán quán. Nhưng mà, đoạn tụ tụ dù sao cũng không phải chuyện gì hay, bình thường cũng không mấy ai dám trước mặt ngoại nhân thô lỗ thô lỗ...

"Chuyện này..."

"Lão bá, cầu ngươi a... hần... vài ngày nữa hần sẽ thú thê tử, ta... ta chỉ muốn đem tình cảm này một lần rứt rứt trăm thủy..." - già vờ rất tốt, hốc mắt còn thật sự ươn ướt...

Aiii, thì ra là một đứa nhỏ si tình a. Đáp ứng hần một lần vậy, dù sao chân ái đầu phân biệt nam nữ. Nhớ lúc trước, lão cũng từng đổi biểu đệ này sinh ý muốn bạo cục hoa... phi phi phi... ta đang nghĩ cái con mẹ gì...

"Đèn đây. Trong cái lọ này là loại mực đặc biệt, gặp thủy không phai. Ngươi dùng nó làm ký hiệu, về sau còn nhận ra cái nào sở hữu...". Lão già đưa cho Giang Thu Anh đồ vật, rồi lập tức quay người bỏ đi. Mẹ nó, không thể tiếp tục dây dưa, tiểu tử này làm lão nhớ lại những chuyện không hay a...

Giang Thu Anh nhìn nhìn thứ trong tay mình. Đèn lồng rất nhỏ, chỉ cỡ miệng bát, có màu đỏ, khi thấp nên sẽ rục rờ. Lại đưa mắt quan sát xung quanh, quả nhiên nữ tử nào cũng có một cái y hệt, thế này mới cần đến mực để tô điểm.

Nàng lẻ lười. Cổ đại nữ nhân hào lợi hại! Cầm bút lông. Chấm mực. Vẩy vẩy vài nhát. Thế là đèn lồng đã có diện mạo mới.

Ngươi vẽ mai. Ta vẽ trúc. Nàng kia lại họa bạch liên dưới trăng. Quả nhiên muôn hình, nhưng lại có điểm chung là tao nhã.

Giang Thu Anh không do dự nhiều, cũng ngang nhiên cầm bút, tự tin chấm mực, lại khí thế bùng bùng vẽ lên đèn lồng một thoi bạc.

Đáng tiếc, nhìn như thế nào, cũng giống một cái bánh rán bị người gặm dở dang.

Tiểu nha đầu hào hứng tập trung, không hay biết có một đôi mắt vẫn đang khóa chặt mình.

A Bạc ngồi tại lầu hai một từ lâu cách đó khá xa. Xa bởi vì một khoảng rộng rãi đã bị ngăn lại, dành riêng cho các thiếu nữ chuẩn bị đèn. Từ lâu này, đã là gần nhất có thể.

Hần ngồi tại đó, Giang Thu Anh ở phía xa chỉ là một bóng dáng nhỏ mờ nhạt. Không hiểu sao, giữa vô số nhân ảnh, hần liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.

A Bạc với tay rót một ly trà. Là ly thứ mười ba, hỏa khí vẫn chưa giảm. (Ý là uống rất nhiều nước mà vẫn không hạ hỏa :D2)

Tức chết hần, tiểu nha đầu không có lương tâm!

Hần cố tình biến mất lâu như vậy, nàng một chút cũng không quan tâm. Nếu là nàng hốt hoảng đi tìm hần, hoặc khóc lóc sợ hãi, dù là giả bộ cũng coi như xong. Hần sẽ mềm lòng, "vô tình" xuất hiện trước mặt nàng. Chuyện kia, hần tạm ghi sổ, sau này sẽ thu hồi cả gốc lẫn lời.

Thế nhưng, nàng cái gì cũng không làm. Còn thản nhiên một mình ra ngoài xem náo nhiệt. Hại hần, dù ôm một bụng tức, rốt cuộc vẫn là không yên tâm, lặng yên theo sau nàng.

Nếu Giang Thu Anh có thuật đọc tâm, nghe được những lời này, không biết chừng sẽ tức đến tự mình vật trụi lông. Mẹ nó! Đơn giản như vậy, ngươi trực tiếp nói ra là được, ta sẽ rất vui lòng chân chó nịnh bợ...

Nàng không biết, cho nên lúc này vẫn đang một đến toát mồ hôi.

Mặc dù Lăng thành đã có quy định rõ ràng, cũng phân chia thành hai khu vực thả đèn nhất định. Chỗ này, chỉ dành cho một người đơn độc tham gia. Đương nhiên, ngoại trừ Giang Thu Anh đang phản nam trang, còn lại đều là nữ tử, thả đèn để cầu tình duyên như ý. Thêm nữa, thả đèn xong nhất định phải rời khỏi, đến lượt người tiếp theo. Nhưng mà, số lượng thật sự nhiều lắm. Chỉ một đoạn rất ngắn, Giang Thu Anh mất gần hai khắc mới tới được rìa sông.

Lãnh! Hào lãnh!

Giang Thu Anh hơi co người, tay xoa xoa vào nhau, vừa mới châm đèn thì nghe tiếng kinh hô. Quay người sang bên cạnh, nàng thấy một thiếu nữ áo trắng đang lấy tay che mặt. Một nửa gương mặt bị che đi, nửa còn lại tái nhợt. Vài nữ nhân xung quanh vội vàng tránh nàng thật xa, miệng còn hô "Quý! Nàng là quý!"...

Phút chốc, bên cạnh thiếu nữ áo trắng không còn một ai. Một đám tụ tập cách nàng một khoảng, khinh miệt bàn luận.

Giang Thu Ảnh không đành lòng, lại để ý thấy ngay sát chân nàng có một tấm khăn lụa trắng, nghĩ một chút có khi nào là của thiếu nữ kia đi. Liền cúi người xuống nhặt, tiến lại gần nàng.

"Tỷ tỷ, của người sao?"

Giang Thu Ảnh tính hồn nhiên, vốn không biết nhìn sắc mặt người khác, hoàn toàn không phát hiện, trong mắt thiếu nữ áo trắng ánh lên những tia kỳ dị. Thiếu nữ đột nhiên bỏ tay xuống, một nửa gương mặt vốn đang được che lại nay lộ ra. Trên đó, có một vết bớt rất to, đỏ đen lẫn lộn, cơ hồ che kín má phải, trông rất đáng sợ.

Bất quá, so với phim kinh dị Thái Lan kiếp trước, cái này nhằm nhò gì?

"A, quả nhiên là của người nha. Trả lại cho người."

"Người không sợ?"

"Sợ? Ta tại sao phải sợ?" Giang Thu Ảnh nhún vai. "Người cũng đâu có ăn thịt ta."

"..." Thiếu nữ im lặng, rồi đột nhiên nói. "Chưa từng có người nhìn qua gương mặt của ta mà không sợ hãi. Kể cả nam nhân"

Giang Thu Ảnh vốn đã quay lưng, ngồi xuống định thả đèn, nghe được câu nói này, lại xoay đầu. Cô gái đáng thương! Nhìn thiếu nữ áo trắng đứng đơn độc, thân thể mảnh mai, gương mặt đáng sợ, tương phản áo trắng trở nên phá lệ kinh nhân. Tiểu nha đầu nở một nụ cười chân thành:

"Những kẻ đó, mắt mọc ở mông, người không cần để trong lòng."

"Mắt... mọc ở... mông?"

"Ân... mắt vốn dùng để nhìn, những kẻ không biết nhìn, đương nhiên là mắt nằm sai vị trí."

Thiếu nữ kinh ngạc hồi lâu, đột nhiên khẽ cười, che lại gương mặt, quay người rời khỏi. Trước khi đi, còn thoáng nhìn tiểu nha đầu đang lúi húi chuẩn bị thả đèn, nhẹ giọng: "Cảm tạ!"

Có những cuộc gặp gỡ, thoáng qua như một nốt nhạc trong cung đàn cuộc đời.

Lại có những con người, gặp gỡ thoáng qua, nhưng ảnh hưởng suốt kiếp.

Giang Thu Ảnh hồn nhiên, không hay bản thân đánh bậy đánh bạ, vô tình gạt hái được một tri kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: CHƯƠNG 35: CHẠM NGƯỜI CỦA TA, DIÊM VƯƠNG LÃO TỬ TA CŨNG DÁM GIẾT

Giang Thu Ảnh tần ngần nhìn đèn lồng trôi trên dòng nước.

Nhỏ như vậy, mỏng manh như vậy. Có cảm giác, chỉ một cơn gió là có thể đánh chìm. Nơi đây lại lạnh, lại rất là hút gió, lại...

"Người rót cuộc muốn đứng đến bao lâu?"

"Phải a, chúng ta cũng cần thả đèn đó."

"Nhanh một chút, còn rất nhiều người a..."

Phía sau vang lên vài thanh âm bất mãn, Giang Thu Ảnh chợt tỉnh, giả là cười, vội vàng tránh sang một bên. Muốn rời đi, mắt lại lưu luyến nhìn đèn lồng của nàng.

Trên đó, là cả tâm tình của nàng.

Đột nhiên, Giang Thu Ảnh thấy hẫng một thoáng, ngay sau đó là cảm giác lạnh ngắt, nước tràn ngập mũi miệng.

Có người. Đẩy nàng xuống sông.

Giang Thu Ảnh vùng vẫy muốn ngoi lên, đột nhiên bên tay nhói lên đau nhức. Cảm giác tê dại lan khắp toàn thân, không thể cử động. Lý trí mất dần.

Trước khi ngất đi, nàng mơ hồ nhìn thấy một sợi dây. Màu bạc. (Giải thích tí tẹo: đó là con băng xà của Hợp Hoan Tông, bạn ý bị nó cắn)

Bạc sao?

A Bạc, cứu ta...

... ..

Tiểu nha đầu rơi xuống nước.

Từ xa, A Bạc thấy Giang Thu Ảnh ngã xuống, đứng bật dậy, không chút nghĩ ngợi lao tới.

Đêm rất lạnh, nước sông càng lạnh hơn, không ít chỗ đóng băng. Nàng tuy rằng bốc đồng, cũng không ngu ngốc đến mức tự mình nhảy xuống. Chỉ có thể là bị người đẩy.

Là quá đông nên có kẻ vô tình, hay là cố ý nhắm vào nàng?

Dù là trường hợp nào, cũng tuyệt đối không thể tha thứ!

A Bạc nộ khí bùng bùng, tuyệt đỉnh khinh công thi triển, nháy mắt đã tới gần.

Bống...

Viu~~~

Vài âm thanh xé gió vang lên, hơn mười luồng khí ầm ầm lao tới. A Bạc xoay mấy vòng trên không, nhanh như chớp tránh được, cũng tiện tay bắt lấy ba cái.

Là ám khí, loại có bốn cạnh sắc nhọn, một khi trúng sẽ găm sâu vào da thịt. Mặt trên ánh lên sắc xanh lét, hiển nhiên đã được tẩm độc. Hơn nữa, còn là kịch độc.

Viu~~~

Một loạt ám khí nữa lại hướng hấn phóng tới, số lượng còn nhiều hơn lần trước. Còn có mười tên hắc y nhân che mặt lao ra, không nói hai lời thi triển sát chiêu.

A Bạc trầm xuống, trong mắt lóe lên sát ý mãnh liệt.

Không phải vô tình!

Có kẻ nhắm vào bọn hắn.

... ..

"Ưm... nóng a...."

Giang Thu Ảnh mơ mơ màng màng, thần trí không rõ. Trong thân thể có một cỗ rạo rức không hiểu nổi, thần trí bắt mình, phân không rõ là mộng là thực. Chợt có cảm giác hạ thân vô cùng trống trải, khao khát muốn được lấp đầy. Cái cảm giác này ban đầu mơ hồ, sau dần mãnh liệt, cuồng bạo, đè ép lên từng mao mạch. Giang Thu Ảnh vô thức vận vẹo cơ thể, miệng rên rĩ, thanh âm đứt quãng.

"Quả nhiên là thuần âm chi thể! Trời giúp ta, trời giúp ta, ha ha..."

Giang Thu Ảnh lơ mơ thấy trước mặt có một bóng người, trong vô thức nghĩ ngay tới A Bạc, chống tay lên cố gắng bò tới. "A Bạc..."

Trương Quân Hữu bỗng nhiên cứng đờ.

Hợp Hoan Tông thiếu chủ, lần đầu tiên rung động.

Hai mươi hai tuổi, nữ nhân qua tay hắn vô số, hậu cung ba nghìn giai lệ cũng không bằng. Lại chưa từng có bất cứ cảm giác gì khi nhìn vào mắt họ. Đây, là lần đầu tiên.

Những nữ nhân kia, trong mắt ngoại trừ dục vọng vẫn là vô tận dục vọng. Không một người giống nàng.

Thiếu nữ trước mặt hắn, chỉ được tính là đáng yêu, nhưng lại có một đôi mắt đặc biệt. Rõ ràng đang dần bị dục vọng che mờ, khi thấy hắn, lại bùng lên một thứ ánh sáng mà hắn chưa bao giờ thấy qua. Thứ ánh sáng của tình cảm tinh khôi và tín nhiệm tuyệt đối.

Trương Quân Hữu biết, tình cảm kia không phải dành cho hắn. Nàng, vốn đang nhìn thấy một nam nhân khác.

Đột nhiên, hắn đối với nam nhân xa lạ kia phát sinh nồng đậm ghen tị. Cũng đối với thiếu nữ không biết tên trước mắt phát sinh ham muốn chiếm hữu mãnh liệt.

Không chỉ thân thể nàng, mà còn tâm nàng.

Trương Quân Hữu vươn tay, giữ lấy khuôn mặt bầu bĩnh. Làn da trắng nõn mềm mại, gò má phơn phớt hồng, làm hắn yêu thích không muốn buông tay. Hắn cúi đầu gần sát lại, giữ mặt nàng thật chặt, ý đồ muốn nàng nhìn thẳng vào hắn. Nhìn hắn. Chân chính hắn. Không phải ai khác.

Nàng cười rạng rỡ, đặc biệt chúi mắt: "A Bạc..."

Trương Quân Hữu nổi giận. A Bạc, A Bạc. Hắn là tên chó má nào? Sau đêm nay, đã định hắn là tử thù của Hợp Hoan Tông.

Trương Quân Hữu nhìn xuống, thấy thiếu nữ chu chu môi, dục vọng bùng nổ. Hắn hạ thấp đầu...

Hắn duyệt nữ vô số, lại chưa từng hôn môi. Đối với nàng, thêm một lần đầu tiên...

Chưa kịp chạm vào môi nàng, Trương Quân Hữu chợt lạnh. Sống lưng dựng đứng, toàn thân đổ hắn, bản năng cảm nhận được một cỗ cực độ nguy hiểm.

Trương Quân Hữu quay đầu lại.

Sau lưng hắn, từ khi nào đã xuất hiện một nam nhân. Người kia một thân thanh y, nhàn dựa vào tường. Hắn thoải mái đứng đó, còn đậm đậm cười, nhưng toàn bộ không gian xung quanh trở nên khản trương kì dị, sát khí dường như ngưng tụ thành thực thể, tựa như ám khí vô hình, giăng mắc khắp nơi.

Trương Quân Hữu vô thức nuốt nước miếng: "Người... người là ai?"

Nam nhân không để ý, thân nhiên lướt qua hắn, đến bên thiếu nữ đang nỉ non, thấp giọng trầm ấm: "Ảnh nhi."

"Ừm... A Bạc..."

"Ừm, ta đến rồi." Vuốt vuốt má Giang Thu Ảnh, A Bạc như chớp điểm huyết nàng. Nàng trúng xuân dược, một lát hắn dùng Thanh Tâm quyết độ cho nàng là được.

A Bạc thu lại nụ cười, sát khí càng trở nên đậm đặc:

"Đừng tới nữ nhân của ta, cũng không cần tiếp tục sống nữa."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: CHƯƠNG 36: TUYỆT ÁI. ĐỘC ÁI.

"Đừng tới nữ nhân của ta, cũng không cần tiếp tục sống nữa."

Thanh âm nam nhân rét lạnh. Trương Quân Hữu không tự chủ lùi lại ba bước.

"Người... người muốn làm gì? Người... biết ta là ai sao?"

"Hợp Hoan Tông thiếu chủ?"

"Đã biết thân phận của ta, vậy... aaaaaa... người... chết tiệt.... người dám..."

Trương Quân Hữu lẫn lộn, trong lòng đã kinh sợ đến cực hạn.

Tên điên! Kẻ kia, nhất định là kẻ điên!

Đã biết hắn là ai, thế nhưng vẫn ngang nhiên hạ thủ, chặt đứt một tay của hắn.

"A? Tại sao không dám?" - A Bạc đăm cười, tiếp tục vung kiếm.

Trương Quân Hữu chưa kịp né tránh, một tay còn lại đã kịp đứt lìa. Hấn gào lên đau đớn, muốn bỏ chạy, nhưng hai chân không thể nhúc nhích.

Không! Tại sao có thể như thế? Hấn võ công không kém, trước mặt nam nhân này tại sao một chút lực hoàn thủ cũng không có? Giống như cá thịt chờ người tới giết?

Không! Hấn không cam lòng!

"Người... Hợp Hoan Tông không tha cho người! Cha ta... cha ta nhất định sẽ đem người băm thây vạn đoạn... aaaaaa...."

"Ồ? Là vậy à?" - A Bạc nhếch môi, không hề có ý định buông tha. Âm kinh đánh thẳng vào mặt Trương Quân Hữu. "Sợ các người, ta đã không gọi Dạ vương!"

Trương Quân Hữu mũi miệng huyết nhục mơ hồ, trong mắt ánh lên tia kinh hãi tột độ. Dạ vương? Dạ lâu chủ? Hấn? Chẳng trách, hấn phải đi hơn hai mươi sát thủ, lại vẫn để người tìm đến tận nơi này.

Dạ vương lãnh huyết thị giang hồ, lại có âu yếm nữ nhân?

Trương Quân Hữu tự biết đêm nay khó thoát. Dạ vương dám để lộ vẫy ngược, có thể buông hấn sao? Chỉ hận hấn quá chủ quan, một mình đơn độc tại tổng đàn, không có bất kỳ kẻ nào bên cạnh. Nếu không, cũng có thể nhân náo loạn, tìm kiếm một tia sinh cơ.

Chưởng lực đập vào lồng ngực, Trương Quân Hữu đau đớn xông thẳng tới nảo, toàn thân huyết mạch đảo lộn, há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Trước khi mất đi tri giác, hấn oán độc nhìn về phía nam nhân thanh nhã mà lại như u linh kia, lại không tự chủ hơi liếc mắt về phía thiếu nữ.

Thanh thiên tại thượng, Trương Quân Hữu nơi đây phát thệ. Nếu có kiếp sau, nhất định muốn gặp lại nàng, nhất định muốn là người thứ nhất bên cạnh bảo hộ nàng, nhất định...

... ..

A Bạc mặt không đổi sắc nhìn thi thể Hợp Hoan Tông thiếu chủ. Dám đụng tới Ảnh nhi, chết một vạn lần cũng xứng đáng!

A Bạc thán nhiên ngồi xuống. Hấn đợi. Đợi môn nhân Hợp Hoan Tông quay về.

Vừa rồi, một hơi giết sạch hơn hai mươi sát thủ, A Bạc vì nóng lòng đã sử dụng độc chiêu, đã thụ nội thương. Thêm nữa, vì muốn tìm ra Giang Thu Ảnh, hấn lại dùng Nhiếp Hồn pháp đối với một kẻ trong số đó, một đường không tiếc hao tổn để đuổi tới, thương càng thêm nghiêm trọng.

Bất quá, tuyệt đối đáng!

Nếu là để nàng bị biếm nhục... A Bạc không dám nghĩ tiếp. Hấn khẳng định không ngại, nhưng là về phía nàng. Nữ tử trọng nhất trinh tiết. Tuy rằng nàng có hơi không giống những thiếu nữ bình thường khác, nhưng nếu bị người xâm hại, cũng không thể nào xem như không có chuyện gì. Mà hấn, tuyệt đối không cho phép có chuyện làm nàng không vui. Một chút cũng không thể!

Có điều, giết thiếu chủ Hợp Hoan Tông cũng không phải chuyện nhỏ. Hấn phải chờ, chờ môn nhân Hợp Hoan Tông tất cả quay về, một lần diệt sạch. Nếu không, ắt gặp phải phiền cuồng trả thù.

A Bạc không sợ kẻ nào, Dạ lâu càng không ngại Hợp Hoan Tông. Nhưng mà, nơi này lại là Lăng thành.

Giang hồ không ai không rõ, Dạ lâu nhân có thể tại bất cứ đâu, ngoại trừ Lăng thành. Cái này liên quan đến một cổ sự trong võ lâm.

Bảy mươi năm về trước, Dạ lâu lâu chủ đời thứ nhất nhìn trúng thiên kim Lăng gia, không nói hai lời liền cướp người. Vị thiên kim này, lại là Lăng gia đích nữ, từ nhỏ nhận muôn vạn sủng ái. Lăng thành chủ đương nhiên nộ khí xung thiên, nhiều lần triệu tập nhân sĩ giang hồ, muốn đoạt lại nữ nhi, nhưng đều bị Dạ lâu chủ diệt gọn.

Dây dưa bảy tám năm, Lăng gia tổn thất không ít, hai bên kết thâm thù.

Vị thiên kim Lăng gia kia, thành thân tám năm, từ không tình nguyện ban đầu, lại dần yêu mến Dạ lâu chủ, phu thê cảm sát hòa mình. Nàng muốn hóa giải thù hận, liền cầu xin phu quân. Dạ lâu chủ chiều theo ý ái thê, hẹn Lăng gia một lần Phong sơn quyết đấu, xóa đi ân oán.

Nguyên bản kế hoạch, Dạ lâu chủ giả thua, đưa cho Lăng gia mặt mũi, cũng để cho ái thê hồi gia, sau đó mới quang minh chính đại đăng môn báỉ phòng, một lần nữa rước nàng về.

Không ngờ, Lăng gia vô si, Dạ lâu chủ nhận thua vẫn không buông tha, bỏ qua giang hồ quy củ, âm toán hấn, một hai muốn dồn hấn vào tử cục. Dạ lâu chủ tự vệ, lại lỡ tay khiến Lăng gia gia chủ nhất kiếm xuyên tâm, tại chỗ bỏ mình. Lăng phu nhân nhìn thấy, đương trường tự tận.

Đình Phong sơn một trận chiến, vốn là muốn hóa giải hận thù, kết cục thù càng thêm sâu, bất cộng đái thiên.

Phu nhân lâu chủ tận mắt chứng kiến phụ mẫu vẫn lạc. Bên tình thâm trọng, bên hiếu ngàn cân. Nàng không hận phu quân, cũng không thể tiếp tục quay

về bên hấn. Một ly rượu độc, kết thúc tính mạng.

Dạ lâu chủ mắt đi ái thê, tự cảm thấy có lỗi, hướng giang hồ tuyên bố Phong sơn chiến bại. Từ đó về sau, chỉ cần Lăng gia còn, Dạ lâu nhân tuyệt không tiến vào mười dặm xung quanh Lăng thành. Nếu có, cũng không được dùng thân phận của Dạ lâu, không được đi cùng nhau, không được làm việc vì Dạ lâu.

Bởi vậy, tại Lăng thành đến giờ không có Dạ lâu phân đường, vài chục dặm xung quanh cũng không thấy bóng điều đưa tin. A Bạc muốn điều động nhân thủ là việc không thể.

Cho nên, hấn phải giết sạch đệ tử Hợp Hoan Tông tại Lăng thành, một người cũng không được sót. Nếu là lộ ra chút tiếng gió, cả hấn và tiểu nha đầu đều gặp nguy hiểm.

Hấn vô ngại, nhưng còn Ảnh nhi... A Bạc nắm tay. Tuyệt không thể để nàng có chuyện! Mặc dù hấn đủ tự tin bảo hộ nàng, nhưng là không ai chắc chắn được mọi chuyện. Liên quan đến an toàn của nàng, hấn muốn vạn vô nhất thất.

"A Bạc... hảo nóng... hảo ngứa a...."

A Bạc cả kinh. Tiểu nha đầu tỉnh lại từ bao giờ? Hấn rõ ràng đã điểm huyết nàng.

Hồng! A Bạc than thầm. Hấn sao lại quên mất, trong cơ thể nàng có hai mươi năm công lực của hấn. Nàng nếu ý chí đủ mạnh, có thể tự bức giải huyết.

Nhìn Giang Thu Ảnh sắc mặt đỏ gay, thân thể vận vẹo, A Bạc trầm trọng. Hấn chụp lấy cổ tay nàng, vận chuyển Thanh Tâm quyết, không ngờ chân khí lại bị đánh bật ra.

Chết tiệt! Tên khốn kia đã hạ được gì cho nàng? Hợp Hoan Tông quý dị vô cùng, chẳng lẽ...

Lạy trời, đừng là Tuyệt Ái! Vạn lần không thể là Tuyệt Ái!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: CHƯƠNG 37: VÌ NÀNG, CÁI GÌ CŨNG CÓ THỂ BỎ QUA

A Bạc cong người, phun ra một ngụm tiên huyết.

Sắc mặt hấn trắng bệch. Vì nội thương nghiêm trọng, cũng vì lâm vào bí cục.

Tình trạng của Giang Thu Ảnh càng lúc càng không ổn. Mặt đỏ gay, toàn thân nóng rực, vận vẹo trong vô thức, đôi mắt nguyên bản sáng rỡ nay hoàn toàn bị đục vọng che mờ.

Hấn tổng cộng điểm huyết nàng bảy lần, lần nào nàng cũng có thể tự bức giải huyết. Hơn nữa, còn là lần sau nhanh hơn lần trước. Mỗi lần nàng tỉnh lại, lập tức theo bản năng nhào vào hấn, khiến A Bạc càng lúc càng phân tâm.

Thanh Tâm quyết hoàn toàn không có tác dụng. Hấn không cam lòng, nhiều lần thử truyền chân khí vào người Giang Thu Ảnh, kết quả đều là vô ích thụ thương. Hấn cũng biết, này không phải do Thanh Tâm quyết đột nhiên xảy ra vấn đề. Mà là do ý chí của tiểu nha đầu không kiên cường như hấn, không thể áp chế được đục vọng. Nàng lúc này, một lòng cầu hoan.

Bất đắc dĩ, A Bạc ôm nàng vào lòng, lần nữa điểm huyết, thi triển khinh công thượng thừa, nhanh chóng quay về khách điểm.

... ..

Còn chưa tới nơi, Giang Thu Ảnh đã tự mình khai thông huyết đạo. Trước mặt một vùng ẩm áp, nàng vô thức lấy đầu nhỏ dụi dụi vào vòm ngực rộng. Bên mũi quanh quẩn mùi hương nam tính, nàng như con mèo nhỏ ra sức hít ngửi. Hai tay sờ loạn, khiến A Bạc khổ không thể nói.

Tiểu quỷ phá! Hấn đã thụ thương, ôm nàng lướt đi nhanh như vậy đã rất không dễ dàng, nàng còn cố tình chọc loạn, đây rõ ràng là muốn thử thách cực hạn của hấn...

Chết tiệt! Nàng rốt cuộc đang làm cái gì?

A Bạc nghiến răng, cưỡng ép bản thân không được gầm lên.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, cơ mặt giật giật nhìn người nào đó thân hình không ngừng vận vẹo, hai tay không yên phận túm lấy hai hạt đậu trước ngực hắn, hết xoa lại nắn. Lại còn dùng miệng cắn cắn, cách hai lớp áo mà hắn vẫn có thể cảm nhận được đôi môi của nàng, lửa nóng từ hạ thân truyền đến khiến lý trí cơ hồ hồng mất...

Thở dài, A Bạc một lần nữa điểm huyết nang.

Nhìn Giang Thu Ảnh an tĩnh trở lại, hắn đẩy nhanh tốc độ, lướt đi băng băng, trong mắt nhiều hơn vài phần phức tạp.

"Ảnh nhi, nàng bức ta không còn lựa chọn nào sao..."

.....

Đặt Giang Thu Ảnh lên giường, A Bạc ôn nhu vô hạn ngắm nhìn thiên hạ trong lòng. Triệu quốc lấy gầy vì mỹ, hắn lại cảm thấy như nàng mới là tối đáng yêu. Hai má thịt thịt, sờ vào vừa tẻ lại vừa nộn, hảo không muốn buông tay!

Trong mắt hắn, lại dâng lên một tia do dự.

Hắn coi nàng là bảo vật trân quý, vốn trong lòng đã quyết định tốt lắm. Chờ đến khi hắn sắp xếp xong vài việc đang dở, hai năm sau sẽ quay lại kinh thành, vừa vận khi đó nàng mười sáu tuổi, hắn hai mươi. Hoàn hảo, Triệu quốc quy định, nữ từ mười lăm cập kê, mười sáu định hôn nhân, nam từ hai mươi liền thành thân. Hắn nhất định thỉnh Phụ hoàng ban hôn, dùng ba môi sáu sính rước nàng vào cửa, hộ nàng một đời bình an.

Trước đó, hắn muốn trân trọng nàng. Hắn muốn chờ, chờ đến lúc tiểu nha đầu của hắn cùng hắn báỉ đường thành thân, tại đêm động phòng hoa chúc, từ từ dẫn nàng vào cõi vu son.

Mà lúc này...

A Bạc nắm chặt tay cầm hận. Nàng mới mười bốn, còn quá nhỏ! Sớm biết được này không thể giải, hắn mới không để Trương Quân Hữu kia chết nhẹ nhàng như vậy, nhất định phải băm y thành thịt vụn!

Nếu đã không còn cách nào khác, vậy chỉ có thể là hắn làm canh giải dược cho nàng. Nam nhân khác? Cửa sổ cũng không có!

Chính là, hắn hiện tại...

Thế nào là kiếm củi năm năm thiếu một giờ? Lúc này chính là kiếm củi năm năm thiếu một giờ.

Năm năm huyết luyện, một thân võ công, nhất tâm kiêu ngạo. Vì nàng, đều có thể không cần!

Sư phụ nói qua, hắn ít nhất mất bảy tám năm kiên trì mỗi ngày dùng Thanh Tâm quyết hóa giải, mới có thể triệt để tiêu tán Tuyệt Ái. Trong lúc đó, phải tuyệt đối giữ thân đồng nam. Nếu là cùng nữ nhân hoan ái, nhẹ thì võ công bị phế, nặng thì tẩu hỏa nhập ma.

Mà hắn, lúc này mới qua năm năm...

Vuốt vuốt má Giang Thu Ảnh, vừa vận nàng tĩnh lại. Một đôi mắt mờ mịt nhìn hắn, giọng khàn đi vì tình dục: "A Bạc...?"

A Bạc nhìn nàng đầy yêu thương, nhẹ giọng: "Ta ở đây..."

Hắn mỉm cười, cười đến thanh thản.

Tâm hắn sáng như gương. Vì tiểu nữ nhân trước mặt, mạng hắn còn không cần, võ công gì đó đều là mây bay, có gì phải nuôi tiếc?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: CHƯƠNG 38 : MỘT ĐÊM NÀY, DẠ ĐĂNG NĂM ẤY

Đêm lạnh lẽo, trong phòng lại là một mảnh nóng rực.

Tiếng nam nhân thờ dốc. Tiếng nữ nhân rên rì. Tiếng hai kẻ tình nhân nỉ non gọi tên nhau. Mùi ngọt ngào. Không gian nồng đậm tư vị hoan ái khiến người đó mặt.

A Bạc không ngừng phát tiết, một lần lại một lần, cơ hồ vĩnh viễn không đủ. Giang Thu Ảnh điên cuồng nghênh đón, chặt chẽ kết hợp. Cả hai mệt mỏi

ngụp lặn trong đục tiền đục tử, trong óc trống rỗng, chỉ còn xúc cảm tê dại là chân thực hiện hữu.

Thật lâu, Giang Thu Ảnh thân thể không thừa nhận nổi, bị khoái cảm không biết lần thứ bao nhiêu đánh úp, "hức" một tiếng, một mồi ngã xuống giường. A Bạc vẫn mạnh mẽ trườn sát, không ngừng luật động, hơn nửa khắc sau mới gằm nhẹ một tiếng, tại sâu bên trong nữ nhân âu yếm phóng xuất tinh hoa...

Thở nhẹ một tiếng, A Bạc cẩn thận đặt Giang Thu Ảnh xuống giường, Tiểu nha đầu ngủ đến an tĩnh, cũng không biết mơ thấy gì mà khoe miệng cong cong.

Hắn vuốt vuốt tóc nàng, vô thức cười khê.

Lấy ra một chiếc khăn ấm, A Bạc ôn nhu tẩy uế cho nàng. Thân thể nhỏ bé tím đẫm hân hoan, làm hắn tự trách không thôi. Ước cho hắn tự nhận định lực cao tuyệt, hỗ trợ đến nàng, tương thành cao bao nhiêu đều nguyện ý sụp đổ.

Tay cầm khăn mềm khê lướt xuống, A Bạc hơi hơi ngừng, mũi mắt híp lại. Ân..., hai cái bánh bao trắng, kích thước tuy là chưa lớn lắm, nhưng cảm giác không sai, rất là đàn hồi, chạm vào liền không muốn rời tay. Thêm hai hạt hồng đậu xinh xinh, phá lệ mê người...

Như thế nào đã lại muốn nàng rồi?

Bạc môi vẽ lên một đường cong, sắc nam tử từ từ cúi xuống, ý đồ ngậm lấy hai tiểu hồng đậu kia. Hắn, còn chưa có no bụng đâu!

Phụt...

Một cổ nghịch lưu chân khí đột ngột xuất hiện, điên cuồng theo huyết mạch lưu thông, lấy tốc độ không gì cản trở nổi đánh thẳng vào đan điền, khiến hắn không nhìn được phun ra một ngụm tiên huyết.

A Bạc chấn kinh rồi! Đây là có chuyện gì?

Không đúng, hoàn toàn không đúng! Cơ hồ đi ngược lại võ học thường thức a!

Võ học lịch đại tông môn lớn nhỏ không đếm nổi, tâm pháp tuyệt kỹ cũng theo đó xuất hiện với số lượng kinh người, biến ảo muôn hình vạn trạng, nhưng là cũng có một vài điểm chung.

Tỷ như, tuyệt kỹ thất truyền từ lâu Quý hoa bảo điển yêu cầu truyền nhân tự cung. Hoặc như, nội công Từ Hàng Tĩnh Trai chỉ xử nữ mới có thể luyện thành. Nếu chân chính nam nhân cưỡng ép luyện Quý hoa bảo điển, hay nữ tử đã có da thịt chi thân cố tình vận dụng Thanh Tâm quyết, kết quả hiển nhiên bị thâm.

Tương tự, A Bạc tâm đã rõ ràng, hắn mất đi thân đồng nam, sau này không thể lại tiếp tục dùng Thanh Tâm quyết. Nếu hắn vẫn muốn sử dụng nội lực, như vậy nhất định phải trở về điểm ban đầu, học một môn tâm pháp khác, đi theo một lộ tuyến hoàn toàn mới. Còn nếu ngoan cố vận dụng Thanh Tâm quyết, không chết cũng bị lột một lớp da!

Nhưng là vừa rồi, hắn cái gì cũng không có làm!

Phốc phốc...

A Bạc liên tiếp phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch. Cổ chân khí kia không ngừng loạn chuyển, không ngừng gia tăng, có xu thế chia thành từng đoạn nhỏ, mãnh liệt công kích mỗi một huyết đạo. Từng chỗ từng chỗ trên cơ thể truyền đến cảm giác thống khổ, tựa như có hàng chục hàng trăm cây ngân châm sắc bén, đang tới tập đâm hắn từ bên trong.

Lần đầu tiên, con người hắn lóe lên tia kinh hoàng. Lần đầu tiên, hắn sợ!

Hắn không sợ chết, càng không sợ đau. Nhưng hắn sợ phải rời xa nàng.

A Bạc thậm chí còn cảm nhận được hơi thở tử vong. Không sai, là tử vong. Một sát thủ, không bao giờ có thể nhầm được điều này.

Nhưng là tại sao?

Hắn một không vận nội lực, hai không động Thanh Tâm quyết. Chỉ đơn thuần muốn yêu nàng, cũng có thể dẫn phát tai họa?

A Bạc không biết, một đêm này, hắn vô tình gặp được một cái thiên đại cơ duyên.

Kỳ thực, Thiên Diện Tu La sư phụ hắn có một điều vẫn giấu ở trong lòng, sợ hắn phân tâm cho nên đến khi chết vẫn không kịp nói ra.

Hắn, Độc Cô Tuyệt, phương diện thân thể có đặc thù.

Thuần Dương chi thể!

... ..

Nửa khác sau.

A Bạc một thân y phục dạ hành, khinh công vận dụng ở mức cao nhất, tựa như u linh, thoát ẩn thoát hiện nơi thâm lâm.

Mục tiêu của hắn, phân đà Hợp Hoan Tông.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: CHƯƠNG 39 : HỌA PHÚC NAN PHÂN

Dường như, trong cõi u minh, luôn có một bàn tay vô hình sắp đặt tất cả.

Độc Cô Tuyết đêm nay nếu là không trực tiếp làm người giải được cho Giang Thu Ảnh, cũng không người có thể trách hắn, kể cả nàng. Dù sao, võ công thực sự quá trọng yếu. Nó không chỉ đại diện cho tương lai, cho địa vị, còn cho niềm kiêu ngạo của một nam nhân.

Giang Thu Ảnh không quá đẹp, không quá hiểu biết, không có tài năng. Nhưng kiếp trước kiếp này, ưu điểm lớn nhất của nàng, đó là biết cảm thông. Cho dù lần này Độc Cô Tuyết, hay A Bạc của nàng, không thể vì nàng mà từ bỏ hết thảy, nàng khẳng định rất buồn rất khổ sở, nhưng tuyệt không trách móc oán hận.

Dù sao, vì một nữ tử mà bỏ qua bản thân kiêu ngạo, nam nhân liệu rằng có mấy người?

Nhưng mà, hắn thực sự làm được! Còn làm rất quyết đoán, không một tia do dự. Cũng không một chút ân hận!

Bởi vậy, lão thiên gia lấy đi của hắn này nọ, lại ban cho hắn một lần thiên đại tạo hóa!

Hợp Hoan Tông, có một cái bí mật, chỉ có tông chủ và người kế nhiệm mới có tư cách để biết. Đó, là về Tuyết Ái.

Giang hồ không ai không biết, Hợp Hoan Tông thờ xà. Nhưng không mấy người thực sự hiểu được ý nghĩa trong đó.

Xà vốn tính âm, do chủ yếu sống dưới đất nên đa phần mang cực âm. Lấy tính khí của xà mà luyện, cho dù là độc hay là dược, phần lớn mang tính âm hàn. Chỉ duy có Tuyết Ái, do được chế từ mật và gan của loài Huyết xà vương độc nhất vô nhị, nên thuộc loại chí dương.

Hợp Hoan Tông bề ngoài trọng trụ lạc, thực chất nhờ song tu mà ngạo thị, võ công hướng tới thể xác hòa hợp mà thăng hoa nội lực.

Thiếu chủ Hợp Hoan Tông, hoặc người kế nhiệm Tông chủ, từ nhỏ bị hạ Tuyết Ái. Độc mà là dược, dược lại là độc. Tuyết Ái bắt y trầm luân vào nhục dục, nhưng không hề khiến y hao mòn thân thể. Ngược lại, nó chí cương chí dương, nên khát cầu càng nhiều càng nhiều vật dẫn âm nhu để bổ trợ.

Nữ đệ tử Hợp Hoan Tông, từ lúc nhập tông đã uống Độc Ái, chính là dược vật cực xứng để hỗ trợ cho Tuyết Ái. Nói cách khác, nữ đệ tử tông này thực chất đều là đỉnh lô của kế nhiệm tông chủ.

Trương Quân Hữu tu luyện Hợp Hoan đại pháp đến bình cảnh, võ công đậm chân tại chỗ đã hai năm, cho dù song tu với bao nhiêu nữ nhân mang Độc Ái cũng vô dụng, trong lòng nóng nảy không cần nói. Nay gặp được Giang Thu Ảnh thân thể thuần âm, tự nhiên cao hứng vô cùng. Y hạ cho nàng, đúng là Độc Ái, hơn nữa phân lượng không hề ít.

Một lần này, vô tình thành toàn Độc Cô Tuyết.

Hắn mang thân thể thuần dương, thêm Tuyết Ái, bản thân vốn đã là chí dương chí cương. Mà Giang Thu Ảnh là thuần âm chi thể, lại bị hạ Độc Ái, vô tình trở thành vật dẫn chí âm chí nhu.

Một cực dương, một cực âm, hoàn hảo khác.

Một chí cương, một chí nhu, vừa vặn sinh.

Một Tuyết Ái, một Độc Ái, sinh ra để bổ trợ cho nhau.

Vạn vật đều có tương sinh tương khắc. Chí âm chí nhu, chí dương chí cương, từ tương khắc nhờ có cặp dược vật lại chuyển thành tương sinh. Âm dương hòa hợp, cương nhu tương hỗ, phá rồi lại lập, vô kiên bất tòng.

... ..

Độc Cô Tuyết chịu đựng thống khổ, tay nắm chặt trường kiếm, trên người vô số vết thương.

Mất máu quá nhiều khiến hấn tái nhợt, đôi môi run run, nhưng ánh mắt lại sắc bén vô cùng. Chấp niệm của hấn chỉ có một, quyết tâm của hấn chỉ có một.

Giết sạch những kẻ này, một tên cũng không để lại.

Đệ tử Hợp Hoan Tông thật sự nhiều lắm, hấn một đường đánh tới, không tiếc sử sát chiêu, bằng mọi cách nhanh nhất có thể, tiêu diệt cả phân đường này.

Hấn nhất định phải làm như vậy. Nay việc Trương Quân Hữu đã chết không giấu được, môn nhân tại phân đà Lăng thành đều lâm vào hỗn loạn. Đến cùng, có những ai biết chuyện y bắt đi Giang thu Anh, hấn không thể rõ. Đã thế, chỉ có thể gà chó cũng không chứa. Nếu không, một khi tin tức được truyền đến tổng bộ Hợp Hoan Tông, năng lập tức đại họa lâm đầu.

Mà hấn, không chừng đến lúc đó, đã không còn có thể hộ nàng.

Hấn không biết những biến đổi trong cơ thể đến cùng là vì nguyên nhân gì, có ý nghĩa gì. Hấn chỉ biết, nếu lão thiên muốn hấn phải chết, hấn cũng không để bất cứ kẻ nào có thể gây nguy hiểm đến nàng còn tồn tại.

Vụt...

Trường kiếm liên tục vung lên, Độc Cô Tuyết đơn đầu năm người, chỉ công vô thủ, chiêu chiêu đều là sát chiêu, không hề để ý thân thể lại thêm vết thương.

Đau đớn xác thịt có là cái gì? Chỉ cần nghĩ đến nàng có thể gặp một chút nguy hiểm, tâm hấn còn đau gấp trăm lần.

Vụt... thêm một kẻ gục xuống...

Gã nam nhân còn lại, tay phải vừa mới bị Độc Cô Tuyết chém đứt, liền tiếp lùi về phía sau, nhìn hấn như nhìn thấy ác quỷ, miệng không ngừng kêu gào:

"Làm ơn, làm ơn đừng giết ta... ta, ta có thể tiết lộ một cái tin tức trọng yếu..."

"Nói."

"Người... người trước hứa tha cho ta..."

"Người không có quyền đưa ra điều kiện." Độc Cô Tuyết lê kiếm, thanh âm lãnh đến cực điểm. Nếu hấn không nhầm, đây là kẻ cuối cùng.

"Ừ... ta... người... trước khi người đến, chúng ta có bảy tám người đã tiến vào sâm lâm... ừ... trở về tổng đàn báo tin.... aaaaaa... người không thể giết..."

Huyết kiếm lạnh lùng đâm tới, gã trợn mắt, tắt thở.

Độc Cô Tuyết rút kiếm, lập tức quay người, lao vào sâm lâm

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: CHƯƠNG 40 : NẾU CÓ KIẾP SAU

Độc Cô Tuyết nuốt một viên đan dược, đồng thời vờn tay điểm huyết cầm máu.

Nơi vai phải hấn, có một vết thương ghê rợn. Là vết cắn của dã thú, một mảng thịt lớn bị mất đi, lộ ra xương trắng. Dưới bụng, cũng có một vết rách không rõ nông sâu, máu chảy ồ ồ.

Chăm chú nhìn mặt đất không một vết tích, hấn mới trút được gánh nặng, thở ra một hơi.

Hoàn hảo, hấn không tới muộn!

Từ phân đường tại Lăng thành, muốn về được tổng bộ Hợp Hoan Tông tại Tây Cương, nhất định phải đi qua chỗ này.

Nơi đây nằm sát Từ Hồn cốc, sương mù không lúc nào ngớt, thập phần khó đi. Đại lượng nhân mã sẽ đều lựa chọn đường vòng, tuy hơi xa một chút, nhưng lại tránh được nhiều dã thú, nguy hiểm giảm thiểu không ít, chỉ khi cách Từ Hồn cốc nửa dặm mới cần đề cao cảnh giác.

Độc Cô Tuyết cũng là đánh cược điểm này, mới có ý đi đường tắt. Tuy là gần hơn đến tám phần, nhưng cũng nguy hiểm trùng trùng. Hấn lọt vào địa bàn một bầy sói lớn đang săn mồi, thập tử nhất sinh mới có thể thoát khỏi. Lại thêm một đàn biên bức không lồ tấn công, mất sức chín trâu hai hổ mới tới

được chỗ này.

Còn may, nhìn mặt đất, đại khái có thể đoán được, đám người Hợp Hoan Tông chạy đi báo tin còn chưa tới đi.

Hắn lao lên một ngọn cây, lẳng lặng chờ.

Kỳ thật, hắn sớm đã là nền sắp tắt nỏ hết đà. Có thể tới đây, hoàn toàn dựa vào chấp niệm cường đại đối với Giang Thu Ảnh.

Võ công, không thể tiếp tục dùng. Hắn không còn đủ lực, cũng không còn thời gian. Cái hắn cần, là nhất kích diệt sát!

Móc từ sâu trong áo ra một viên cầu nhỏ, ánh mắt hắn trở nên ngoan tuyệt.

... ..

Thanh niên áo trắng thúc ngựa dẫn đầu tên là Tào Tuấn, quản lý phân đà Lăng thành.

Hai canh giờ trước, phát hiện ra thiếu chủ thể nhưng bị giết ngay tại phân đà, hắn lập tức sợ mất mật. Tông chủ yêu con như mạng, Trương Quân Hữu lại là độc tử của hắn, không nói cũng biết việc này có bao nhiêu nghiêm trọng.

Hắn thoáng hồi han, liền biết thiếu chủ đêm nay vốn có hảo sự, thế này mới không cho phép người làm phiền. Nhân thủ trong phân đà vì thế cũng tạm bị điều đi, nhân có Dạ đăng liền thoáng ra ngoài xem một chút. Không nghĩ tới, khi trở về chỉ gặp một cỗ thi thể, nữ nhân kia cũng đã biến mất.

Sự việc liên quan quá lớn. Tuy rằng Tào Tuấn có thể đoán được, việc này mười phần đến chín có liên quan đến nữ nhân kia, nhưng cũng không dám tự chủ trương. Bèn lựa chọn vài người võ công cao nhất, vội vàng quay về tổng bộ báo tin.

"Phía trước là Tử Hồn cốc, tất cả cẩn thận!"

"Tào đại ca, người không nhắc chúng ta cũng hiểu được."

"Phải đó, bọn ta có ai là chưa từng đi qua đây? Chỉ cần hảo hảo nhẹ nhàng liền..."

Àm...

Vài tên trong bọn vừa mở miệng, còn chưa kịp hiểu chuyện gì, bên tai đã vang lên một tiếng nổ lớn.

Một mảnh rừng rậm lập tức rung chuyển. Dã thú, độc xà từ khắp nơi ồ ạt chạy ra, tìm nơi ẩn trốn. Một góc trời rền vang thanh âm náo loạn của hung thú lẫn nhân loại.

Đám người Hợp Hoan Tông chưa kịp ý thức được sự việc, nháy mắt đã bị tử vong hắc ám bao trùm.

Không một kẻ sống sót.

... ..

Lăng thành đột nhiên rung chuyển.

Bình dân bá tánh run rẩy, lão ấu kinh hoàng, hãi tử trốn vào lòng mẫu thân, nam nhân vẻ mặt nồng đậm kinh sợ vội vàng cầm lấy vũ khí.

Nhân sĩ võ lâm trong thành đồng loạt ngưng trọng, sẵn sàng vận lực.

Từ góc cao tại phủ thành chủ, trung niên nam tử đang nhàn nhã đánh cờ, chợt giật mình, nhìn chăm chăm về phía Tử Minh sâm lâm.

Dị tượng từ đó. Phải chăng... là đột phát thú triều?

Trong khách điểm, Giang Thu Ảnh vẫn ngủ say sưa, hoàn toàn không biết tại một nơi cách đó không quá xa, nam nhân mà nàng yêu ôm ý tưởng đồng quy vu tận, sử dụng Hòa linh châu từng khiến giang hồ khiếp đảm để đối phó với đám người Hợp Hoan Tông.

Những kẻ kia một tên cũng không kịp thoát. Còn Độc Cô Tuyết, hắn không bị cuốn vào trung tâm vụ nổ, mà bị dư chấn hất văng ra xa, một đường rơi thẳng xuống Tử Hồn cốc.

Trước khi hoàn toàn chìm vào hắc ám, trong tâm hắn, chỉ thấy một gương mặt bầu bĩnh cùng nụ cười sáng rực...

"Ảnh nhi... Ảnh nhi của ta..."

"Nếu thực có kiếp sau..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: CHƯƠNG 41 : NHÂN HỌA ĐẮC PHÚC

Triệu quốc thất đại tuyệt địa, Từ Minh sâm lâm một mình chiếm cứ ba cái danh ngạch. Từ Hồn cốc là một trong số đó.

Vách đá dựng đứng, vực sâu hun hút, từ phía trên nhìn xuống tựa một hố đen khổng lồ thăm thẳm, tỏa ra nồng đậm khí tức khủng bố.

Từ Hồn cốc, vắng nhân vong.

Độc Cô Tuyệt mơ hồ có chút ý thức, dần dần tìm lại cảm giác. Hắn thấy toàn thân đau đớn khó có thể

tưởng tượng, trong cơ thể từng khúc từng khúc xương như muốn đứt đoạn, kinh mạch rời rạc. Khó nhọc he hé mắt, trước mặt là rậm rạp cỏ thụ, chẳng chịt dây leo.

Trên đầu truyền đến đau đớn như muốn nổ tung, Độc Cô Tuyệt từng chút hồi tưởng.

Hợp Hoan Tông... nhất dạ ái ân...

Ảnh nhi...

Sức mạnh không biết từ nơi nào có được, hắn cắn chặt răng, chống tay ép buộc bản thân ngồi dậy.

Ảnh nhi... Hắn phải quay lại khách điểm...

Nhưng mà, này là chỗ nào?

Độc Cô Tuyệt quan sát xung quanh. Quần đầy người hắn là chẳng chịt dây leo thô to, gai nhọn tua tủa,

khiến da thịt hắn không còn một chỗ lành lặn. Ngay bên cạnh là một góc đại thụ rậm rạp, đám dây leo chính là sống bám lên gốc đại thụ này.

Tầm mắt ra xa hơn, Độc Cô Tuyệt kinh hãi. Như thế nào lại là một khoảng trống mênh mông? Nhìn lên phía trên là vách đá dựng thẳng, nhìn xuống phía dưới là vực sâu vạn trượng.

Hắn mơ hồ nhớ ra, trước khi ngã đi, bản thân bị hất văng, lao thẳng Từ Hồn cốc. Lẽ nào nơi đây...?

Độc Cô Tuyệt trầm ngâm, trong mắt ngưng trọng. Dựa theo tình huống xung quanh, tám chín phần là hắn đang lơ lửng tại giữa Từ Hồn cốc.

Danh tự tuyệt địa không phải chỉ để nói suông. Dưới đáy Từ Hồn cốc quả thực nguy hiểm trùng trùng, độc khí bao phủ, thập tử vô sinh. May mắn, lão thiên gia còn chưa bỏ qua hắn, mới khiến hắn bị đám dây leo này cuốn lấy, tuy rằng thương càng thêm thương, nhưng ít ra cũng đã bảo toàn được tiểu mệnh.

Còn sống luôn tốt, không phải sao?

Lại quan sát kỹ thêm một lát, Độc Cô Tuyệt kết luận, vách đá bên trong Từ Hồn cốc có một nơi nhô ra, tạo thành một khoảng nhỏ, hắn đang lơ lửng tại đó. Nơi đây có đất, có cỏ và vài loại dã thực. Góc đại thụ nằm ở rìa ngoài, cho nên vị trí hiện tại của hắn là ngay sát mép vực.

Như vậy vẫn còn nguy cơ. Từ Hồn cốc độc khí thâm thâm, tuy rằng còn cách đáy cốc rất xa, nhưng với thể trạng của hắn hiện tại, chỉ một tia chướng khí bốc lên cũng đủ để hắn huyết dịch nhộn nhạo. Hơn nữa, nếu cứ nằm ở đây, không biết chừng tùy thời có thể làm mồi cho hung điều.

Cách tốt nhất, chính là tiến vào sát vách đá, tận lực dưỡng thương.

Nói thì dễ, làm lại khó vô cùng! Độc Cô Tuyệt gian nan gỡ đám dây leo đầy gai nhọn quanh thân, lại cắn răng bò tới sát vách núi. Khoảng cách rất gần, nhưng hắn phải mất gần một cái canh giờ mới có thể đến nơi.

Ngồi dựa vào vách núi, hắn thở ra một ngụm trọc khí, cẩn thận đánh giá ngoại thương. Không để ý tới liền thôi, chứ đã nhìn qua rồi thì...

Độc Cô Tuyệt than nhẹ. Nặng hơn so với hắn suy nghĩ nhiều lắm! Toàn thân nơi nơi đều là vết thương, huyết nhục mơ hồ, ả ả còn muốn nhiễm trùng, cấp bách cần phải xử lý.

Độc Cô Tuyệt cười khổ. Đan dược trị thương một chút cũng không còn, chân khí không thể động, nội công chẳng thể dùng, quả nhiên nan càng thêm nan! Trước mắt, chỉ có thể tạm dựa vào thực vật xung quanh, tìm lại chút khí lực.

Nơi đây không lớn, thực vật ngoại trừ dây leo, cũng chỉ là dây leo. Bất quá, hắn để ý thấy được, dây leo không chỉ có một loại. Có loại thô to đã quấn

lấy hân. Có loại đen thẫm, tựa như chứa độc. Có loại điểm tuyết hoa tím. Còn có một loại, thân tròn mảnh, lá xanh dài, lấp ló những quả đỏ tươi, tạm thời là mục tiêu của hân.

Tuy không rõ thứ quả màu đỏ kia là gì, nhưng Độc Cô Tuyết vốn không còn lựa chọn khác. Hân nhặt một cành vụn, gắng sức kéo loại dây leo kia về phía mình.

Cũng không khó ăn!

Quả nhỏ vị chua, xuống đến cổ họng lại tán ra một cỗ thanh mát. Độc Cô Tuyết nhai liền một lúc hơn mười quả, cảm giác thư thái lạ kỳ, không khỏi nhúm mày.

Đây là loại quả gì? Cứ như vậy đã thấy biến chuyển?

Đâu chỉ có tinh thần sung mãn, trong đan điền ầm ầm một tia khí tức ấm áp, nhu hòa tản đến chỗ về từng kinh mạch, thân thể thể nhưng có được một chút khí lực.

Độc Cô Tuyết bỏ qua nghi vấn, vội vàng hái sạch dị quả, một hơi ăn vào.

Lần này, khí tức ấm áp tại đan điền bạo tăng, trở nên nóng rực. Trong cơ thể, từng luồng khí mạnh mẽ chạy khắp các huyết đạo, Độc Cô Tuyết có cảm giác chúng tự vận hành theo một quy tắc nào đó, tuy không rõ ràng lắm, nhưng kiên định mặc kệ. Nếu là phúc thì chẳng phải họa, như là họa cũng tránh không khỏi. Có điều, những luồng khí này ngày một gia tăng, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh chóng, dần dần tạo thành những vòng xoáy, điên cuồng xoay tròn.

Độc Cô Tuyết nửa ngồi nửa quỳ, trên trán mồ hôi từng giọt bằng hạt đậu không ngừng nhỏ xuống, thống khổ cắn chặt răng. Dị khí như thác lũ, ầm ầm quét qua mỗi một huyết vị, dần dần tập trung tại huyết Thần Đình.

Trong lòng hân căng thẳng, một cái ý tưởng cực độ táo bạo nảy ra.

Trùng kích Nhâm Đốc nhị mạch!

Hai huyết Nhâm Đốc trọng yếu vô cùng, hân tuy rằng đã qua tẩy tủy chi lễ, lại có thêm sáu mươi năm công lực từ sư phụ, trùng trùng huyết luyện, cũng chưa từng tưởng muốn sớm đã thông hai huyết này. Bởi, muốn trùng quan đã thông cần lượng chân khí không lồ, ngang ngửa một trăm năm công lực. Nếu thành công, liền chính thức tiến vào hàng ngũ đỉnh của võ học, thất bại là vạn kiếp bất phục.

Đốc mạch tung hành nhị thập thất

Nhâm mạch tam bát khởi hội âm

Nhâm Đốc đại diện hai hướng Tí Ngọ trong người, theo Đôn Gia thì là đường thẳng giáng của Dương Hỏa và Âm Phù, và là nơi Khâm Li giao cầu.

Đốc mạch là chủ quản của các kinh Dương, còn Nhâm mạch là bể chứa của các kinh Âm. Một khi được đã thông, chính là kéo theo trăm mạch đều thông, nội tạng âm dương tuyệt đối cân bằng hòa hợp, người luyện võ vô cùng có khả năng đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất trong truyền thuyết.

Nếu là lúc trước, hân tuyệt không mạo hiểm, nhất định phải chuẩn bị kỹ càng rồi mới bé quan. Nhưng nay tình huống đã khác. Hân tuy rằng vẫn còn nội lực thâm hậu, nhưng lại không cách nào sử dụng. Phải biết, mỗi một tâm pháp có một lộ tuyến vận hành riêng. Hân đã mất thân đồng nam, không thể vận dụng Thanh Tâm quyết, hơn bốn mươi năm công lực còn lại trong cơ thể tựa món ngon trước mặt mà không thể động, khổ trong đó không phải một hai câu có thể nói. Sau này, dựa vào lực lượng Dạ Lâu cùng tài phú Hoàng thất, lại tìm một bộ đỉnh công pháp, luyện từ đầu.

Điều kiện tiên quyết chính là, hân có thể thoát khổ.

Nhìn lại, hân đang lơ lửng giữa Từ Hồn cốc. Không thể nhảy xuống, chỉ có đường đi lên. Mà thể trạng hiện tại của hân, muốn làm được khó ngang lên trời!

Nhưng nếu đã thông được hai mạch Nhâm Đốc, tình thế lại biến chuyển. Hân ít nhất tăng vọt thể lực, lấy đó làm tiền vốn, từ từ leo lên.

Độc Cô Tuyết cắn răng, hít một hơi quyết tâm, ám thị cho dị khí, từ Thần Đình chạy thẳng theo ngực xuống Đan Điền. Khí tụ Đan Điền, trùng phá Nhâm mạch, vận chuyển Tiểu Thiên, đột kích Đốc Mạch.

Hai canh giờ sau.

Độc Cô Tuyết há miệng, phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng khi hân mở mắt, lại sáng rực mười phần. Mị màu lúc trước, nay có thêm một tầng sắc bén.

Qui Căn Khiếu, Phục Mệnh Quan, Quán Vĩ Lư, thông Nê Hoàn!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhâm Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: CHƯƠNG 42 : THẠCH ĐỘNG KỶ BÍ

Đêm, là thời điểm dã thú hoạt động mạnh nhất.

Độc Cô Tuyệt tuy rằng vừa mới đã thông Nhâm Đốc nhị mạch, thể lực mười phần sung mãn, nhưng cũng không muốn đụng phải dã thú, đặc biệt là phi điều nơi hiểm địa. Hắn ngồi sát vách núi, lấy một nắm dây leo to, tùy tiện đan xen, tạo thành một tấm chắn phủ lên người, thế này mới nhắm mắt dưỡng thần.

Không biết hắn ngất đi đã bao lâu. Khi hắn tập kích phân đường Hợp Hoan Tông, là đêm Dạ đăng. Khi hắn tỉnh lại, đã là quá ngọ. Cũng không rõ là một ngày, hai ngày, hay là lâu hơn... Tiểu nha đầu, có lẽ đang sợ hãi đi?

Ành nhi, chờ ta! Rất nhanh, ta sẽ trở về!

Đáy Từ Hồn cốc độc khí trầm trầm, ở chỗ này cũng có thể cảm nhận được từng tầng độc vụ. Chướng khí nhàn nhạt, nên quá giờ Mão nhưng cảnh vật vẫn mờ mờ.

Độc Cô Tuyệt đứng dậy, cảm giác đau đớn giảm chín thành, tự tin có thể bắt đầu tìm đường leo lên trên. Hắn đảo mắt một vòng. Dị quả kia là thứ tốt, không biết có còn sót lại một hai? Nếu thực có thể tìm được, mang về cho tiểu nha đầu, lại giúp nàng tìm một cái công pháp thích hợp cho nữ tử, nhất định làm ít hưởng nhiều...

Nga?

Độc Cô Tuyệt nhíu mày. Ngày hôm qua, hắn sức lực cạn kiệt, cộng thêm trời chiều, cho nên không phát giác ra điểm dị thường. Lúc này nhìn lại, dị quả kia thế nhưng mọc ra từ vách đá?

Dị quả này là quả của một loại cây leo, đan xen cùng với vài loại khác trên mặt đất. Hắn nguyên bản tưởng rằng rễ của chúng giống nhau, đều bắt nguồn từ vách núi phía trên, nhưng hóa ra lại không phải. Đúng hơn là, tất cả cây leo đều xuất phát từ đất trên vách đá. Chỉ riêng cây có loại dị quả này, ngang nhiên hiện ra từ giữa vách đá nhẵn nhụi.

Độc Cô Tuyệt tuy là chưa thể đề khí lăng không, nhưng là nhảy cao một hai trượng cũng không có vấn đề gì. Hắn nhảy lên, tay trái bám vào một rễ cây to, tay còn lại sờ sờ vào nơi xuất hiện dây leo dị quả.

Thế này mới phát hiện dị thường.

Theo xúc giác từ lòng bàn tay truyền đến, Độc Cô Tuyệt kinh ngạc nhận ra, có một cái lỗ, dây leo từ đó mọc ra. Hơn nữa, xung quanh còn có một đường rãnh rất nhỏ rất nhỏ, nếu dùng mắt tuyệt đối không thể phát hiện ra. Men theo đường rãnh, mơ hồ cảm thấy tạo thành một cái đường vòng.

Dây leo mọc từ bên trong vách đá, rãnh hình đường vòng...

Độc Cô Tuyệt đầu óc vận chuyển, nhanh chóng nghĩ ra một cái ý tưởng, vội kinh ngạc lùi lại. Hắn trầm ngâm, cẩn thận suy nghĩ, chắc chắn đến tám phần.

Nơi này, thế mà lại có một cái động khẩu! Dây leo, dị quả, đều vô tình từ trong đó chui ra.

Động khẩu được thiết kế tinh vi, nhìn từ phía ngoài hoàn toàn không lộ ra kẽ hở, lại thêm đám rễ cây và dây leo bao quanh, có thể nói là không thể bị phát hiện. Độc Cô Tuyệt tìm ra, hoàn toàn là ngẫu ngộ. Hiển nhiên, cái này không phải thiên sinh sẵn có.

Phịch...

Độc Cô Tuyệt không nói hai lời quỳ xuống, hướng về phía động khẩu dập đầu:

"Độc Cô Tuyệt ta ân oán phân minh. Tiền bối, người tuy không cứu ta, nhưng ta nhờ đồ của người mà thoát khỏi. Ân tình này, khắc cốt ghi tâm!"

Nói rồi đinh đinh đinh, thật sự dập mạnh đầu ba cái.

Động khẩu im lìm, đột nhiên tỏa ra một cỗ khí tức bề ngễ thiên hạ. Trong gió, đâu đó truyền tới một tiếng thở dài, âm điệu có cả sự tang thương.

Độc Cô Tuyệt còn chưa kịp kinh ngạc, một đạo tinh thần ý chí mạnh mẽ vô cùng đã đánh sâu vào não hải, ý thức lập tức mất đi, lại chìm vào bóng tối.

Khi hắn tỉnh lại, xung quanh một mảnh tối đen.

Người luyện võ nhãn lực hơn xa thường nhân, càng không nói đến Độc Cô Tuyệt vốn là đỉnh cấp cao thủ. Rất nhanh, hắn đã nhận ra, bản thân mình đang ở trong động.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: CHƯƠNG 43 : TRUYỀN NHÂN KIẾM MA

Thạch động rất tối, hiển nhiên bốn phía kín kẽ. Nhưng điểm lạ là không một chút bẻ khí, hô hấp rất thông thuận. Trong động còn có một mùi hương nhàn nhạt, hít vào thực khiến thân thanh khí sáng.

Độc Cô Tuyệt đảo đảo mắt, lập tức phát hiện ra nơi xuất phát mùi hương.

Dị quả! Hơn nữa số lượng rất nhiều!

Không! Đây phải rất nhiều, có thể nói là nhiều đến không cách nào tưởng nổi. Trước mắt hắn, dị quả mọc thành từng bụi từng bụi. Dưới mặt đất. Trên vách động. Nơi đâu cũng thấy, khiến hắn chấn kinh rồi.

"Đó là Liệt quả, từ nhị cấp tu chân vị diện trở lên mới có."

Thanh âm bằng bạc không rõ là từ đâu truyền tới, bên trong còn ẩn chứa một tia uể oải.

"Là ai?" - Độc Cô Tuyệt ngẩng phất lên, nhìn về nơi phát ra giọng nói lạ.

Hắn cau mày. Phía trước mặt, nào có một bóng người? Nhưng trên vách đá rõ ràng phản chiếu một cái bóng mờ mờ tựa u linh.

"Là ai? Lại ở nơi này giả ma giả quỷ?"

"Aiiiiii..." - tiếng thờ dài tiếc hận. "Quả nhiên là phế vị diện, hết thảy đều là phế vật, không kẻ nào sử xuất được tinh thần lực, đều thích bắt bản tôn hiện thân."

Thanh âm vừa dứt, cái bóng cũng thoáng trở nên rõ ràng hơn, dần tụ lại thành một nhân ảnh trong suốt. Nhân ảnh kia ngũ quan không rõ, nhưng hắn ở đó, không gian xung quanh như có thêm tầng tầng áp lực, trở nên vận vẹo.

Độc Cô Tuyệt bị cổ áp lực kia công kích, lao đảo lui về phía sau, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào hư ảnh vừa xuất hiện.

"Ngươi - không tệ." Hư ảnh nhếch miệng. "Rõ ràng sợ hãi, lại vẫn quật cường! Phân sợ hãi này, hợp ý bản tôn!"

"Ngươi - rốt cuộc là thứ gì?" Độc Cô Tuyệt khàn giọng hỏi.

"Bản tôn sao? Đương nhiên là tinh thần thể. Nga, ngạc nhiên? Ha ha... bản tôn đã quên, nơi này là một cái phế diện, ngươi đương nhiên không thể biết tinh thần thể là dạng gì..."

"Giống như linh hồn?"

"A? Nghĩ không ra, ngươi cũng thực thông minh. Nói linh hồn, không bằng kêu tàn hồn.... aiii... nhớ năm đó bản tôn tung hoành vô số vị diện, không ngờ lại trọng thương rơi vào cái phế vị diện này... linh khí không có, không cách nào hồi phục..." Hư ảnh trầm ngôn, không giấu được tiếc hận và tang thương.

"..."

"Tiểu tử, ngươi với bản tôn hữu duyên. Cái này, nhận lấy."

Hư ảnh nói xong, phất tay một cái, trước mặt Độc Cô Tuyệt xuất hiện một khối thanh ngọc. Khối ngọc đột nhiên xuất hiện, như thể mọc ra giữa không trung, khiến hắn trừng mắt mà nhìn.

"Cái này gọi là ngọc giản, là đồ của tu chân giới, có giải thích ngươi cũng không hiểu. Nó dùng để lưu trữ, cùng một dạng với quyển trục. Ngươi - lại đây."

Hư ảnh điểm điểm tay, một luồng thần thức tiến nhập thức hải Độc Cô Tuyệt. Lập tức, đại lượng tin tức ùn ùn xuất hiện, tựa như sóng triều, mãnh liệt công kích khiến hắn đau đầu nhũn mày lại. Một hồi lâu sau, Độc Cô Tuyệt mở mắt, lưng đầm mồ hôi.

Hư ảnh nheo mắt đánh giá thanh niên trước mặt. Hắn trong mắt tuy tràn đầy khiếp hãi, nhưng ngoài mặt lại không hề hiển lộ, là kẻ biết nội liễm. Tiểu tử này còn có thân thể thuần dương, kết hợp với liệt quả, đích thực làm ít công to, là kẻ có đại khí vận. Đáng tiếc không còn là đồng nam, bằng không, tuyệt đối ngày đi ngàn dặm... .

Thích hợp! Vô cùng thích hợp!

“Tiểu tử, thấy thế nào?”

Độc Cô Tuyệt trầm ngâm, rồi lạnh nhạt. “Rất được!”

Thực ra, đâu chỉ rất được? Nội tâm hắn vẫn còn kinh hãi không thôi. Thứ võ công kia, loại kiếm ý kia, sát khí kia... tất cả vượt ngoài phạm vi nhận thức về võ học của hắn. Nếu không phải những hình ảnh diễn ra trong não hải quá mức chân thực, hắn cơ hồ sẽ hoài nghi trên thế gian liệu có loại võ công đáng sợ đến như vậy...

“Rất được thôi sao? Tiểu tử, ngươi cũng không khỏi quá ngông cuồng!”

“...” Độc Cô Tuyệt nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến. Tuy rằng nội tâm rung động, nhưng hắn chảy trong người dòng máu đế vương, từ trong xương đã mang ngạo khí. Muốn hắn cầu xin kẻ khác là chuyện không thể nào.

“Thế nào? Có muốn học hay không?” Hư ảnh cười hắc hắc, thân nhiên quăng mồi.

“Có điều kiện gì?” – Vô công bắt thụ lộc, hắn mới không ngu ngốc tin tưởng có bánh từ trên trời rơi xuống.

Hư ảnh trầm mặc, sát khí vô thức tràn ra. Thật may chỉ là tàn hồn, nếu là bản tôn, sợ rằng đã sớm nổi bão. Vô Tình kiếm ý, cho dù đặt tại tu chân giới cao cấp vị diện cũng có thể khiến chúng tu sĩ tranh cướp vỡ đầu. Cur nhiên lưu lạc đến cái phế vật vị diện này, còn bị một con kiến hôi cò kè mặc cả...

Hắn nén giận: “Điều kiện duy nhất, là ngươi phải đứng trên đỉnh võ đạo của cái thế giới này.”

Như vậy?

Cái này có được tính là điều kiện? Cái này, mười phần là dụ hoặc!

Có điều, miếng ăn tới miệng, Độc Cô Tuyệt há có thể từ chối? Hơn nữa, ngay từ ban đầu, hắn đã không có ý định buông tha cơ hội này, chỉ là không muốn phải quy lụy cái tàn hồn kia mà thôi.

Vô Tình kiếm pháp này, đúng như tên gọi, vô tình chi cực. Chính tầng cảnh giới, tương ứng với cửu cửu tám mươi mốt thức, chiêu chiêu đều là sát chiêu. Không có hư chiêu, chỉ có thực chiêu, tất thấy đều nhắm vào tử huyệt của đối thủ.

Độc Cô Tuyệt vốn là sát thủ, tin rằng Vô Tình kiếm pháp hắn hội dễ dàng lĩnh ngộ. Cũng không sợ bản thân vì luyện nó mà trở nên quá mức lạnh huyết. Hắn tin rằng, bên trong mỗi người đều có một cái cân, chỉ cần giữ vững bản tâm không chuyển, thì cho dù hai tay đầm huyết cỡ nào, cũng không sợ rơi vào ma chướng.

Là đạo, là ma, đơn giản chỉ phụ thuộc vào ý niệm.

"Hảo. Ta nhất định sẽ đứng trên đỉnh võ đạo, duy ngã độc tôn."

Tàn hồn lúc này mới tạm vừa lòng, gật đầu: "Còn nữa, sau này khi sử dụng Vô Tình kiếm pháp, nhất định phải lấy tên - Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại."

"Có thể." Độc Cô Tuyệt sáng khoái đáp ứng. "Là ngoại hiệu của ngươi?"

Tàn hồn không trả lời, nội tâm ngập tràn cảm khái. Nhớ năm đó, tung hoành bao nhiêu vị diện, có mấy kẻ nghe danh Kiếm Ma mà không mất mặt? Không ngờ đến giờ, lại lưu lạc đến mức phải dương danh tại cái vị diện phế vật này...

Bất quá, tiểu tử trước mắt đích thực là cái hạt giống tốt. Tâm tính trầm ổn, gân cốt kỳ hảo, trùng hợp hơn nữa là hắn lại có thân thể thuần dương, nếu tiêu hóa hết chỗ liệt quả tại đây, cho dù không tập luyện đỉnh cấp công pháp thì võ công cũng có thể đứng đầu thiên hạ.

Đáng tiếc duy nhất chính là...

Độc Cô Tuyệt đang chìm vào lý giải Vô Tình kiếm pháp, tàn hồn thấy hắn không một chút để tâm, lập tức chớp lấy cơ hội, dùng một đạo tinh thần ý chí đánh thẳng vào não hắn.

"Vô Tình kiếm pháp, lấy vô tình vi đạo, lấy độc cô chi ý. Ngươi - không cần những thứ tình cảm rác rưởi này."

... ngươi không cần những tình cảm rác rưởi này."

Trong hắc động, thanh âm vang lên u lãnh dị thường. Kiếm Ma tuy chỉ còn tàn hồn, nhưng tinh thần lực không phải một phàm nhân có thể tưởng nổi. Y trước đó đã phân ra một tia linh hồn lực, đảo qua ký ức của Độc Cô Tuyệt, càng xem càng hưng phấn.

Nhất được bảo! Tiểu tử này, tâm tính lẫn ngộ tính, đều là thượng phẩm. Chỉ tiếc, lại nảy sinh một loại tình cảm không nên có.

Vô Tình ý không cần tình ái. Cho nên, hắn không cần ái tình. Ít nhất, là trước khi luyện tới thượng thừa.

Đoạn tình cảm kia, vì thế cũng không cần tiếp tục tồn tại.

Độc Cô Tuyệt thống khổ ôm đầu, lăn lộn trên đất. Trong óc hắn bỗng dựng hiện lên rất nhiều hình ảnh.

"Vị anh hùng này, người hảo."

"Ta là Giang Thu Ảnh, là người cứu ta?"

"Người không thể tháo mặt nạ ra a?"

"Người mang mặt nạ bạc, ta có thể hay không kêu người A Bạc?"

"A Bạc..."

"A Bạc..."

"Người khôn kiếp! Ta đánh chết người! Nụ hôn này, vốn dành cho A Bạc..."

"Ta thích A Bạc nha...."

Tiểu nha đầu mặt bầu bĩnh, cực độ đáng yêu, nàng hướng về phía hắn, nở một nụ cười rạng rỡ. Rồi nụ cười của nàng nhạt dần, bóng dáng nàng theo đó mờ đi. Hắn cảm thấy một trận hốt hoảng chưa từng có, nghĩ muốn ôm nàng giữ nàng, lại hoảng sợ nhận thấy bản thân không thể nhớ ra nàng..

Tên nàng... gương mặt nàng... nụ cười nàng...

Không!

Hắn không cam tâm!

Tàn hồn Kiếm Ma xóa đi ký ức của Độc Cô Tuyệt, vốn là một việc đơn giản, cũng chỉ cần chưa đến một khắc thời gian. Không ngờ, đang suôn sẻ, y chợt cảm thấy mình bị công kích, không khỏi kinh hãi tột độ.

Điều này sao có thể?

Tiểu tử kia, bất quá là phạm nhân, còn không bằng con kiến, cư nhiên có thể dùng tinh thần niệm chống lại y?

Là do đoạn tình ái kia?

Chấp niệm này, sâu đến cỡ nào?

Tàn hồn Kiếm Ma chấn kinh trong tích tắc, rồi nhanh chóng nắm lại quyền chủ động. Dù sao, chênh lệch giữa hai người như trời với đất, Độc Cô Tuyệt chẳng qua một lần vô tình bộc phát mà thôi.

Chết tiệt!

Hồ lạc đồng bằng bị chó khinh, y thế nhưng lật thuyền trong mương, bị một tiểu tử vô tâm phản kích. Y vốn đã là tàn hồn, chỉ mong manh trong một hơi thở, khi này cường thế dùng tinh thần lực mở cửa động đã hao phí đại giới, trở nên yếu ớt vô cùng, thế này mới khiến một đạo phản kháng ý chí của tiểu tử kia đánh lại, thương càng thêm thương.

Lúc này không thể xóa đi ký ức của hắn nữa, y đành phong ấn nó lại. Dù sao, ở cái phe vị diện này, không tin có người có thể giải khai..

Này, so với xóa bỏ, cũng không sai biệt lắm.

Truyền nhân đã tìm được, y - cũng nên tiêu tán rồi...

Trước khi biến mất hoàn toàn, y lại gần nơi Độc Cô Tuyệt gục xuống, lại kinh ngạc phát hiện một điều. Tiểu tử kia, nhân một giây y choáng váng, thế mà cầm lấy một viên đá sắc nhọn, ngoan tuyệt vạch vào trước ngực, máu tươi đầm đìa.

Trước ngực hắn..

...một chữ...

Giang!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: CHƯƠNG 43 : LƯU LẠC

Triệu Cương ngồi yên lặng, trước mặt một bàn thức ăn cùng một vò rượu lớn. Hắn chậm rãi rót đầy một chén, đưa lên miệng nhấp một ngụm, rồi lại chậm rãi gấp một miếng sườn kho ngọt vào miệng. Mắt hẹp luôn cố định tại cái bàn nhỏ phía bên góc trái, sát cửa sổ.

Ngồi tại đó, là con mồi kế tiếp của hắn.

Hắn đã theo dõi nàng ta ba ngày nay.

Đối với con mồi, hắn luôn luôn đủ kiên nhẫn.

Tại Lăng thành, Triệu Cương có ác danh không nhỏ. Hắn chuyên bắt cóc dân nữ, thường là để bán vào thanh lâu. Đôi khi gặp được thiếu nữ vừa mắt, hắn cũng phá lệ để lại cho bản thân, cưỡng bạo các nàng, thu vào hậu viện. Lần này, hắn nhìn trúng một gã tiểu bạch kiểm. Đúng hơn, là một nha đầu phần nam trang.

Mặc dù tiểu nhị đã nói qua, gã kia là một thiếu niên công tử, nhưng hắn chỉ khinh thường bỏ qua. Một lũ óc heo! Mặc dù những tên tiểu bạch kiểm cũng vừa trắng vừa nõn, nhưng làm gì có kẻ nào tỏa ra phong vị thiếu nữ thế kia? Nàng ta mười phần là phần nam trang.

Nữ phần nam trang, hắn không hiếm lạ. Có điều, chắc chắn, nàng ta có lẽ chỉ mười ba hay mười bốn tuổi đi? Nhỏ như vậy... ừm... tám phần là thiên kim ngang ngược, trốn nhà lưu lạc giang hồ. Nữ nhân nào ngắn như thế, hắn gặp qua cũng không ít.

Kỳ lạ là, người bên cạnh đâu?

Hắn nghe được, nàng ta đi cùng một thanh niên. Nhưng mà, ba ngày nay, ngoài việc ngồi tại cái bàn đó đần mặt nhìn ra ngoài, nàng ta thậm chí còn chẳng trò chuyện với ai. Trong này đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc, làm hay là không?

Triệu Cương trước nay không làm chuyện không nắm chắc. Có điều, thiếu nữ này... trực giác nói cho hắn biết, đây là con gaf con béo bở. Loại mặt hàng này, nếu đã gặp còn bỏ qua, đích thực không có thiên lý a...

Cẩn rắng, Triệu Cương ra quyết định.

Cũng không tin một nha đầu chưa dứt sữa có thể có cái con mẹ gì nguy hiểm..

Làm!

--- ----- phân cách tuyến --- -----

"Khách quan, đã quá bữa, không biết người có định dùng thứ gì?"

"..."

"Khách quan..."

"..."

"Vị công tử này..."

"Ách, cái gì cái gì vậy?" Giang Thu Ảnh giật mình, quay đầu một vòng bất giác vài ánh mắt kỳ quái phóng đến, đối với gã tiểu nhị trước mặt nổi giận. "Ta cũng không có điếc, người hồ to như vậy làm cái gì?"

"Công tử, oan uổng a!" Tiểu nhị nhăn nhó. "Ta đã gọi người mấy lần nha..."

"Có chuyện gì?"

"Ta sợ người đói bụng, nên mới tới hỏi người có muốn dùng cái gì cái gì..." Hừm! Người ta có lòng tốt đó! Người cư nhiên còn nổi giận? Nhìn người vài ngày đều ngồi ngẩn người, ta cũng thấy choáng váng theo a...

"Là vậy à?" Hiểu rõ rồi, Giang Thu Ảnh áy náy, cười cười. "Vậy phiền người tùy tiện đem ra vài món." Sờ sờ túi, không quên nói với theo. "Nhớ lựa loại rẻ nhất."

Tiểu nhị vốn đã quay đi chuẩn bị, nghe được lời này, thiếu chút ngã ngửa. Tiểu tử, thì ra vài ngày nay người u uất, là vì thiếu tiền sao? Nếu thiếu tiền, có hay không biết cách đi kiếm? Người bộ dạng bạch kiểm như vậy, chính là cái dạng tiểu quan quán thích nhất...

Giang Thu Ảnh không hay tiểu nhị đang âm thầm ôm ấp ý nghĩ sâu xa. Nàng nhìn trời, thế này mới biết, thì ra đã tới đến như vậy.

Một ngày nữa, lại sắp qua.

Thở dài, Giang Thu Ảnh không kim được, tiếp tục đưa mắt nhìn chăm chăm về phía cửa. Nàng cố tình chọn cái bàn này, góc quan sát rất thoáng, nếu hần có xuất hiện, nàng lập tức có thể thấy được.

Năm ngày! Nàng chờ hần đã năm ngày! Lại một cái bóng cũng không xuất hiện.

Giang Thu Ảnh không ngừng hồi tưởng, không ngừng suy đoán. Ngày đó khi bị bắt đi, nàng lơ mơ nghe thấy cái gì Hợp Hoan Tông, cái gì thiếu chủ. Nàng mang máng nhớ được, bản thân bị người đưa tới một căn phòng lớn, một cái giường lớn, một nam nhân...

Hình ảnh nhạt nhòa, nàng căn bản không thấy rõ nam nhân kia, trong tiềm thức cứ cho rằng đó hần là A Bạc.

Nhưng là, có thực sự là hần?

Giang Thu Ảnh thích mơ mộng, nhưng không hảo huyền. Nàng có thể đoán được, kẻ kia sáu bảy phần không phải nam nhân mà nàng muốn. Không phải sao? Khi đó hần không ở bên cạnh, nàng lại đột ngột bị bắt, quan trọng hơn nữa là xung quanh có rất nhiều rất nhiều người, một Giang Thu Ảnh hay năm Giang Thu Ảnh biến mất cũng không gây chú ý.

Như vậy, kẻ đó không phải hần đúng chứ?

Khi nàng tỉnh lại, ngạc nhiên phát hiện bản thân đã ở khách điểm. Quần áo chỉnh tề, nhưng không phải đồ nàng đã mặc trước đó. Là ai mặc cho nàng?

Trên người đầy dấu hôn ngân, giữa hai chân đau đớn kịch liệt. Kết hợp với trí nhớ không rõ ràng, chẳng khó để đoán được, nàng cùng kẻ kia đã trải qua một đêm điên long đảo phượng.

Nhưng mà, hần không lẽ xong việc lại từ từ đưa nàng về đây? Cái này không quá logic.

Còn nếu không phải hần, lại là ai đưa nàng về?

Nghĩ tới nghĩ lui, ngẫm trái ngẫm phải, Giang Thu Ảnh tự đưa ra một cái kết luận: nàng trước bị bắt đi sau bị hạ được, trước bị thất thân sau lại được A Bạc tìm thấy. Hần đưa nàng về, cũng mặc lại quần áo cho nàng.

Giang Thu Ảnh ôm suy nghĩ từ hiện đại, cảm thấy cái mạng đó có thì tốt không có cũng chẳng chết người. Bị thất thân với kẻ xa lạ, cứ coi như bị chó điên cắn một cái chảy máu, xong việc liền thôi.

Nhưng A Bạc lại khác. Hần là nam nhân cổ đại. Ở cái nơi chết tiệt này, nữ nhân chỉ đáng giá một xu, mà cái một xu đó lại được thành lập trên danh tiết của nàng ta. Hần biết nàng không hoàn bích, đã chán ghét nàng rồi có phải hay không? Khi hần nhìn thấy thân thể nàng đầy dấu vết giao hoan, lại cảm thấy thế nào?

Đã từng, năm ngày qua, Giang Thu Ảnh đã từng cố tự bao biện, cố tự huyễn hoặc, cố ảo tưởng rằng hần sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra. Hần sẽ vẫn đưa nàng đến Thượng Quan gia, vẫn giữ lời hứa làm hộ vệ cho nàng, vẫn chiều theo những yêu cầu của nàng...

Quá xa vời rồi!

Giang Thu Ảnh a Giang Thu Ảnh, người tình tình! Đây là đâu, người lại là người nào? Không phải Lọ Lem, không có bà tiên, cũng chẳng có hoàng tử sẵn sàng cưới một cô gái đi vừa chiếc hài mà không một chút bận tâm đến xuất thân địa vị của nàng. Không phải nữ chủ có bàn tay vàng tỏa ra hào quang vạn trượng, làm mù mắt mọi nam nhân nàng ta gặp.

Nàng, chỉ là một Giang Thu Ảnh không tuyệt mỹ, không ôn nhu, không tinh tế dịu dàng. Dựa vào cái gì chọc người thương tiếc, dựa vào cái gì chiếm lấy chân tình?

Hần, sẽ không trở lại...

Một đĩa rau gì đó được mang tới. Giang Thu Ảnh gấp đại một miếng bỏ vào miệng.

Mặn, mặn quá! Còn có vị nóng hổi...

Không, nàng không khóc, cái này... là do bụi! Phải rồi, là bụi! Như thế nào nhiều bụi như vậy, khiến nước mắt chảy mãi không ngừng?

Giang Thu Ảnh đứng dậy, lê bước về phòng, trong lòng đã có quyết định. Ngày mai, nàng sẽ rời đi. Một mình.

Tắt nến, tắt nến a. Đi ngủ, đi ngủ a. Chặng đường sắp tới khẳng định gian khổ, nàng phải học cách tiết kiệm, cũng phải chăm sóc tốt cho bản thân...

Không phải nàng nhắm mắt vội vã vì sợ nhìn căn phòng tràn đầy hình ảnh của hần, thực sự không phải...

.....

Giang Thu Ảnh khó ngọc chìm vào giấc ngủ, không hay biết có một bàn tay, nhẹ nhàng khoét cửa sổ phòng nàng, tạo thành một cái lỗ.

Sau đó, một luồng khói nhẹ nhàng được thổi vào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: CHƯƠNG 44 : A HOÀN TIÊU BẠCH

Phong Nguyệt các là Lăng thành đệ nhất thanh lâu, nằm chính giữa phố Phủ Vĩnh.

Thanh lâu thường là đông đúc về đêm, Phong Nguyệt các lại cả ngày náo nhiệt.

Trên đài, thiếu nữ tuyệt sắc hiển nghệ. Dưới đài, từng bàn khách nhân thưởng rượu, say vì mỹ nhân.

Đứng cạnh chường quầy là một phụ nhân khoảng ba mươi tuổi, trên mặt một lớp son phấn thật dày nhìn không rõ đường nét gương mặt, trên người nồng đậm hương thơm gay mũi, mỉ mỉ cười. Một gã nô bộc tiến tới, ghé vào tai phụ nhân nói nhỏ gì đó. Nàng hơi nhướn mày, nét cười trên mặt không hề thay đổi, uyển chuyển quay sang bên cạnh khách khí vài câu, rồi nhanh chóng hướng về phía hậu viện đi tới.

Ước chừng non nửa khắc, sau khi xuyên qua hai cái sân, phụ nhân đến trước một tiểu viện nhỏ chỉ có hai phòng. Căn phòng bên trái có một trung niên gương mặt dữ tợn đang đứng. Phụ nhân nhíu mày: "Người đâu?"

"Trong phòng. Còn đang hôn mê."

"Ta tới xem thử."

Nàng nhanh chóng đi vào phòng. Một lát sau lại đẩy cửa đi ra. Có điều, lúc này sắc mặt nàng rất khó coi.

"Ma ma, như thế nào hả?"

"Đồ ngu!" Phụ nhân không khách khí rít lên, còn thuận tiện đập cho trung niên một cái. "Một cái nha đầu không đẹp cũng không hoàn bích, nguoi mang tới chỗ ta có cái ích lợi gì? Triệu Cương, nguoi đây là muốn đùa giỡn?"

Triệu Cương nghe được lời này, ngẩn ra: "Sao? Thất trình rồi?"

Mụ nội nó! Hắn trước giờ tự phụ con mắt tinh tường, không ngờ lần này lại nhìn nhầm con mồi. Con hàng kia trông không giống kẻ dâm đảng, như thế nào lại...

"Sao? Không tin? Ta đây chẳng lẽ còn muốn lừa nguoi?"

"Ách... ma ma, ta cũng không có ý như vậy. Hắc hắc, nếu đã là vậy, ta đây đành phải mang về hưởng thụ hưởng thụ..." - Triệu Cương cười khềnh khềch.

Khi này hắn vác nữ nhân kia trên vai, cảm thấy mềm mềm nộn nộn, tâm sớm ngứa ngáy khó chịu. Giờ nghe được lời này, tuy là việc buồn bán thất bại, nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn không tốt. Ít nhất, một lát nữa...

Chắc chắn, tiểu đệ đệ, kiên nhẫn một chút, nhất định sẽ cho nguoi đại triển hùng phong...

"Đi đi." Phụ nhân vẫy vẫy tay, trên mặt còn có chút ghê bỏ. "Mang nàng ta đi đi. Đừng phá chuyện làm ăn của ta."

"Ày, Trần ma ma, nguoi nặng lời rồi. Lần này chỉ là nhầm lẫn, Triệu Cương ta nào có suy nghĩ phá nguoi a?"

"Nhầm con mẹ nguoi!" Trần ma ma dựng mắt, hung hăng chửi bới. "Nguoi tại sao không dùng bộ não heo của nguoi mà suy nghĩ xem nàng ta liệu có cái thân phận gì? Chỉ là một con nhóc chưa cập kê, lại đã thất thân, ai mà biết được có phải là thừa sủng của gã công tử hoàn khổ nào hay không? Đi mau đi mau, ta không dám chứa loại người như vậy."

Triệu Cương sống lưng lạnh toát.

Lăng thành long xà hỗn tạp, luyến đồng tuy biến thái nhưng cũng không phải hiếm lạ. Nữ nhân kia bàn tay mềm nộn cực độ, hiển nhiên không phải nông nữ. Lại đã không còn là xử nữ...

Không được không được! Vài kẻ luyến đồng hắn biết võ công đều cao tuyệt, hơn nữa tính tình biến thái quái gở, hắn không muốn bị dây dưa. Vốn tưởng là cá béo, không ngờ lại thành khoai lang bông tay, thực khiến hắn đau đầu.

Cũng còn may, nàng ta đang hôn mê. Hắn phải nhân cơ hội này giải quyết dứt điểm mới xong. Tốt nhất là không để cho ai nhìn thấy hắn tiếp xúc với nàng.

Triệu Cương gật đầu với Trần ma ma, rồi nhanh chóng đi vào.

Vừa mở cửa, hắn đã há hốc miệng.

Người đâu?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: CHƯƠNG 45 : A HOÀN TIÊU BẠCH (2)

Giang Thu Ảnh trong đầu chỉ có một cái ý nghĩ : Chạy !

Thực ra, từ lúc bị tên khốn kia ném xuống sàn đất, nàng đã lơ mơ tỉnh lại. Sau đó, lại có hai nữ nhân lột đồ của nàng, sờ tới mó lui, nàng đã kinh khiếp đến muốn hét lên, may mà còn kìm chế được, nằm im như một con cá chết mặc người bài bố. Cho đến khi hai nữ nhân kia ra ngoài, nàng mở mắt, thấy một bên có cánh cửa sổ to, bên bật dậy tèo ra ngoài.

Lại nói tiếp, lão thiên gia coi như còn thương nàng. Hắn là tên khốn kia hạ mê dược không đủ liều lượng, nàng mới có thể nửa chừng tỉnh lại.

Kỳ thật Giang Thu Ảnh đã đoán sai. Triệu Cương là dân trong nghề, đối với hạ dược đã sớm luyện đến lô hỏa thuần thanh, há có thể sai lầm liều lượng? Lượng dược kia, đủ để một nam tử khỏe mạnh ngủ say như chết nửa ngày, càng không nói đến nữ tử yếu nhược.

Chỉ là, Giang Thu Ảnh lại không giống thiếu nữ bình thường.

Trong cơ thể nàng, có hai mươi năm công lực mà chính nàng cũng không hay biết (A Bạch truyền cho). Hai mươi năm công lực đấy, đặt ở giang hồ cũng tương đương với nhất phương cao thủ, cho nên mới có thể nhanh chóng từ hôn mê mà tỉnh lại.

.....

Giang Thu Ảnh tèo ra ngoài, cầm đầu một đường chạy thẳng, nhưng cứ thấy người lại trốn, nên tốc độ cũng không nhanh. Tiếp qua hai cái sân nhỏ liền gặp một tòa lầu các ba tầng, tiếng nữ nhân nói nói cười cười đập vào tai, mùi hương gắt truyền đến mũi, lập tức nghĩ tới nơi này là thanh lâu.

Còn chưa có cơ hội ngấm nhìn nữ tử đã thấy một tráng hán cao to, gương mặt hung ác chạy thẳng về phía mình, trong lòng hô to không xong, tiện tay vớ được một cái ấm trà trên bàn, dùng sức ném thẳng về phía y.

Kỳ lạ nha, tuy là ở hiện đại nàng cũng thường chơi ném phi tiêu, nhưng cũng không phải bách phát bách trúng. Lần này tiện tay, lại một phát ăn luôn, quả thực là may mắn! Càng kỳ quái hơn nữa chính là, gã kia thể mà lại chảy máu ròng ròng. Chẳng lẽ lực tay của nàng lớn đến vậy?

(Tác giả không thể không chen vào một câu: Con ạ bà, bà dùng hai mươi năm công lực ném người ta... :chair:)

Triệu Cương vừa mới đuổi tới đã nhìn thấy tiểu nha đầu chết tiệt kia, lập tức vọt lại muốn lần nữa bắt lấy. Ai dè nàng ta lại lấy một cái ấm trà ném về phía y. Ấm trà mà thôi, không có gì đáng sợ! Ai nghĩ tới, ấm trà thể nhưng bay như điện xẹt, đập thẳng vào trán y. Triệu Cương chỉ thấy hoa bay đầy trời, lão đảo, máu tươi từ trán đã tuôn ra ướt đầm.

"Khốn kiếp! Ta giết ngươi." Triệu Cương gầm lên, không để ý tới vết thương, đẩy nhanh tốc độ, thế phải bắt được nữ nhân đáng hận kia.

Ta mới không sợ! Giang Thu Ảnh bĩu môi, chân vẫn chạy không ngừng. Con chuột đã thương được mèo rồi lá gan sẽ tăng gấp đôi, chính là đạo lý này.

Lao thẳng ra cửa, Giang Thu Ảnh trên đường lớn chạy vòng chạy vèo, không ngờ tên khốn nọ vẫn không ngừng theo sau.

Con mẹ nó! Ngươi đường đường nam tử, thế nhưng lại so đo với một thiếu nữ chưa thành niên. Có gan thì cắt trộm, lão nương liền ở lại đấu với ngươi!

Giang Thu Ảnh trong lòng âm thầm đem tổ tông mười tám đời của Triệu Cương ra mà ân cần thăm hỏi, mắt thấy một đám đông đang đứng trước một cánh cổng rất lớn liền chạy vào.

Đông người rất tốt! Ít ra, còn có thể ăn vạ! Một tiểu nha đầu khóc lóc tố cáo ác hán bức hiếp, rất dễ dàng nhận được đồng tình...

"Đại tuyền gia nhân? Chỗ ghi danh?"

Giang Thu Ảnh hỏi thăm người bên cạnh, mới hay đây thế nhưng lại là cửa sau Lăng phủ, chủ nhân Lăng thành. Lăng gia mấy tháng trước bị cháy mất bốn cái thôn trang, người chết cháy nhiều lắm, thế này mới phải tuyển thêm gia nhân.

Lăng gia lần này vì cần người, cho nên đãi ngộ tốt lắm! Hai lượng bạc một tháng, lại không cần nhập nô tịch, chỉ cần làm việc ba năm là có thể về nhà.

Điều kiện hấp dẫn như vậy, kéo theo người đến ghi danh nhiều vô cùng.

"Tiểu nha đầu, muốn báo danh làm nô tỳ?" Thấy tiểu nha đầu mới chạy vào chỉ đứng ngẩn người, trung niên nhân ngồi phía bàn liền quát hỏi.

"Ách, ta không..." Đùa sao? Có điên nàng mới đi làm nô tỳ! Tiểu thuyết ngôn tình chỉ ra thân phận nô tỳ rất thảm, nàng còn chưa muốn chết.

"Không? Vậy ngươi chạy vào đây làm cái gì? Mau đi ra đi ra, còn rất nhiều người phía sau đây."

Giang Thu Ánh quay ra sau, quả nhiên còn rất nhiều người vừa mới tới, xếp hàng tiếp theo. Đáng hận chính là, tên khốn kia thể mà vẫn đứng bên ngoài, một đôi mắt nhìn về phía nàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

Hắn, hình như không dám vào đây?

Phải nha, chỗ này là Lăng gia nha, chủ nhân thành này đây. Có cho hắn thêm mười lá gan, hắn hẳn là cũng không dám vào đây gây chuyện đâu.

Ồ trong này, hình như cũng tạm thời có thể an toàn đi?

Haiiiii, lão thiên gia a, người đây là cố tình dồn ép ta!

"Đại gia, người hiểu lầm ý ta." Giang Thu Ánh thay đổi nét mặt, rất là chân chó cười lấy lòng người trung niên. "Ý của ta là, đãi ngộ tốt như vậy, không báo danh thì rất uổng a..."

"Ừm, nói vậy còn có thể." Trung niên nhân kỳ thực là kẻ thích nịnh, nghe giọng điệu này của tiểu nha đầu, nhìn nàng cũng thoáng thuận mắt một chút. "Nói, ngươi tên gì?"

"Ta là Giang... ách... ta là Tiểu Bạch. Đúng, đúng, chính là Tiểu Bạch a..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: CHƯƠNG 46 : KỲ QUÁI MỘNG XUÂN

Ta nằm trên ghế quý phi, dưới lưng truyền tới cảm giác êm mượt như nhung, hẳn là loại đệm cao cấp.

Trước ngực một cảm giác mát lạnh, hình như vật áo đã hoàn toàn rộng mở, mặt ngực hồng phấn run run. Ta biết, ánh mắt nóng rực của hắn đang nhìn vào đó.

Ta vẫn còn là một thiếu nữ trong trắng, cho nên xấu hổ vô cùng. Nhưng mà không hiểu tại sao, ngoài phần xấu hổ ra, ta lại có một loại cảm giác khác, tuy nói không rõ đó là gì, nhưng hẳn không phải là chán ghét.

Bất ngờ, hắn cúi đầu ngậm lấy một nụ hoa, đầu lưỡi linh hoạt đùa bỡn, thỉnh thoảng còn dùng răng cắn nhẹ, tạo cho ta từng trận tê dại khoái cảm. Bàn tay to không an phận, đặt lên trên nhũ miên còn lại, mặc sức nắn bóp. Ta nghe được thanh âm rên rỉ khoái ý của chính mình, không khỏi mặt đỏ tới tận tai.

Mà hắn, cũng không chú ý tới ta đang xấu hổ, một đường hôn xuống. Đôi môi nóng bỏng vờn quanh nhũ miên, di chuyển xuống vùng bụng, trêu chọc chiếc rốn mẫn cảm. Rồi trong sự run rẩy của ta, lưỡi hắn tiến dần tới nơi cấm địa.

Ta thẹn muốn chết, vội co chân lại nhưng không thể. Đôi tay rắn chắc của hắn giữ chặt lấy ta, dù không nhìn thấy nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn...

"Nhược Nhược, tỉnh tỉnh, Nhược Nhược..."

Lăng Uyển Nhược mơ màng: "Ừm... chuyện gì vậy?"

"Còn hỏi nữa sao? Bỗng dưng bạn thiếp đi, còn nhũ mày rên rỉ, làm mình lo muốn chết! Có chuyện gì xảy ra với bạn vậy? Oa! Mặt bạn rất đỏ, có phải bị bệnh rồi hay không?"

"Minh..." - Lăng Uyển Nhược không biết phải giải thích như thế nào, chính cô cũng không biết rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra.

Hai tháng nữa là đến kỳ thi quan trọng, vì vậy hôm nay Lăng Uyển Nhược có hẹn với vài người bạn cùng tới thư viện học nhóm. Thư viện hết sức yên tĩnh, cả nhóm ngồi học nghiêm túc, rất có không khí cùng nhau tiến bộ.

Môn học mà Lăng Uyển Nhược không tự tin nhất là Anh văn. Vì thế cô lựa vài quyển tài liệu Anh ngữ, chăm chú nghiên cứu. Qua cũng không rõ là bao lâu, có thể một giờ đồng hồ hoặc hơn, cô bắt đầu thấy mệt mỏi. Đầu nhức không nhẹ, những con chữ trở nên rối rắm tựa như những ký hiệu giữa ma

trận. Cuối cùng, Lăng Uyên Nhược thiếp đi, còn mơ thấy giấc mơ đáng xấu hổ kia.

“Minh... mình thấy hơi mệt... mình đi về trước...” – Nói rồi, bỏ qua ánh mắt ngạc nhiên của đám bạn, Lăng Uyên Nhược vội đứng dậy, đi thật nhanh ra khỏi cửa. Cô có cảm giác, mình như đang chạy trốn, mà lại không biết phải trốn thứ gì.

Thư viện khá gần nhà, chỉ khoảng hai km, nhưng hôm nay Lăng Uyên Nhược đi bộ mất đến gần một giờ đồng hồ. Vừa về đến cổng, đã thấy mẹ cô lao ra, mặt hớn hờ, trên tay một xấp giấy:

“Nhược Nhược! Mẹ chờ con háo lâu! Vào nhà, đọc giúp mẹ chương mới đi con gái.”

“Mẹ!” Lăng Uyên Nhược nhăn mày. “Không phải mẹ đi kiếm việc sao? Mẹ vẫn viết truyện?”

Mẹ Lăng Uyên Nhược là một phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi, đẹp đến nao lòng. Bà lúc này bĩu môi, có vẻ rất mất hứng: “Nhược Nhược, viết truyện cũng là làm việc nha. Lần trước, cũng bán được vài trăm cuốn đấy...”

Lăng Uyên Nhược thở dài, không muốn tiếp tục chủ đề này: “Mẹ! Con gái hôm nay thực mệt...”

“Mệt mới? Đọc truyện cũng là một cách thư giãn nha. Lại đây lại đây, xem xem, lần này mẹ viết một mạch sáu chương, có thể nói là... Nhược Nhược, con đi đâu? Con bé này, Nhược Nhược...”

Lăng Uyên Nhược bỏ qua mẹ cô đang ngơ ngác, đi thật nhanh lên phòng, khóa cửa lại. Tim cô đập thình thịch. Lại là cái cảm giác chán ghét này!

Lăng Uyên Nhược năm nay mười bảy tuổi, là nữ sinh cao trung. Cô tuy không đẹp rực rỡ như mẹ nhưng rất thanh tú uyển chuyển, tính cách lại yếu đuối dịu dàng, rất được nam sinh chào đón. Năm nay là năm cuối cấp, có vài kỳ thi quan trọng, cô vốn muốn tập trung cho học hành, chưa hề tính đến chuyện tình yêu. Nhưng là... giấc mơ đó...

Mẹ Lăng Uyên Nhược là kế toán cho một tập đoàn lớn. Nửa năm trước, bà bị tai nạn nghiêm trọng, cứ ngỡ đã thành người thực vật. Sáu tháng sau, bà tỉnh lại. Có điều, sau khi tỉnh lại, bà thường hay ngồi một mình ngơ ngẩn, cũng bắt đầu viết tiểu thuyết ngôn tình.

Lúc đầu, Lăng Uyên Nhược ngạc nhiên đến chết đứng. Mẹ cô, người mẹ bao năm chỉ quanh quẩn với những con số và chứng từ, nay lại viết tiểu thuyết? Hơn nữa, còn là sách ngôn tình? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy mẹ viết truyện, thì cho dù bà đưa cho cô thẩm định thành phẩm, cô cũng không thể nào tin.

Tiểu thuyết của mẹ Lăng Uyên Nhược viết là về một triều đại nào đó không có thực trong lịch sử. Nam chủ Độc Cô Tuyết, nữ chủ Giang Như Ngọc. Nữ chủ điểm lệ vô song, có bàn tay vàng phụ trợ, hoa đào một rừng nhưng tất nhiên không ai bì kịp nam chủ. Nam chủ toàn năng, bên ngoài lạnh lùng thực chất lại ôn nhu thâm tình, là hình mẫu tối hoàn hảo của thiếu nữ.

Nói chung, truyện không nhạt cũng không đặc biệt, tỷ lệ độc giả đón nhận ở mức vừa phải, phản hồi cũng không tệ. Tuy chưa đến mức thành công vang dội, nhưng không tính là thất bại. Mẹ cô coi nó như tinh thần trấn an, nâng niu mười phần.

Mới qua nửa tháng, bà lại bắt tay vào viết. Lần này, bối cảnh vẫn là thế giới đó, triều đại đó, quân vương đó. Lăng Nhược Uyên suy đoán, hẳn là mẹ cô chưa có nhiều ý tưởng, cho nên mới viết theo dạng hệ liệt.

Nam chủ lần này là Nhị hoàng tử Độc Cô Trác, nữ chủ Tô Từ Nhụy. Thiết huyết nam tử cùng tinh linh nữ nhân, trời sinh một cặp oan gia.

Cũng giống như trước, Lăng Uyên Nhược bắt đầu dĩ nhận nhiệm vụ bình luận viên nghiệp dư, góp ý cho từng chương truyện của mẹ. Nhưng là, trên người cô phát sinh vấn đề.

Không biết từ khi nào, trong giấc mộng của cô luôn xuất hiện một nam nhân.

Nếu nói giấc mơ phản ánh hiện thực, Lăng Uyên Nhược là người đầu tiên phủ nhận. Trời đất chứng giám, trong đầu cô không có một chút ý nghĩ tư tình nam nữ, thế mà lại mơ thấy một người nam. Hơn nữa, hắn không rõ diện mạo, không rõ dáng vẻ, không rõ thanh âm. Cô chỉ biết, đó là hắn.

Đây là một loại xúc cảm vi diệu mà Lăng Uyên Nhược không sao giải thích nổi. Cô sợ hãi giấc mơ kia, nhưng cũng mong chờ nó. Cũng như cô mong chờ được đối diện người nam nhân đó.

Nhưng hắn vẫn mơ hồ, kể cả khi hai người triền miên hôn môi, hay trần trọc thờ dục.

Lăng Uyên Nhược đỏ mặt. Cô ngoài đời còn chưa có bạn trai, một cái nắm tay khác giới cũng không có. Thế mà lại có giấc mơ táo bạo đến vậy...

Tim cô đập thình thịch, ý muốn gặp hắn như một cơn nghiện ập đến, mãnh liệt đến không còn lý trí. Cô lên giường, uống hai viên thuốc an thần, nhọc nhằn tìm đường mộng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: CHƯƠNG 47 : LĂNG GIA NHỊ TIỂU THƯ

Bên dưới trống trải, hai đùi ta bị hai bàn tay mạnh mẽ hữu lực giữ chặt, giữa hai chân bị căng ra hết cỡ. Ta có thể cảm nhận được, nơi tư mật nhất bị ánh mắt của hắn nóng rực nhìn vào, không khỏi xấu hổ vô cùng.

Ta liều mạng muốn thu chân, bỗng nhiên toàn thân cứng đờ. Một vật gì đó nham nhám, ẩm ướt, nóng ẩm đang không ngừng quét qua quét lại nơi huyết khẩu. Là lưỡi! Lưỡi của hắn!

Ta kinh hoàng nhìn xuống. Hắn... hắn thế nhưng đang liếm nơi đó!

“A! Người làm cái gì...” – Thực bản! Cũng thực kỳ quái! Hắn sao có thể làm như vậy? Ta lắc lắc đầu, mạnh mẽ muốn đẩy hắn ra, không nghĩ tới hắn lại càng đưa đầu lưỡi tiến vào sâu hơn. Ẩm ướt đi qua bôi thịt, làm càn tiến nhập bên trong hoa huyết, lại mang đến cho ta loại khoái cảm kỳ dị, như thủy triều đánh úp tới đại não...

“Tiểu thư... tiểu thư?”

“Àn...” Lăng Uyển Nhược giật mình tỉnh dậy, trên trán đầm một tầng mồ hôi.

Lại là giấc mơ hoang đường kia...

“Tiểu thư, mau uống nước uống nước. Có phải tiểu thư lại gặp ác mộng hay không? người làm nô tỳ sợ quá...”

“Àn...” Lăng Uyển Nhược theo phản xạ đưa tay ra đón lấy cốc nước, uống một ngụm lớn. Nước mát lạnh, lại phảng phất có mùi hoa nhài, thực dễ chịu!

Khoan! Có phải cô vừa nghe thấy... tiểu thư? Nô tỳ?

Lăng Uyển Nhược ngẩng đầu, kinh hoàng nhìn thấy trước mặt là một bé gái khoảng mười ba tuổi, tóc búi thành hai bím, gương mặt thanh tú, đang nhìn mình. Điều quan trọng ở đây là, cô ta mặc đồ cổ trang!

“Tiểu thư, người sao vậy? Có phải có chỗ nào khó chịu?”

Lăng Uyển Nhược không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của bé gái, vội nhìn khắp xung quanh. Một phút sau, miệng cô méo xệch, kinh hoàng đến muốn khóc.

Đây nào phải phòng cô?

Giường đệm xa lạ, bàn nhỏ gương đồng, tranh thủy mặc, tủ tường khăn gấm... tất thấy đều mang một phong cách quý phái cổ xưa.

Ông trời a! Có ai đến nói cho cô biết, ở đây xảy ra chuyện gì?

Lăng thành không ai không biết, nhị tiểu thư phù thành chủ là một con ma bệnh.

Thành chủ, cũng là Lăng gia gia chủ, trước có một thê hai thiếp, tổng cộng sinh được tam tử nhất nữ. Ai biết khi gần tứ tuần lại nạp một vị cô nương mười lăm tuổi làm tam phòng đi nương, một năm sau có thêm một nữ nhi. Lăng gia chủ cực độ yêu thương tiểu nữ nhi này, đặt tên là Lăng Uyển Nhược.

Có điều, nàng từ nhỏ gặp bệnh, thể trạng yếu đuối, quanh năm phải dưỡng trên giường, cho nên ngoại nhân chưa người nào tiếp xúc qua.

“Tiểu thư, hôm nay muốn vấn dạng tóc gì?” – Nha hoàn Tâm Nhi nhanh nhẹn cầm lược, cười cười hỏi ý kiến Lăng Uyển Nhược. Nhị tiểu thư hai ngày nay khóc đến ác liệt, hai mắt sưng đỏ, có lẽ hôm trước chứng kiến hỏa hoạn vẫn còn sợ hãi đi? Lão gia phu nhân đều đau lòng, khiến nha hoàn nhóm các nàng cũng theo đó chịu khổ. Khó khăn lắm mới gặp lúc tiểu thư không khóc, nhất định phải khuyên nàng ra ngoài, hảo hảo ngắm hoa, cho dịu tinh thần.

“Tùy người đi, người thấy đẹp là được.”

“Tiểu thư, vậy nô tỳ bói cho người lưu vân kế thế nào?”

“Àn... cứ như vậy đi.” – Lăng Uyển Nhược tùy ý đáp, mắt vẫn không rời miếng gương đồng. Nữ nhân trong gương hao hao nàng kiếp trước, nhưng đẹp hơn rất nhiều. Hoặc nói đúng hơn, nàng kiếp này cực kỳ giống với mẹ nàng kiếp trước, chỉ kém đi một tia sắc sảo, lại thêm vào một phần ôn nhu. Giữa đôi mày ẩn ẩn còn vương nét u buồn, rất chộc người thương tiếc, là một tuyệt đại mỹ nhân chính hiệu.

Thật may còn có gương mặt quen thuộc này, mới khiến nàng mỗi lần nhìn vào gương còn cảm thấy được an ủi. Nếu không, sợ rằng nàng đã ngã quy vì tuyệt vọng.

"Tiểu thư, người thật đẹp! So với biểu tiểu thư, thì đẹp hơn nhiều!" - Tâm Nhi khéo tay, chỉ một lát đã thành thực búi xong một đầu lưu vân kế. Nhìn thiếu nữ tuyệt sắc trong gương, Tâm Nhi không nhịn được trầm trồ.

"Biểu tiểu thư?" - Lăng Uyển Nhược nhủ mảy, chợt cảm giác bản thân bỏ sót cái gì.

"Nga, tiểu thư, nô tỳ mới là Từ Nhụy biểu tiểu thư." Lăng gia có đến bảy tám vị biểu tiểu thư, nhị tiểu thư thắc mắc cũng là hợp lý.

Từ Nhụy? Tô Từ Nhụy?

Lăng Uyển Nhược lúc này mới nhớ ra, kia chẳng phải nữ chủ sao? (nữ chủ trong truyện thứ hai thuộc hệ liệt của bà tác giả)

"Lúc này là năm nào?"

"Tiểu thư, là Hiên đế năm thứ mười chín."

"Lạnh như vậy... sắp đến năm mới rồi có phải không?"

"Àn... còn chừng một tháng." Tuy cảm thấy nhị tiểu thư hỏi thực kỳ quái nhưng Tâm Nhi vẫn thành thực trả lời.

Lăng Uyển Nhược trầm ngâm. Nói vậy, một tháng sau nam nữ chủ đều sẽ tụ tập về đây. Mà lúc đó còn xảy ra một sự kiện có liên quan đến nàng hiện tại. Xem ra, nàng cần chuẩn bị một chút mới được...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: CHƯƠNG 48 : ĐÔI A HOÀN THUẬN MẮT(1)

Lăng Uyển Nhược bỏ một khối quế hoa cao vào miệng, tận hưởng hương vị ngọt ngào, trong đầu lại không ngừng suy nghĩ.

Không biết vì nguyên nhân gì, nàng xuyên vào thế giới trong tiểu thuyết của mẹ. Nhìn bối cảnh này, hẳn là ở cuốn thứ hai trong hệ liệt. Điều này làm Lăng Uyển Nhược than tiếc không thôi.

Xuyên qua hiển nhiên không tốt, nhưng nếu xuyên vào một nhân vật râu ria tôm tép nào đó, chẳng chút liên quan đến nam nữ chủ thì còn đỡ. Đáng này, nàng xuyên ngay vào nữ phụ.

Nữ phụ thì cũng thôi đi, nếu là vào vai một nữ phụ trong cuốn tiểu thuyết thứ nhất thì còn vớt vát. Vì như thế nàng đã biết trước được toàn bộ kết cục, cũng sẽ có hướng cho mình. Đáng này, lại xuyên vào bối cảnh còn dang dở.

Mẹ mới viết được tổng cộng ba mươi hai chương, vừa đến đoạn nam nữ chủ lần đầu gặp mặt... Lăng Uyển Nhược thở dài, nàng cần là những thông tin sau khi hai người đó gặp nhau cơ...

Về phần nữ phụ nguyên bản Lăng Uyển Nhược này, nàng càng mù tịt.

Khi trước, thấy mẹ lấy tên bản thân ra đặt cho nữ phụ, nàng đã phản đối ghê lắm, kiên quyết bắt mẹ đổi tên nhân vật. Thế mà bà chỉ cười, còn nói: con gái à, nam chủ là chuyện xưa rồi, mẹ sẽ thiết kế cho con một cực phẩm nam phụ...

Cực phẩm nam phụ đâu? Cực phẩm nam phụ đâu? Tác giả còn chưa có nghĩ ra!

Lăng Uyển Nhược muốn khóc. Thân phận nữ phụ đã định rồi đấy, bảo hộ nam phụ lại chưa được tác giả thai nghén xong, đến cuối cùng có xuất hiện hay không còn là vấn đề đâu...

Ô ô, nàng hảo khổ...

Lau lau nước mắt, nàng cố ép não bộ vận động, thống kê thông tin về "bản thân" một lần... ô ô... sớm biết xuyên qua như vậy, khi mẹ đưa cho tập bản thảo mới, nàng cứ hăng hái mà nhận ngẫu nhiên mà đọc có phải tốt hay không...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: CHƯƠNG 48 : ĐÔI A HOÀN THUẬN MẮT (2)

Thật ra, so với các xuyên không giả đồng nghiệp, Lăng Uyển Nhược xem như may mắn nhiều lắm. Ít nhất, nàng có một cái thân phận cùng tình huống vô cùng tốt.

Lăng gia là chủ nhân của Lăng thành, gia chủ Lăng gia cũng chính là thành chủ. Nhị tiểu thư Lăng Uyển Nhược từ nhỏ được lão xem như trân bảo, phụng trong lòng bàn tay.

Thâm chịu phụ thân sủng ái, mẹ cả ôn hòa, tỷ tỷ duy nhất hơn nàng đến hai mươi tuổi, là Hoàng đế phi tử, cả năm không chạm mặt. Có thể nói, Lăng Uyển Nhược chính là xuyên không giả trung đệ nhất tốt số!

Ngay đến thể trạng ốm yếu cũng là một cái may mắn của nàng. Vì quanh năm dưỡng trên giường bệnh, gặp qua nàng cơ hồ chỉ có tỷ nữ thân cận. Mà tỷ nữ này, trước đây không lâu gặp hỏa hoạn bỏ mình. Như vậy, không ai có thể nhận ra nàng hiện tại khác biệt.

Nhưng mà, nàng vẫn rất sợ rất sợ!

Nơi này lễ nghi phiền hà, thủ tục rắc rối, quan niệm cổ hủ nặng nề, thể nhân nặng về tâm kế, nàng không lúc nào nguôi lo sợ bản thân yếu đuối không làm chủ được số phận, lâm cảnh vạn kiếp bất phục...

"Nô tỳ tham kiến lão gia. Tiểu thư đang nghỉ ngơi trong phòng."

Lão gia?

Lăng Uyển Nhược vừa đứng dậy, đã thấy Lăng lão gia bước nhanh vào, liền nở một nụ cười ngọt ngào: "Phụ thân." Cười này xuất phát từ chân tâm. Người phụ thân này là thực sự quan ái nàng, mỗi ngày đều vài lần hướng nơi này chạy tới, ân cần hỏi han.

"Nhược nhi." Lăng Thiên Hậu nghiêm mặt. "Như thế nào không nằm trên giường? Thân mình tốt không tốt?"

"Đã tốt lắm! Nữ nhi khiến phụ thân lo lắng rồi!"

"Cái gì lo lắng không lo lắng?" Lăng Thiên Hậu còn thật sự làm mặt giận. "Nguoi là nữ nhi của ta, ta thế nào có thể không quan tâm?"

Lăng Uyển Nhược mềm mại cười, cũng không nói tiếp.

"Phải rồi, về phần nô tỳ tên A Châu đó, mẫu thân nguoi đã an bài người mang lượng bạc lớn qua nhà nàng ta, nguoi cũng có thể an tâm."

Lăng Uyển Nhược ngăn nguoi, lúc này mới nhớ ra A Châu là tùy thân a hoàn trước đây của "nàng", vừa mới tống thân trong hỏa hoạn.

Biểu cảm của Uyển Nhược rơi vào mắt Lăng Thiên Hậu, dĩ nhiên lại thành khổ sở. Lão thở dài an ủi: "Nguoi a, cũng không nên nghỉ ngơi quá nhiều. Ta đã phân phó mẫu thân nguoi, chọn ra vài cái nhất đẳng a hoàn trong phủ, ngày mai sẽ đưa qua chỗ nguoi."

Tân a hoàn sao?

Lăng Uyển Nhược đảo mắt, lập tức nhớ tới nhất cộc sự kiện.

Cái này liên quan rất nhiều, đầu tiên phải nói đến Lăng gia.

Tại Triệu quốc, Lăng gia là một tồn tại đặc biệt. Lăng gia tại giang hồ có địa vị to lớn, cho nên đầu Lăng thành long xà hỗn tạp nhưng không một kẻ dám làm càn. Mặt khác, lịch đại Lăng gia đều dùng nam nhi huyết để bảo vệ Lăng thành, bảo vệ mấy ức bá tánh tại đây, dần dần cũng tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với triều đình. Mà Lăng gia chủ hiện tại càng đặc biệt, vừa là võ lâm minh chủ, lại cũng là đương triều quốc cữu.

Lăng Thiên Hậu có hai nữ nhi, nhị tiểu thư chính là Lăng Uyển Nhược, mà đại nữ nhi tên Lăng Thiên Nhu, là trung cung Thục phi. Thục phi năm nay đã ba mươi sáu tuổi, dưới gối có hai hoàng tử, địa vị vững chắc. Đại nhi tử Độc Cô Trác, đứng hàng thứ hai. Nhị nhi tử Độc Cô Vũ, đứng hàng thứ tám. (Ý là Nhị hoàng tử cùng Bát hoàng tử né các nàng)

Mà Độc Cô Trác, chính là nam chủ trong truyện.

Nữ chủ Tô Từ Nhụy, nguyên bản là hôn thê của Độc Cô Vũ, thế nhưng lại dây dưa không ngừng với đại ca của hắn. Tất nhiên, nam chủ luôn bất bại, cuối cùng Độc Cô Vũ đánh anh dũng knock-out.

Lúc này cách năm mới thời gian còn khoảng chừng một tháng, nói vậy một tháng sau, là lần đầu nam nữ chủ chạm mặt. Đáng hận, địa điểm lại chính tại Lăng gia.

Lăng Uyển Nhược nàng thân phận dù sao cũng là trưởng bối, theo lý hẳn là không nên cùng nam nữ chủ xảy ra cái gì xích mích. Có điều, nàng quanh năm dưỡng bệnh tại khuê phòng, này là lần thứ nhất lộ diện, không ngờ vì quá đẹp mà đoạt Tô Từ Nhụy hào quang, rước họa vào thân.

Tô Từ Nhụy vì ghen tị mà thiết kế nàng, còn rất tự đắc việc mình làm thiên y vô phùng, bởi vì bên cạnh nàng có nguoi của nàng ta. Về phần thiết kế thế nào, cùng với ai là kẻ chân ngoài dài hơn chân trong... Lăng Uyển Nhược muốn khóc! Mẹ rõ ràng đã đưa bản thảo cho nàng a! Nàng lúc đó suy nghĩ gì mà lại không đọc?

Còn may, chưa phải cái gì cũng không biết. Ít nhất, vài cái tân a hoàn này, một người cũng không được thu!

Tâm niệm vừa động, Lăng Uyển Nhược quay qua Lăng Thiên Hậu, đáy mắt rung rung, muốn bao nhiêu đáng thương có bấy nhiêu: "Phụ thân, nữ nhi có một giấc mộng..."

"Nga? Là cái gì mộng?"

"Là một cái kỳ quái mộng. Nữ nhi thấy, một bạch y lão giả, đứng giữa mờ ảo sương khói, nói với nữ nhi, số mạng ta mỏng, cần một cái nha hoàn thật phù hợp đến chóng đờ mới được."

"Hoang đường! Thế nào mới gọi là phù hợp?"

"Lão nói... lão nói nữ nhi mệnh thủy. Chủ tử mệnh thủy, nha hoàn nhất định phải mệnh hỏa. Nữ nhi sinh vào ngày mùi giờ mùi, nha hoàn cũng phải chọn người sinh ngày mao giờ mao. Cái khó chính là người này tuổi phải vừa đúng mười bốn, hơn nữa phải đến từ nơi khác. Khắc khắc hợp hợp, vậy mới là tốt nhất!"

Lăng Uyển Nhược đây hoàn toàn là hồ ngôn loạn ngữ. Nàng trước giờ không quen nói dối, lần này thực sự sống lưng lạnh toát, vốn muốn vài chục cái điều kiện, nhưng lại không thể lập tức nghĩ ra.

Lăng Thiên Hậu nhú mày. Nữ nhi này hẳn biết, nàng từ nhỏ yếu đuối nhất gan, hẳn là không có can đảm dối gạt hẳn. Nếu thực là vậy, lão giả kia... không lẽ là tiên nhân chỉ mộng?

Lăng Thiên Hậu tuy rằng bản lĩnh cao tuyệt, nhưng vẫn chịu quan niệm của thế giới này, đối với rất nhiều sự việc đều ôm thái độ kính sợ, cho nên chỉ hơi ngạc nhiên thoáng qua, lại tuyệt không nghi ngờ.

Lão nhú mày. Dù sao điều kiện không khó, hơn nữa chỉ là một cái nha hoàn, cũng không tính cái gì đại sự. Nghĩ vậy, liền gọi quản sự đến, căn dặn phải ra nhân thủ, trước mắt tại Lăng thành tìm xem có thể có người người phù hợp.

Lăng gia quản sự là một trung niên trạc tứ tuần, ngũ quan đoan chính, gương mặt phúc hậu, thân hình hơi mập mạp. Lão sau khi nghe xong, tròn mắt ngạc nhiên:

"Gia chủ, cái này... cái này... thực quá trùng hợp đi!"

"Chuyện gì?"

"Lão nô vừa nhận được danh sách gia nhân mới, có một nữ tử, mười bốn tuổi, quả thực phù hợp với điều kiện của tiểu thư."

Không thể nào!

Lăng Uyển Nhược muốn khóc vô cùng. Tuy rằng nàng nêu ra mọi thứ đều không khó, nhưng có cần dễ dàng tìm ra như vậy không?

"Quản gia, ngay cả ngày giờ sinh cũng phù hợp sao? Có thể có sai khác?" Lăng Uyển Nhược vội vàng còn nước còn tát. Tuyển người làm mà thôi, các người cũng điều tra ngày sinh tháng đẻ?

"Tiểu thư không biết, triều đình có lệnh, mỗi phủ từ chủ tử đến nô tài đều phải khai báo ngày sinh tháng đẻ với quan hộ tịch, Lăng gia chúng ta cũng không thể làm trái, lão nô tự nhiên là nắm được, tuyệt không sai lệch!"

Lăng Thiên Hậu cười lớn, trong lòng càng thêm nắm chắc. Cái này còn không phải lão thiên gia an bài? "Hảo! Nàng ta ở đâu?"

"Bẩm gia chủ, nàng kêu Tiểu Bạch, vừa mới được thu xếp làm thô sử nha hoàn."

"Tính nàng may mắn! Ngươi tới, gọi nàng đến gặp tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: CHƯƠNG 49 : A HOÀN THĂNG CẤP KÝ

Là một sâu lười điển hình, Giang Thu Ảnh rất ghét phải lao động.

Cũng may, số nàng không phải số chân tay.

Nhớ lại vài ngày trước, vì chạy trốn tên bắt cóc, Giang Thu Ảnh bất đắc dĩ nhảy vào đăng ký làm a hoàn tại Lăng phủ. Ứng tuyển mà thôi, đợi đến khi

tên khốn kiếp kia rồi đi, nàng sẽ giả vờ dối ý, kiếm một cái cơ vu vơ rồi chuồn thẳng.

Làm a hoàn để rồi thê thảm như trong tiểu thuyết ngôn tình? Gặp quý đi!

Ai biết, người thời đại này thật biết cách thổi phồng hóa vấn đề! Một cái phủ đệ nho nhỏ, tuyền vài ba cái gia nhân nho nhỏ, thế nhưng đã ứng tuyền liền không thể đi ra? Một khi được thu nhận, lại phải nước mắt lưng tròng nước mũi giàn giụa, cúi mặt xuống đất chống mũi lên trời bái tạ thiên ân? Con mẹ nó! Bà đây không hiếm lạ!

Giang Thu Ảnh rất không tiền đồ khăn cầu bản thân lạc tuyền, không ngờ trung niên quán sự chỉ thoáng nhìn nàng rồi gật gật đầu, nàng cứ thế dễ dàng qua ải.

Ô ô... lão thiên mở mắt mà xem, có tuyền không giả nào khổ như nàng hay không?

Nếu là bây giờ nàng quay đầu thổ lộ bản thân thực ra không hề có ý vào đây làm nha hoàn, có thể hay không dám người cổ đại ưa nhất là mặt mũi này sẽ tại chỗ xử nàng?

Không được rồi, nàng còn rất yêu cái mạng nhỏ này nha!

Làm! Con mẹ nó, ta làm! Nha hoàn thì nha hoàn, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, bình đến đã có tướng chặn, trước qua cửa này rồi nói!

Giang Thu Ảnh hùng hực quyết tâm bước qua đứng cùng những người được tuyền, không ngờ chỉ một phút sau mặt miệng đã mếu xệch.

Cái gì? Lại còn phải có lý lịch rõ ràng?

Ta kháo!

Mụ nội nguoi!

Chỉ là nhặt vè phủ vài ba cái người làm công, còn phải điều tra tổ tông? Bà đây chính là không cảm theo chứng minh nhân dân cùng sổ hộ khẩu có được hay không?

Đang lúc Giang Thu Ảnh chần chừ, ý muốn rồi đi càng thêm tăng, thì một phụ nhân hót hải chạy tới trước mặt nàng. Khoảng ba mươi tuổi hoặc hơn, toàn thân không giấu nổi nét mệt mỏi. Vừa nhìn thấy Giang Thu Ảnh, nàng ta đã ôm chầm lấy tiểu nha đầu:

"Tiểu Bạch... đáng thương Tiểu Bạch của ta... ô ô..."

Giang Thu Ảnh bị nàng ta làm cho choáng đến toàn tập: "Ách... vị đại tẩu này..."

"Cái gì đại tẩu không đại tẩu? Ta là a di của nguoi nha... ô ô... cháu gái đáng thương của ta... hẳn là đã lâu lắm ta không có gặp nguoi, thế này đến người thân cũng nhận không ra... ô ô ô..."

Giang Thu Ảnh đầy đầu quạ đen.

Phụ nhân không để ý đến hình tượng, tiếp tục khóc rống: "Nguoi a... chẳng lẽ nguoi không phải Lâu Tiểu Bạch nhà ở Tây Lan trấn?"

"Ách... ta..." Giang Thu Ảnh liếc đám đông xung quanh tất cả đang chăm chăm xem náo nhiệt, nuốt một ngụm nước miếng, chưa kịp suy nghĩ thấu đáo đã gật đầu nhận bừa. "...Phải a..."

"Ô ô... cháu gái khốn khổ của ta... ô ô... ta thảng trước có gia sự tới Lăng thành tìm đại tỷ, nào ngờ gặp phải tin dữ... ô ô... cháu gái đáng thương... ô ô..."

Phụ nhân vừa khóc nháo vừa kể lể, sau một hồi đám đông cũng gật gù hiểu ra, ánh mắt nhìn về phía Giang Thu Ảnh đầy thương cảm.

Xem, tiểu nha đầu kêu Lâu Tiểu Bạch kia cũng thật khổ! Tuy không tính thiên kim nhưng cũng là tiểu thư, trong nhà cũng có một hai cái a hoàn. Nào ngờ một trận hỏa hoạn, thế nhưng toàn gia không còn một người sống sót, nàng một người phải lưu lạc đến mức bán mình vì nó!

Aiiii... nhìn nàng một trang phấn nộn bầu bình gương mặt, rất là thảo nhân ưa thích, đám đông tự nhiên nổi lên thương cảm, cũng không mấy người hoài nghi tính chân thực trong lời nói của phụ nhân kia.

Dù sao, chuyện liên quan đến thân nhân sinh tử, cũng không ai nguyện ý đem ra nói giỡn.

Giang Thu Ảnh cứ thế ngây ngốc, mơ mơ hồ hồ nhặt được một cái thân phận.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: CHƯƠNG 49 : A HOÀN THĂNG CẤP KÝ (2)

Kỳ thực, làm a hoàn cũng không bị thảm như trong tiểu thuyết ngôn tình trên mạng!

Ít nhất, với Giang Thu Ảnh chính là như vậy!

Ngày đầu tiên, nàng bị an bài làm việc tại phòng giặt đồ. Lãng phủ quy định rõ ràng, tân tuyền a hoàn chỉ có thể nhận thô sừ việc. Hoặc giặt đồ, hoặc quét sân, thậm chí cọ bỏ gì đó. Giang Thu Ảnh buổi sáng ngủ quên, đến lúc bị quân sự mắng giặt mình tỉnh lại, chỉ còn công việc giặt đồ dành cho nàng.

Kiếp trước đọc tiểu thuyết cung đấu, thấy Hoán y cục dường như là nỗi khiếp sợ của cả nữ chính, nữ phụ lẫn nữ chẳng chính chẳng phụ, Giang Thu Ảnh còn cho là kết quả của trào lưu viết truyện. Đến khi chính thức phải làm rồi, mới âm thầm kinh hãi, thì ra quả nhiên là chân lý!

Giặt quần áo, đích thực là công việc mang đầy tính chất nguy hiểm!

Thô sừ nha hoàn chuyên trách giặt đồ, thứ nhất không được gặp chủ tử. Cái này đối với những nữ nhân muốn bò lên làm di nương quả thực là thiên đại tin xấu, đối với Giang Thu Ảnh thì không là vấn đề.

Chân chính vấn đề thực ra là, làm sao giặt được vừa sạch, lại vừa bảo toàn được đồ của chủ tử.

Thời không này chưa biết đến chất liệu cotton, áo váy nữ nhân nếu không phải lụa cũng là gấm the tơ tằm, không phải lương cũng là ren bông. Phía bên trên nếu không thêu cũng đính châu kèm ngọc, thập phần khó giặt! Nếu không cẩn thận làm rách, liền tùy thời nói tạm biệt với cái mạng nhỏ.

Dù sao, tại nơi này, nô mạng quả thực không là cái gì! So với một cái váy của chủ tử, còn xa xa không bằng!

Giang Thu Ảnh thập phần cẩn thận, chà nhẹ lại nhẹ chà, từ giờ mảo đến măn giờ thân mới khó nhọc đứng dậy, hai tay trắng nõn trở lên sung đỏ. Một mõi lết đến tiểu phòng bếp, mới khóc không thành tiếng khi thấy thức ăn một chút cũng không còn, đành phải ôm bụng đói đi ngủ.

Thực may, đến ngày hôm sau, quân sự trong phủ gọi nàng qua. Không rõ vì nguyên nhân gì, chỉ qua một đêm, nàng từ thô sừ a hoàn đại thăng cấp thành nhất đẳng a hoàn, trực tiếp hầu hạ nhị tiểu thư. Giang Thu Ảnh nghĩ nát óc cũng không ra nguyên nhân, chỉ đành đổ thừa cho lão thiên gia an bài.

... ..

Nhị tiểu thư Lãng phủ Lãng Uyển Nhược, năm nay mười sáu tuổi. Khi sương tái tuyết, liễu điệp mi loan, khinh vân xuất tỵ, đẹp thanh thoát như không cóc u lan. Giữa chân mây đượm một nét buồn, khiến cho nàng thoát nhìn hết sức mỏng manh, nhược liễu phù phong; cộng thêm tính cách ôn nhu nhân thực, là một mỹ nhân cổ đại tiêu chuẩn.

Khi Giang Thu Ảnh lần đầu tiên nhìn thấy, trong lòng cũng không tự giác dâng lên ý muốn bảo hộ nàng ta. Nếu là nam nhân, không cần nghĩ cũng biết sẽ là loại cảm giác mãnh liệt đến mức nào!

Lãng Uyển Nhược cũng chân chính là một hảo chủ tử. Nàng ta lương thiện dịu dàng, ngày thường đối hạ nhân luôn luôn ôn nhu, nửa câu trách phạt cũng không có, Giang Thu Ảnh từ thâm tâm rất yêu mến. Nàng ở tại Lãng Uyển Nhược tiểu viện, ngày trôi qua thập phần dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: CHƯƠNG 50 : BIỂU TIỂU THƯ ĐẾN PHỦ

Lãng Uyển Nhược ngồi dựa vào ghế, tự điều chỉnh một chút tấm đệm sau lưng cho thật thoải mái, lấy một miếng điểm tâm đưa lên miệng, cười cười nhìn về phía nhóm a hoàn.

"Tam Nhi tỷ tỷ, người thoáng nhìn nhìn a." Tiểu Bạch một bộ dạng nịnh nọt kéo Tam Nhi ra chỗ tấm gương đồng.

"Hào hảo, để ta... aaaa.. Tiểu Bạch, đây là cái gì?" Tam Nhi sau khi thấy chính mình trong gương liền bật kêu lên.

"Ách... cái đó... hắc hắc, là lưu vân kế a..." - Tiểu Bạch con người đảo quanh.

"Hết cách với người!" Tam Nhi thở ra, lâu bầu. "Tiểu Bạch a, thực ta chưa từng thấy ai vụng về như người. Lưu vân kế tối đơn giản người cũng có thể làm cho rối mù như vậy..."

Lãng Uyển Nhược bật cười, a hoàn Thu Cúc ở bên cạnh cũng vội vàng che miệng.

Bốn tùy thân a hoàn của Lăng Uyển Nhược đều là nàng tự mình lựa chọn: Tiểu Bạch, Tâm Nhi, Xuân Lan, Thu Cúc. Ngoài Tâm Nhi ra, ba nha đầu còn lại đều là tân tuyển.

Theo lệ cũ, tân tuyển a hoàn khi vào phủ đều là do chủ tử ban tên. Lăng Uyển Nhược lớn lên tại dân chủ thời đại, cảm thấy trước nên hỏi qua ý kiến các nàng. Kết quả, hai cái a hoàn được sủng mà sợ, vội vàng quỳ xuống dập đầu, miệng hô không dám. Lăng Uyển Nhược thở dài, biết không thể tẩy não các nàng, liền ban cho hai cái tên Xuân Lan, Thu Cúc.

Duy chỉ có Tiểu Bạch hơi sững sờ, cũng cúi đầu tạ ơn, nhưng lại tỏ ý muốn được giữ lại danh xưng thân sinh phụ mẫu đặt cho. Lăng Uyển Nhược đương nhiên đồng ý, cũng cảm thấy Tiểu Bạch chân thành thẳng thắn, rất có hảo cảm.

Mà qua hơn một tháng chung sống, hảo cảm này đại tăng. Có lẽ nguyên nhân bởi tính cách vui vẻ của Tiểu Bạch, hoặc vì cảm giác thân cận đến kỳ lạ mà chính Lăng Uyển Nhược cũng không rõ, nàng đối với Tiểu Bạch thậm chí hoàn toàn thoát ly tư tưởng chủ tớ bình thường, coi Tiểu Bạch như thân muội muội mà đau sủng.

Về phần Tiểu Bạch, rất được Tâm Nhi, Xuân Lan, Thu Cúc quý mến. Cho nên mặc dù nàng có nhiều việc không biết làm, nhưng ba a hoàn kia vẫn nguyện ý giúp đỡ, đôi lúc thậm chí còn sẵn sàng làm thay. Nói tóm lại, chính là nhân duyên tốt đến mức khiến người khác lú lờ!

Hôm nay là ngày cuối năm, Lăng Uyển Nhược cảm thấy nên cho các nàng thanh thoi một chút, thế này mới gọi tất cả ra sân ngắm tuyết. Không nghĩ tới nha đầu Tiểu Bạch kia vô tâm với ngoại cảnh, một hai quần lấy Tâm Nhi nháo đòi học vấn tóc. Kết quả...

Nhìn Tâm Nhi nhăn nhó, trên đầu mớ tóc rất có hình tượng một cái tổ chim, Lăng Uyển Nhược không nhịn được cười thêm vài tiếng. Tiểu Bạch nha, quả nhiên không phải vụng về một cách bình thường...

Thật may, nàng không có bị phân phối đến nơi khác. Nếu là hoàn cảnh như trong tiểu thuyết thì... Lăng Uyển Nhược lắc đầu, không dám nghĩ tiếp.

"Tiểu thư, lão gia phân phó nhân truyền lời, dặn dò tiểu thư giờ Dậu qua đại viện dùng gia yến."

A hoàn Xuân Lan đi từ ngoài vào, trên tay là một cái bọc lớn. "Phu nhân cũng sai người đem tới năm bộ quần áo, nói là để tiểu thư tự mình lựa chọn."

"Ừm, ta đã biết." Lăng Uyển Nhược gật đầu. Ngày gia yến cũng giống tất niên kiếp trước, phụ thân đã sớm thông báo đến nàng.

Chính chủ Lăng Uyển Nhược nguyên do thân thể không tốt, trước đây luôn tại khuê phòng dưỡng bệnh, chưa một lần tham dự gia yến. Mà từ khi nàng xuyên qua, ngoại trừ cảm thấy thân thể này yếu nhược, nhưng cũng không đến mức luôn phải nằm trên giường. Bản thân nàng cũng thấy kỳ lạ, tuy nhiên đành hết thảy quy cho linh hồn thay đổi.

Lăng Thiên Hậu thấy ái nữ sức khỏe có điểm khởi sắc, tự nhiên cao hứng cực kỳ, đã sớm yêu cầu nàng tham dự gia yến lần này. Lăng Uyển Nhược nghĩ đến cảnh phải gặp gỡ nhiều người, trong lòng lo sợ, lại không thể từ chối.

"Xuân Lan tỷ tỷ, bọc to như vậy, bên trong toàn bộ là quần áo của tiểu thư đâu?" Tiểu Bạch một bộ dạng có mới nói cũ diễn hình, lập tức buông tha cho Tâm Nhi, nhảy vài bước đã đến trước mặt Xuân Lan.

"Không có quy củ!" - Xuân Lan cau mày, nhưng trong giọng điệu thật ra không có nhiều điểm trách cứ. "Đồ phu nhân ban cho tiểu thư là người ý kiến được sao?"

Tiểu Bạch le lưỡi.

Lăng Uyển Nhược tìm tìm: "Tiểu Bạch, không bằng ngươi mở ra cho ta xem một chút?"

Tiểu Bạch hai mắt sáng rỡ, hí hửng nhận lấy bọc đồ, thật cẩn thận mở ra. Phút chốc, một bàn hoa lệ y phục khiến người lóa mắt.

Lăng Uyển Nhược ngày thường ưa thích đậm sắc, đối với y phục rực rỡ quả thật có chút lạ mắt. Nhưng nghĩ lại đây là gia yến cuối năm, cũng không tỏ ý phản đối. Nàng chọn một hồi, cuối cùng lựa ra váy tơ tằm màu vàng, đai lưng đính lục ngọc, bên ngoài lại thêm áo khoác lông chồn trắng muốt. Mặc vào có một loại phong vận khác hẳn.

"Tiểu thư, người thật đẹp! Nô tỳ xem ra, biểu tiểu thư cũng không thể vượt quá người đâu!"

"Biểu tiểu thư?" Lăng Uyển Nhược nhún mày.

"Ây da, là nô tỳ sơ suất!" Xuân Lan vỗ vỗ trán. "Phu nhân thông báo qua, hôm nay Tô gia Tô tiểu thư cũng có mặt, nghe nói sẽ tại phủ đón tân niên."

Tô tiểu thư? Tô Tử Nhựt?

Lăng Uyển Nhược trong lòng lộp bộp. Nàng sao lại đã quên, đêm giao thừa chính là lúc nam nữ chủ gặp mặt? Mà nguyên bản nàng, cũng vào lúc này mà chịu tai ương...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: CHƯƠNG 51 : KHÔNG CẦN THẬN ĐỤNG TRÚNG BÍ MẬT (1)

Ở đâu? Ở đâu? Thực ra là ở đâu?

Giang Thu Ảnh ngồi trên nền đất, mệt mỏi thở ra, khoe miệng mếu xệch, trên mắt mờ hồ dính lệ quang.

Hắc sắc ngọc bội của nàng, không thấy!

Hai canh giờ trước, nàng rõ ràng còn mang trên cổ. Nghĩ đến hai canh giờ này chạy nháo nhào chuẩn bị ý tưởng tắt niên cùng a hoàn nhóm, Giang Thu Ảnh có cảm giác muốn khóc.

Nàng không rõ, rốt cuộc là bị rơi ra ngoài từ bao giờ. Quan trọng hơn, là rơi ở chỗ nào?

Nếu là không tìm được đây?

Không thể nào đâu! Nhất định phải tìm được! Nhất định sẽ!

Miếng ngọc kia, đối với nàng thực quý giá!

Quản nó là cái gì Tuyệt Sát Lệnh trong truyền thuyết khi gió! Chân chính quan trọng chính là, đó là vật duy nhất gọi nhớ về A Bạc.

Mặc dù nàng oán hận, nhưng nàng không hận hận. Hận dù sao cũng mang trong tâm tưởng những định kiến thâm căn cố đế của thời đại này. Hận không dung nàng bất trạch, nàng có thể hiểu. Vì thế, nàng thất vọng, nàng bi ai, nhưng nàng không hận.

Đã không hận, vậy coi hận như một nốt trầm trong cuộc đời tại dị thể này. Đã từng âm áp như vậy, lại thủy chung chỉ ngán lên một lần.

Nếu là mười, hai mươi năm sau, hoặc có thể lâu hơn, khi tấm mặt nạ của hận mờ dần trong tâm trí nàng, ít nhất, miếng ngọc bội này có thể khiến nàng nhớ lại. Đã từng, đã từng... có một nam nhân cho nàng bình an đến vậy.

Nàng tuyệt đối phải tìm ra!

Đêm nay là giao thừa, Lăng gia tập trung phần lớn tại đại viện, những hạ nhân gắn bó lâu năm cũng được gọi đến. Chỉ có những tiểu a hoàn như nàng, hoặc là tân tuyển nô tài là không được phép tham gia.

Như thế chính hợp ý nàng. Dù sao, tìm ngọc bội mới là đại sự. Yếu tiệc gì đó, chỉ là mây bay.

Giang Thu Ảnh một đường tìm kiếm, rốt cục chỉ còn lại trong khuê phòng của Lăng Uyển Nhược.

Lăng Uyển Nhược hiển nhiên đang ở đại viện, vì vậy Giang Thu Ảnh cứ thế tiến vào. Nàng bò dưới đất, thật cẩn thận tìm tìm. Kết quả, vẫn là không thấy...

Bốp!

A! Hào đau! Cái gì vậy?

Giang Thu Ảnh đang trong tư thế bò, lại bật dậy quá đột ngột, đầu đập mạnh vào một chỗ nào đó tại mặt dưới kệ sách. Còn chưa kịp trụ vững, bắt chợt cảm thấy giá sách thế mà xoay nghiêng một cái.

Giang Thu Ảnh mất thăng bằng, theo bản năng bám chặt vào giá sách. Giá sách xoay tròn một vòng, vài giây sau, trong phòng đã không còn một bóng người..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: CHƯƠNG 51 : KHÔNG CẦN THẬN ĐỤNG TRÚNG

BÍ MẬT (2)

Ta kháo !

Đây con mẹ nó là cái tình huống gì ?

Giang Thu Ánh dờ khóc dờ cười. Xuyên không, quả nhiên là có dị năng ! Đụng đầu thôi cũng có thể đụng trúng cơ quan công tắc !

Hồi tưởng lại vài phút trước, nàng là bám vào giá sách, theo cơ quan xoay mà bị ngã vào đây. Thế nhưng trước mặt nàng lúc này lại là tường lạnh băng, không có cái giá sách nào. Vì vậy, Giang Thu Ánh phỏng đoán, cơ quan thiết kế dạng xoay tròn. Cái giá sách kia sau khi xoay một vòng 360 độ sẽ trở về vị trí cũ, căn phòng sẽ không có một dấu vết khả nghi nào.

Quả nhiên, tiểu thuyết miêu tả không sai, trí tuệ cổ nhân không thể xem thường !

Nhưng mà, hình như không phải lúc để ca tụng bọn hần nha. Mấu chốt hiện tại là, làm sao để thoát ra ?

Giang Thu Ánh loay hoay, trong đầu cố moi móc tất cả các biện pháp mô tả trong tiểu thuyết mà nàng có thể nhớ được. Gõ, ấn, sờ soạng... Từng cen-ti-mét trên tường, âm thanh phát ra đều giống nhau, cũng không phát hiện thấy khe hở nào. Chính là nửa điểm bất thường cũng không có.

Giang Thu Ánh thực muốn oa oa khóc lớn. Ba ba, mụ mụ... tiểu Ánh sợ hãi a...

Thối A Bạc ! Chết tiệt A Bạc ! Ô ô... tại sao cứ sợ hãi nàng lại nghĩ ngay đến hần như vậy ?

Không được không được. Tiểu Ánh là tiểu cường, ba ba luôn tự hào như vậy, tuyệt đối không muốn làm ba ba thất vọng ! Nhất định phải tìm ra cách.

Giang Thu Ánh quệt nước mắt, kiên cường bắt bản thân ngồi dậy quan sát xung quanh.

Nơi này, có lẽ là một cái đường hầm.

Không gian rất hẹp, chỉ đủ cho một người. Nàng thân hình nhỏ nhắn, miễn cưỡng coi như thoải mái. Hai bên vách tường trơn nhẵn. Thông đạo rất tối, chỉ có một viên dạ minh châu nhỏ được gắn lên, tỏa ra thứ ánh sáng mờ hồ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: CHƯƠNG 51 : BÊN TRONG ĐƯỜNG HẦM

Giang Thu Ánh đã từng đọc được ở đâu đó viết rằng : nhân loại có ba nỗi sợ hãi bản năng, hai trong số đó là bóng tối, và những điều chưa biết.

Đối mặt với thông đạo tối tăm không rõ điểm cuối, quả thực trong lòng nàng đang sợ hãi vô cùng. Tâm, không tự chủ luôn nhớ đến một bờ vai vững chãi lúc nào cũng chắn ở phía trước...

Đầu đó nơi ngực nhói lên... đau quá...

Có điều, cầu sống cũng là một loại bản năng, còn vô cùng mãnh liệt. Giang Thu Ánh biết, bản thân nếu ngồi tại đây cũng không có cách nào. Hy vọng duy nhất, là đi theo thông đạo này.

Một tay nắm lại thật chặt để tự trấn an, tay kia men theo một bên vách tường, Giang Thu Ánh từng bước từng bước nhỏ đi tới.

Có một điều may mắn mà nàng chưa biết, nhờ có hai mươi năm công lực trong người mà nàng miễn cưỡng có thể nhìn thấy một phần xung quanh. Bởi thông đạo này vốn được thiết kế cho giang hồ cao thủ, nhãn lực vượt xa thường nhân. Bằng không, chỉ với một viên dạ minh châu rất nhỏ lại đặt phía đầu thông đạo, nữ tử bình thường căn bản một chút cũng không nhìn được.

Thông đạo không dài, chỉ một lát, Giang Thu Ánh đã gặp một cánh cổng bằng kim loại, có lẽ được chế tạo từ sắt.

Thiết môn cực độ lạnh lẽo, đưa tay lên còn cảm nhận được một lớp bụi dày. Hẳn là rất lâu không từng được mở ra.

Giang Thu Ánh sờ soạng một hồi, cuối cùng phát hiện ra một lỗ khóa. Lỗ khóa khá to, dựa vào xúc giác truyền lại, dường như có đến tám cạnh, cấu trúc thập phần phức tạp.

Ô ô... tìm ra cửa lại không có khóa, bảo nàng phải làm như thế nào ?

Xong rồi ! Lần này thực sự xong rồi !

Giang Thu Ảnh trong đầu nghĩ đến một trăm lẻ một cách chết, không kim chế được, rốt cục oa oa khóc lớn, phát tiết một hồi.

Lão thiên ! Ngươi con mẹ nó nhìn xuống mà xem, có kẻ nào xuyên qua mà khổ như ta không ?

Giang Thu Ảnh ngẩng mặt lên trời, hung hăng phạm thượng. Chết kiểu nào cũng là chết, không bằng cứ để thiên lôi bổ xuống, một nhát thống khoái, không biết chừng linh hồn còn được trở về. Còn hơn là phải chết đói, nàng sợ nhất là đói a...

Vừa khóc, vừa quát, trong lòng không quên đem tổ tiên Lăng gia bảy mươi hai đời ra ân cần hỏi thăm một lượt...

Di !

Phía trên... có phải hay không có cái gì ?

Quá tối, không thể nhìn rõ, Giang Thu Ảnh chỉ lờ mờ cảm giác được, phía trên đầu nàng, hơi chệch về bên phải, dường như có một vật gì đó.

Được thôi, ta trèo lên xem ! Dù sao kiếp trước, trèo cây hái trộm quả đối với nàng không phải cái gì ghê gớm.

Nha... lão thiên rốt cuộc chưa đến nỗi mất hết lương tâm ! Cả một đoạn tường đá nhẵn nhụi, đến chỗ này thế nhưng lại gồ ghề. Vách đá có vài điểm nhô ra, Giang Thu Ảnh cố gắng bám trụ, đu người lên.

Ây da... hảo đau đầu !

Tay vô ý quẹt qua mũi đá, xước một đường dài, máu tươi cứ thế nhỏ xuống. Giang Thu Ảnh bị đau đến hoảng, vội vàng nhảy xuống, ý định xé vấy làm vài băng bó vết thương.

Không ngờ, vừa mới chạm đất, lại cảm nhận được dưới chân rung chuyển. Thông đạo tĩnh lặng vang lên những tiếng ầm ầm. Vách đá gồ ghề từ từ dịch chuyển, một vầng sáng chói lòa theo đó đột ngột xuất hiện.

Giang Thu Ảnh còn chưa kịp định thần, bản thân đã bị luồng sáng vừa xuất hiện hút vào. Tinh thần bị chấn kinh, cùng với cảm giác thân thể bị căng ra đau nhức, nàng không tự chủ được lâm vào hôn mê.

Trước khi ý thức mất đi, Giang Thu Ảnh mơ hồ nghe được một giọng nói.

"Chờ ngươi đã lâu, đệ thể chi nữ !"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: CHƯƠNG 52 : TÚ THẦN MÔN. CHU TƯỚC ĐÀI.

"Ủm... hảo nhức môi..."

Giang Thu Ảnh khe khẽ mở mắt, cảm nhận được trên thân thể một cổ đau nhức, thật không dễ chịu. Đêm qua hẳn là nàng nằm ngủ sai tư thế đâu?

Di? Như thế nào có cảm giác không đúng?

Là ánh sáng! Đúng! Quá sáng rồi! Mỗi sớm thức dậy, bên ngoài mới là giờ DAWN, trời muốn tối mới phải nha...

Giang Thu Ảnh đưa tay dụi dụi, ngồi dậy nhìn quanh, mắt mở lớn. Nơi này... như thế nào...?

Đây giống như một gian đại điện. Trần hình vòm, màu bạc trong suốt, ánh sáng từ nơi đây phát ra chói lòa, khiến Giang Thu Ảnh không dám nhìn lên. Đại điện trống trải, chỉ có duy nhất một bức tượng lớn được đặt ở chính giữa.

Bức tượng khắc một loại điều, toàn thân đỏ rực, phát ra khí tức cao quý, dưới ánh sáng trở nên phá lệ chói mắt.

Rất đẹp! Giang Thu Ảnh trong lòng tán thưởng, không nhịn được ý muốn tiến lại gần bức tượng. Nàng cứ cảm thấy, loại điều này rất quen mắt, lại không thể nhớ ra mình đã nhìn thấy nó ở đâu...

"Đó là Chu Tước đài." Một giọng nói băng lãnh đột ngột vang lên.

"Chu Tước đài? Chu Tước... ha, hèn gì ta thấy thực quen mắt, thì ra con chim nhỏ này chính là Chu Tước trong truyền thuyết... ách... là ai vừa nói?"

Giang Thu Ảnh vô tâm vô phé gục gác đầu, còn rất là ngu ngốc cười một mình, mắt một lúc mới phát hiện ra vấn đề, vội vàng nhìn quanh.

Bịch bịch bịch... bình tĩnh, phải bình tĩnh! Tìm phé vật, ai cần nguoi đập nhanh như vậy!

Đứng ở bên trái nàng, không biết từ lúc nào xuất hiện một cái nhân ảnh. Nhân ảnh bằng bạc tựa được vây quanh bởi một lớp sương mù, nhìn không rõ ngũ quan đáng nguời.

"Quý... quý a!"

Giang Thu Ảnh phát ra một tiếng thét chói tai, vội vàng lùi về bên phải, không cẩn thận ngã lộn nhào. Nàng ngồi dưới đất, hai tay ôm đầu, miệng không ngừng la hét: "Không cần, không cần ăn thịt ta... ô ô... ta thực xấu, thịt nhất định rất hôi..."

Nhân ảnh đen mặt.

Hắn dường như là một tia ý thức, thế nhưng bản tôn cũng vẫn là một Đại la kim tiên hàng thật giá thật, tại cái phé vị diện này vốn nên có thái độ cao cao tại thượng, vô bi vô hi. Như thế nào vừa gặp con kiến hôi này, còn chưa nói đến câu thứ hai đã muốn xung khí rồi?

Cái gì kêu con chim nhỏ? Đó là đỉnh đỉnh đại danh Chu Tước đấy!

Còn nữa, Chu Tước đại diện cho nhiệt huyết quả cảm. Nhìn xem tiểu ngu ngốc kia một bộ dạng hèn nhát, có thể là truyền nhân Chu Tước được?

Nhân ảnh nhìn thấy Giang Thu Ảnh không ngừng kêu la muốn phiền, dứt khoát gầm lên: "Nguoi, cầm miệng cho ta!"

"Ta im... ta im là được..." - Giang Thu Ảnh vội chết không sợ nước sôi, vội vàng ngừng hét, nhưng vẫn lăm bằm trong cổ họng. "Đầu năm nay, quý cũng biết mắng nguời..."

Nàng lăm bằm thực sự rất nhỏ rất nhỏ, song nhân ảnh là ai? Hắn dường như là một tia khí tức, vẫn xa xa cường đại hơn thường nhân, từng chữ từng chữ đều nghe được rõ ràng.

Quý? Cái đầu nguoi mới có quý!

Nhân ảnh bị tức không nhẹ, sát khí lằng lằng tỏa ra. Đáng tiếc, hắn đây là dùng búa tạ đâm vào gối bông, Giang Thu Ảnh một chút sát khí cũng không cảm nhận được. Tiểu nha đầu tuy là rất sợ hãi, nhưng trực giác cho nàng cảm nhận tên quý này không muốn hại nàng. Hơn nữa, so với việc trầm mặc như u linh, tên kia vừa rồi phát hỏa, rõ ràng có nhân tính hơn nhiều, khiến cảm giác sợ hãi trong đầu nàng giảm đi không ít.

"Nguoi nói, chỗ này đây gọi là Chu Tước đài?" Giang Thu Ảnh rụt rè lên tiếng.

"Tứ thần môn, Chu Tước đài."

Giang Thu Ảnh trong óc loạn chuyển. Chu Tước... Tứ thần... tứ tượng? Tứ thánh thú? Có phải hay không sẽ còn Thanh Long đài? Bạch Hổ đài? Huyền Vũ đài?

"Vậy nguoi đây là...?"

"Ta là Chu Tước nhất mạch, thủ hộ giả tại đây." Nhân ảnh gạt đầu, giọng nói toát ra tự hào không cần che giấu.

Ách... thì ra không phải quý, mà là chim nha! Có điều, không phải là chim thường, là chim cứu mạng đấy. Con chim này tự xưng là thủ hộ giả, hẳn là có thể mang nàng ra ngoài đi?

Giang Thu Ảnh hai mắt sáng rỡ, nhìn về phía nhân ảnh nọ, rất là chân chó nịnh bợ:

"Ai iêu... hắc hắc... ta còn tưởng ai, nguyên lai là Chu Tước đại nhân uy vũ uy vũ..."

Ta ngất! Tiểu quý này, trở mặt còn nhanh hơn lão tử lật bàn tay!

"...Chu Tước đại nhân, ngài có thể hay không đưa ta ra ngoài? Ta tuyệt đối thủ khẩu như bình, đối với chuyện nơi đây nửa chữ cũng không nhắc đến. Nếu là vi phạm lời thề liền... abcdefgh...xyz..."

Chu Tước thủ hộ giả trở mắt nhìn Giang Thu Ảnh một tràng không nghỉ, cái gì thiên lôi oanh đỉnh, cái gì ngũ mã phân thân, cái gì loạn côn đánh chết, lại cái gì cây to đè chết ô tô đâm chết dùng điện thoại bị giật chết... hắn nghe đến chóng mặt, vội rống: "Đủ!"

Giang Thu Ảnh im bặt.

"Muốn ra ngoài?"

Tiểu nha đầu vội gật gù như giả vờ.

"Cũng không phải không thể. Chỉ cần nguoi nhỏ một giọt máu vào đây."

Hắn phát tay, chỉ nghe một tiếng cạch, từ phía trái tim tượng Chu Tước chia ra một quả cầu nhỏ. Hắn tiếp tục cất giọng đều đều: "Đó là Chu Tước tâm, chỉ có tinh huyết Chu Tước truyền nhân mới có thể khiến nó phát sáng, cũng là cách duy nhất để mở ra truyền tống trận li khai nơi này."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: CHƯƠNG 53 : CHU TUỐC TRUYỀN NHÂN

Giang Thu Ảnh nhìn chăm chăm vào cái gọi là Chu Tước Tâm, thật lâu sau mới rụt rè lên tiếng:

"Chu Tước đại ca, chuyện này... ách... thực sự phải trích huyết?"

"Ngu ngốc! Không trích huyết, lấy cái gì thực hiện nghi thức truyền thừa?" - Nhân ảnh thủ hộ giả trợn mắt khinh thường.

Mụ nội nó! Còn mắng ta? Cái nghi thức chó má gì đó, bà đây vốn cũng không cầu!

"Vậy... cái đó... ý của ta là... nếu như máu của ta không hợp cách đây?"

"Người hợp cách!" Nhân ảnh thủ hộ giả nhíu mày. Con nhóc này, đầu óc làm từ cái gì vậy? Đi lo lắng những điều thừa thãi. "Máu của người có thể mở ra thông môn, tự nhiên là được Chu Tước lựa chọn."

Máu? Giang Thu Ảnh nhìn xuống cánh tay. Nàng vẫn thắc mắc tại sao bản thân lại tới được chỗ này. Giờ nghĩ lại, hẳn là khi đó bị thương, vô tình máu của nàng rơi trúng chỗ nào đó, đánh bật đánh bật kích hoạt cơ quan đi?

Nhưng là, cho dù vô tình, bất quá theo ý tứ cái gã thủ hộ giả kia mà nói, cũng không phải máu của ai cũng được nha. Nếu quả thực máu nàng có chút đặc biệt gì đó, hơn nữa là cách duy nhất để thoát ra ngoài, vậy nàng cũng không ngại đổ máu thêm một lần.

"Hảo! Trích huyết mà thôi, ta trích là được!"

Giang Thu Ảnh sờ sờ lên đầu, ảo não. Nha hoàn Lăng phủ không được đeo trâm, vốn định dùng vật gì đó có mũi nhọn đâm vào đầu ngón tay, xem ra là không được.

Aiiii, trách nàng số khổ đi, nhẹ không được, cũng chỉ có thể tìm nặng.

Chu Tước thủ hộ giả nhìn Giang Thu Ảnh dứt khoát giật mạnh miếng vải băng nơi cánh tay, vết thương do chịu ngoại lực lần nữa vỡ ra, máu tươi ồ ạt chảy xuống, trong lòng cũng âm thầm gật đầu một cái. Không sai! Tiểu nha đầu kia vốn gan không lớn, nhưng lúc cần thiết cũng là cái ngoan tuyệt. Kẻ có thể không nhíu mày ra tay với bản thân, cũng không phải loại bần lãng.

Giang Thu Ảnh mím môi, mày nhíu chặt, nhịn đau đưa tay đặt lên Chu Tước Tâm. Rất nhanh sau đó, Chu Tước Tâm lóe sáng, cả bức thạch điêu hình Chu Tước cũng theo đó sáng dần. Nàng thậm chí còn có thể nhìn thấy, tượng đá giờ đây trở nên trong suốt như bạch ngọc, bên trong có hàng vạn điểm sáng rực màu đỏ đang loạn chuyển.

"Nhắm mắt, tiếp nhận nghi thức truyền thừa!"

Giang Thu Ảnh vội vã làm theo. Ngay sau khi nhắm mắt lại, nàng cảm thấy mi tâm đột ngột đau nhức, trong óc tự động hiện lên từng đoạn từng đoạn khâu quyết. Nơi đan điền cũng thỉnh thoảng trở nên ấm áp, rồi dần dần nóng bỏng. Một luồng bạo khí theo đó không ngừng chạy dọc khắp các kinh mạch.

Là một thiếu nữ hiện đại điển hình, lần đầu tiên đối mặt với nội lực trong truyền thuyết, Giang Thu Ảnh lâm vào mệnh môn kinh hải. Nàng cảm thấy từng cen-ti-mét trên cơ thể đều trở nên nóng rực, đau nhức thống khổ, như có hàng ngàn hàng vạn côn trùng đang điên cuồng đục khoét lục phủ ngũ tạng. Theo bản năng, nàng ngã ra đất, tay chân co lại, miệng không ngừng rên rĩ: "Không cần... aaaaaaaa... không cần... ta không muốn..."

"Muốn sống liền im miệng cho ta!" - Chu Tước thủ hộ giả lập tức cảm giác không ổn, vội quát lớn.

Trong lòng hắn cũng có chút ân hận. Nỗi thống khổ khi truyền thừa, ngay cả các tu chân đệ tử cũng không ít kẻ không thể thừa nhận, càng không nói đến phàm nhân. Vốn là nơi đây có một viên đan dược, trước khi tiếp nhận nghi thức, người được lựa chọn có thể phục dụng, bớt đi bảy phần đau đớn.

Nhưng là vừa nãy, hắn không có đưa cho nàng.

Giang Thu Ảnh lúc này đã không còn để ý đến tiếng quát của Chu Tước thủ hộ giả. Nàng chỉ cảm thấy đau quá đau quá, đau đớn này vượt quá cực hạn của nàng. Lục phủ ngũ tạng còn thôi đi, trong não hải đau đớn còn nhiều hơn không chỉ vài lần, ý thức dần dần mất đi.

"Kiên trì! Tuyệt đối muốn kiên trì!" - Chu Tước thủ hộ giả cơ hồ gào lên. Trong lòng hắn cũng là gấp đến cực độ.

Chết tiệt! Nếu như tiểu nha đầu kia không qua được ải này, vậy hấn cũng vô pháp quay lại tu chân giới. Khốn kiếp thật! Khi này, sao lại vì chút chấp vật mà không đưa cho nàng ta đan dược?

Giang Thu Ảnh một nửa ý thức đã lâm vào hôn mê, một nửa lại vẫn mơ hồ cảm nhận được tình cảnh hiện tại, thực thực ảo ảo, phân không rõ nơi nào mới là mộng.

Là nơi này, tại mật thất? Hay vẫn là tại khoảng không trắng xóa kia?

"Oa... A Bạc, ngươi hảo lợi hại!"

"Muốn học?"

"Phải nha."

"Không cần." Nam nhân nào đó khẽ cười. "Ta sẽ bảo vệ ngươi."

"Ngươi cũng không thể bảo vệ ta cả đời đi?"

"..." Nam nhân trầm mặc.

Nữ nhân trong lòng âm thầm nói khẽ. A Bạc... ta đương nhiên muốn ngươi bảo vệ ta cả đời, nhưng ta vẫn mong có được thể nắm tay đứng bên cạnh ngươi, mà không phải chỉ núp sau lưng ngươi. Nếu như có thể, ta càng mong có được thực lực, một ngày nào đó, biết đâu ta có thể bảo vệ ngươi. Không phải lúc nào cũng là nam nhân bảo vệ nữ nhân, đúng sao?

Là ai đang nói?

Bảo vệ?

Là ai muốn bảo hộ người nào đó?

Ta sao...?

... ..

A Bạc... ta không hận ngươi... Nếu là ta có được thực lực, ta có thể hay không tìm được ngươi? Có thể hay không âm thầm bảo hộ ngươi?

... ..

Thực lực... ta muốn thực lực! Ta muốn cường đại!

... ..

Chu Tước thủ hộ giả đang tuyệt vọng nhìn Giang Thu Ảnh suy yếu dần, bỗng nhiên trợn mắt. Không rõ nguyên nhân, hoàn toàn đột ngột, ánh sáng trên người nàng bạo tăng, quang mang chói mắt vô cùng.

"Này... cái này... chuyện gì vừa xảy ra?" Hấn cơ hồ không thể tin nổi. Một tích tắc trước, rõ ràng nghi thức truyền thừa đã muốn thất bại. Tại sao chỉ trong một cái chớp mắt, mọi chuyện đều thay đổi ngược lại?

Đáng tiếc, hấn không biết những gì diễn ra trong lòng Giang Thu Ảnh. Cho dù là biết, hấn cũng không bao giờ có thể hiểu nổi.

Quá nhiều thứ tu chân giới có, phạm giới không có. Duy một thứ tại phạm giới mà hấn không thể nào tìm được tại tu chân giới.

Chân ái.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: CHƯƠNG 54 : CÁI GỌI LÀ BỊ BẮT GIAN TRONG TRUYỀN THUYẾT

"Chu Tước đại ca, có thực là ta thành công rồi?" - Giang Thu Ảnh nhìn tay rồi lại nhìn chân.

"Nói nhảm! Ta đây còn muốn lừa ngươi?" - Chu Tước thủ hộ già liếc mắt khinh thường.

"Ách, ta không có ý đó nha. Chỉ là... ừm... một chút cũng không thấy khác lạ."

"Khác lạ? Ngươi muốn như thế nào khác lạ?"

"A? Đương nhiên phải khác lạ! Không phải nói truyền thừa sao? Còn là cái gì Thần môn sao? Nếu ta đã là truyền nhân rồi, không phải giờ tay nhấc chân đều là lực lượng sao? Lực lượng đâu? Lực lượng đâu?"

"Ngươi..." - Chu Tước thủ hộ già hai mắt tròn trắng. "Ngươi nghĩ lực lượng là cái gì? Cù cái?"

"Không có lực lượng, vậy truyền cái gì thừa? Gạt ngươi!" - Giang Thu Ảnh bĩu môi.

"Ngươi..." - Chu Tước thủ hộ già hai tay ôm trán. Nếu nói thêm một hồi, không chừng hẳn sẽ thực sự bị nha đầu này khí chết. "Ngươi trong đầu có pháp quyết, thân thể đã trải qua tẩy lễ, là tối phù hợp để tu luyện, còn muốn ngồi không hưởng thành tựu à?"

"Chỉ như vậy?" - Giang Thu Ảnh thở ra. Thất vọng, thất vọng nha! Còn tưởng là có bánh ngon đấy, hóa ra thứ nhận được chỉ là bột mỳ tốt cùng trứng gà sạch. Muốn ăn, vẫn là phải lăn vào bếp à!

Tức chết hẳn! Chu Tước thủ hộ già nghiêng răng nghiêng lợi. Cái gì kêu là "chỉ như vậy"? Một chút tẩy lễ đó, dầu đặt ở tu chân giới, cũng khiến người đó mất đấy!

Tiểu quỷ này, xem ra, vẫn nên khiến nàng lăn nhanh một chút, miễn cho hẳn bị khí đến tẩu hỏa nhập ma.

"Chỉ như vậy. Bất quá, tốc độ tu luyện của ngươi so với thường nhân sẽ được rút ngắn rất nhiều. Thành tựu, cũng là làm ít hưởng nhiều!"

"Thực có chuyện tốt như vậy?"

"Hừ! Tại cái vị diện rách nát này, chỉ cần ngươi không quá ngu ngốc, tu luyện Chu Tước thánh điển tuyệt đối là ngày đi vạn dặm. Đây gọi là chênh lệch về công pháp, tựa như trời với đất, hiểu chưa hả?"

Giang Thu Ảnh bĩu môi, cũng không nói thêm cái gì. Thực ra nàng cũng hiểu, đây nhất định là đồ tốt. Có điều, không phải xuyên không giả nếu gặp được vận khí đều là một bước lên trời sao? Nàng còn tưởng bản thân cũng nằm trong quy luật đó đấy. Thì ra, vẫn cứ là phải tự vận động.

Tiểu thuyết và thực tế, quả nhiên cách xa vạn dặm mà.

"Vậy... giờ ta phải làm như thế nào để ra khỏi đây?" - Giang Thu Ảnh nhìn quanh.

"Chu Tước Tâm đã kích hoạt, truyền tống trận theo đó cũng đã khai mở. Nếu ngươi muốn, hiện tại có thể lập tức ly khai. Có điều, sau này không thể quay lại. Nơi đây rất thích hợp để tu luyện Chu Tước thánh điển..."

"Không cần! Bản cô nương tư chất trác tuyệt, tu luyện ở chỗ nào cũng như cá gặp nước, cái này không là vấn đề." - mỗ tiểu nha đầu dương dương tự kỷ.

Ặc... Chu Tước thủ hộ già tròn trắng mắt, thiếu một chút ghen thờ vì sắc nước miếng.

"Ngươi xác định muốn rời khỏi?"

"Đúng. Lập tức."

"Hào. Nhắm mắt, ta đưa ngươi về." Chu Tước thủ hộ già khoát khoát tay, dừng một chút rồi ngập ngừng nói tiếp. "Ngươi vốn là thân thể thuần âm, lẽ ra không thể nhận Chu Tước truyền thừa. Thế nhưng, trong cơ thể ngươi lại tồn tại hai mươi năm công lực thuần dương, quả thực khó hiểu. Cũng nhờ nó mà ngươi có thể tu luyện thánh điển..."

"Hả? Trong cơ thể ta có sẵn nội lực? Đây là thể nào? Uy..."

Giang Thu Ảnh vốn muốn hỏi đến cùng, nhưng truyền tống trận đã khai mở. Nàng cảm thấy trước mắt mờ mịt, thân thể như bị một cỗ lực vô hình kéo căng ra đau nhức, tích tắc sau, roi "bịch" một tiếng.

.....

"Ui da..."

Giang Thu Ảnh rất rõ ràng, bản thân vừa mới rơi trúng một vật không cứng không mềm, rồi theo đó tiếp tục lăn một vòng, đụng trúng tường. Chổng tay ngồi dậy, nàng mới phát hiện, nàng thế nhưng đang ở... trên giường.

Còn cái "vật gì đó" kia, dĩ nhiên lại là một con người. Hơn nữa, nhìn kỹ lại, còn là một nam nhân.

Này con mẹ nó lại là cái tình huống cầu huyết gì?

Từ truyền tống trận đi ra, lại rơi trúng giường một gã nam tử? Mà... ừm... cái dáng người này, nhìn thế nào cũng rất quen mắt.

Giang Thu Ảnh từ từ bò lại gần, kéo cánh tay đang che mặt của gã ra.

"Hửm? Lý... Lý Tầm Hoan?"

Giang Thu Ảnh đỡ khóc đỡ cười, không sao hiểu nổi. Lý Tầm Hoan cùng A Phi, là nàng và A Bạc đã gặp qua tại Đông Lăng trấn, cũng đã hai tháng thời gian, như thế nào lúc này nàng lại rơi trúng giường của gã?

Hơn nữa, điệu bộ ngủ say mê man này, hình như không đúng lắm nha. Không phải nói, người tập võ đều rất cảnh giác sao? Nàng rơi trúng gã như vậy, thế nhưng nửa điểm phản ứng cũng không có.

"Lý đại ca... Lý đại ca..." - Giang Thu Ảnh lay lay.

Hoàn toàn không có tác dụng.

Được! Nhẹ không xong, vậy nàng dùng mạnh!

Đầu tiên là đấm. Lý Tầm Hoan vai u thịt bắp, nàng đấm đến hai tay nhức mỏi, hấn mới khẽ "ừm" một tiếng.

Mạnh quả nhiên có tác dụng!

Tiếp theo là đá. Lý Tầm Hoan da cứng gân dày, nàng đá đến hai chân sưng vù, hấn mới khẽ mờ mắt.

"Tỉnh?" Giang Thu Ảnh mừng rỡ. Còn may, nếu là thêm một lát nữa, rất có khả năng nàng sẽ trở thành trọng thương vì muốn cứu tình người. "Từ từ một chút, ta đỡ ngươi dậy."

"Ngươi... ngươi là... Ảnh muội muội? Ta... ta sao lại..."

Giang Thu Ảnh còn chưa kịp giải thích, đã nghe một trận xôn xao. Tiếng cửa phòng bật mở, tiếng bước chân vội vã tiến vào, theo sau đó là rèm giường bị giật ra. Tất cả diễn biến rất nhanh, Giang Thu Ảnh còn đang ngơ ngác, đã thấy rất nhiều người xuất hiện trước mặt.

"A... tiện nhân!"

"Không ngờ dám quyến rũ Lý công tử, thực không biết xấu hổ!"

"Còn không nhìn lại xem, bản thân là cái loại thân phận gì?"

.....

Giang Thu Ảnh ngốc trệ.

Những người này nàng biết, đều là phu nhân, di nương tại Lăng phủ. Thì ra, nàng vẫn đang ở Lăng gia.

Nhưng mà, tình huống trước mắt...

Thực tế: nàng đang đỡ Lý Tầm Hoan ngồi dậy, quần áo của nàng phần bị xé để băng bó vết thương, phần bị nhăn nhúm khi nàng đau đón vật lộn nơi mật thất.

Trong mắt ngoại nhân: khách quý Lý thiếu hiệp cùng một a hoàn Lăng phủ có hành vi đòi phong bại tục, khi bị bắt gặp, cả hai vẫn còn gắt gao ôm tại chỗ.

Cái này, chính là trong truyền thuyết, bắt gian tại trận !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Nam Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.